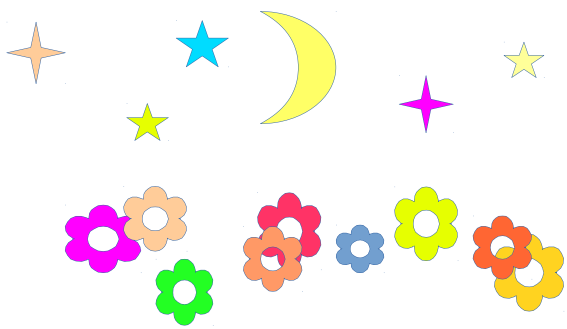
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο Όγδοο
(2014 – Φεβρ. 2015)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1519324023 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Θετικές Προσδοκίες	σελ.	4
Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής		18
Δράση		26
Αντίδραση		38
Φάση 19η: Δακτύλιοι Αθανασίας		58
Νεότερες περιπλοκές		73
Ανατριχίλες		83
Αναμονή		97
Του καιρού γυρίσματα		124

Θετικές Προσδοκίες

Τετάρτη, 1η Ιανουαρίου 2014

Έχει έλθει πια ο καιρός ν' αλλάξω τον τρόπο σκέψης μου, να σταματήσω επιτέλους τη γκρίνια και ν' αναγνωρίσω μια βασική αλήθεια: Η απομόνωση που απολαμβάνω εγώ, ιδίως τη νύχτα, αποτελεί μια σπάνια πολυτέλεια που ελάχιστοι άνθρωποι στον κόσμο απολαμβάνουν. Μια τέτοια ζωή, η οποία επιτρέπει την απομόνωση του ατόμου έστω για μερικές ώρες κάθε μέρα, δεν είναι απλά καλή· είναι πάρα πολύ καλή. Άλλο αν εγώ -από άγνοια- έφαγα τα περισσότερα χρόνια μου πασχίζοντας να γίνω κάτι που δεν είμαι, δηλαδή κοινωνική και δημοφιλής, μπλέκοντας διαρκώς με ανθρώπους που τελικά αποδείχθηκαν επιζήμιοι ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, άχρηστοι. Βέβαια, η σαγήνη του κόσμου είναι πανίσχυρη· μου ήταν αδύνατο να την αγνοήσω τότε, στα νιάτα μου. Τώρα όμως μπορώ...

Κατ' αρχήν, με το νέο έτος θέτω νέους στόχους: α) Έχω φτιάξει τέσσερις νέες τράπουλες Existence: *Sirenix, Heroes, Monsters, Angels Restored.* β) Βλέποντας ότι ο πατέρας μου έχει καταντήσει φυτό, ιδίως από τον Οκτώβρη που του αυξήσαμε τη δόση του χαπιού για το Alzheimer, έχω αποφασίσει να του κόψω το αντίστοιχο φάρμακο. Άλλωστε, η αξονική που έκανε στα τέλη Σεπτέμβρη δεν έδειξε αλλοιώσεις στον εγκέφαλο. Πιθανότατα πάσχει από γεροντική άνοια, όχι από Alzheimer. γ) Σχετικά με τη νέα συγγραφική μου καριέρα, θεωρώ ότι αυτός ο χρόνος είναι χρόνος μαθητείας: Μαθαίνω το εκδοτικό σύστημα της “Amarok”, ενώ εξασκούμαι στη συγγραφή και στη διόρθωση κειμένων. Αργότερα, θα δω τι άλλο θα κάνω...

Πέμπτη, 9 Ιανουαρίου 2014

Η μέρα άρχισε με μια ευχάριστη ***σύμπτωση:*** Το πρωί ξεκίνησα να πάω στο σούπερ μάρκετ με σκοπό να αγοράσω ένα καινούργιο τηγάνι, εφόσον το δικό μας έχει παραπαλιώσει. Όμως, στο επόμενο στενό, πάνω σε ένα πεζούλι βρήκα

παρατημένο ένα τηγάνι Tefal, μικρότερο από το δικό μας αλλά ωραίο, χοντρό και βαρύ, σε πολύ καλή κατάσταση.

Το απόγευμα, κατά τις 5:00, ήλθε η αδελφή μου από το γυμναστήριο και κάθησε στην κουζίνα μαζί με τους γονείς μου. Μόλις πέντε λεπτά αργότερα, αφού τελείωσα κάτι που έγραφα, πήγα να μπω κι εγώ στην παρέα. Μόλις έκατσα στην καρέκλα, η Αλίκη πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο, βούτηξε τα πράγματά της και αποχώρησε βιαστικά. Δουλεύει στις 6:00, λέει, και δεν έχει χρόνο. Εγώ όμως το έχω ξαναδεί πολλές φορές το έργο και δεν μπόρεσα να κρατηθώ:

“Την είδες; Μόλις με είδε το 'βαλε στα πόδια!” παραπονέθηκα στη μαμά.

“Εσύ φταις που δεν ήλθες αμέσως! Η Αλίκη έφυγε επειδή πρέπει να είναι στη δουλειά της στις έξι!” αντέταξε εκείνη.

“Το έχω παρατηρήσει πολλές φορές, εδώ και μήνες: Μόλις με βλέπει η κόρη σου, σηκώνεται και φεύγει σα να την κυνηγάνε!”

“Όχι, όχι, δεν είναι έτσι, την παρεξηγείς! Τι λόγο έχει να σε αποφεύγει;”

Πραγματικά, δεν ξέρω. Με περιφρονεί εδώ και χρόνια, κυρίως όμως τους δυο τελευταίους μήνες -δηλαδή από τότε που “τελείωσαν” τα λεφτά μου στην τράπεζα. Δεν αποκλείεται, πάντως, να έχει λάβει εντολή να μου φέρεται έτσι. Φυσικά, δεν αναφέρω αυτές τις υποψίες στη μητέρα μου.

“Μη της πεις τίποτα, θα το δεις κι εσύ τις επόμενες φορές! Θα φροντίζω να έρχομαι αμέσως και θα δεις τι θα κάνει!” κατέληξα και η μαμά συνοφρυώθηκε.

Έτσι θα κάνω στο εξής, μόνο και μόνο για να σπάω τα νεύρα της κόμισσας. Όχι ότι υπάρχει περίπτωση να καταλάβει η μαμά τι συμβαίνει...

... Τελικά, η οικογένεια είναι το μέγιστο όπλο του δρακονιανού καθεστώτος: Μόλις εντοπιστείς σαν ανθρώπινος στόχος (άτομο με πολλά ανεπιθύμητα ανδρομέδια γονίδια), ορατές και αόρατες δυνάμεις στρέφουν την οικογένεια εναντίον σου, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Επειδή ακριβώς αυτοί οι άνθρωποι είναι η “οικογένειά” σου, άρα υπεράνω πάσης υποψίας, α) μπορούν να σε πολεμούν επί δεκαετίες ολόκληρες,

με τους πλέον απίθανους τρόπους, χωρίς να το παίρνεις καν χαμπάρι, β) έχουν τη φυσική δυνατότητα να παρακολουθούν αδιάλειπτα την κάθε σου κίνηση, γ) είναι ουσιαστικά αδύνατο να ξεφύγεις από αυτούς, καθώς έχουν το νόμιμο δικαίωμα να σε αναζητήσουν όπου κι αν βρίσκεσαι.

Δευτέρα, 13 Ιανουαρίου 2014

☺ Είναι απόγευμα και παίζω επιτραπέζιο ποδόσφαιρο με τον Χαρούλη. Σε αντίθεση με το κανονικό ποδόσφαιρο όπου με κερδίζει σχεδόν κάθε φορά πλέον, στο επιτραπέζιο συχνά κερδίζω εγώ -πράγμα που πολύ του κακοφαίνεται του νηπίου. Σε μια στιγμή, ο μικρός πάει να σκοράρει, αποκρούω με τον τερματοφύλακά μου και η μπάλα εκτοξεύεται γραμμή στο αντίπαλο τέρμα! Θεαματικό γκολ! Ο νεαρός ξεσπά αμέσως σε φωνές: "Δεν είναι δίκαιοοοοοο! Δεν γίνεται έτσιιιι!" Εγώ επιμένω ότι το γκολ είναι έγκυρο αλλά ο Χαρούλης έχει άλλη γνώμη: "Αυτά τα γκολ είναι άκυρα, το λέει και ο προπονητής μου που είναι πιο μεγάλος από σένα, είναι 24!"

Στο επόμενο γκολ που βάζω, κερδίζω το σετ των 7 και ο μικρός διαμαρτύρεται εντόνως: "Άκυρο! Δεν έβλεπα! Ήταν σκοτεινά! Μόλις πέρασε ο παππούς από το διάδρομο!". Γελάω με τα απίθανα επιχειρήματα του μικρού κι εκείνος πέφτει κάτω και αρχίζει να σπαράζει στο κλάμα. Τελικά, τον αφήνω να βάλει εκείνος ένα γκολ ακόμη, του λέω πως είναι ο μεγάλος νικητής και τελειώνουμε το παιγνίδι με σχετική ηρεμία...

Το βράδι πηγαίνω βόλτα μέχρι την Ιασωνίδου για να δω τις βιτρίνες. Τριγύρω μου περιφέρονται αρκετές παρέες νεαρών, οι οποίοι κάνουν αισθητή την παρουσία τους με φωνές, χάχανα και ποδοβολητά. Εντελώς αναπάντεχα, η σχετική ενόχληση που μου προκαλούν με ωθεί να ξεδιαλύνω ένα παλιό απωθημένο, δηλαδή το ότι δεν γνώρισα ποτέ τον νεανικό έρωτα: *Μετά τον Γιώργο Φραντζή δεν ερωτεύτηκα κανέναν πραγματικά, επειδή δεν υπήρχε κανένας αντάξιός του! Αν υπήρχε, θα τον είχα βρει!* Σαφώς, έχω κοιτάξει και άλλους άνδρες: Ο Αλέξης Υψηλάντης ήταν εμφανίσιμος και καλός μαθητής, μα ήταν επίσης αλαζόνας και διπρόσωπος. Ο Τάσος ο γυμναστής ήταν γλυκός κι

αισθησιακός αλλά επίσης πονηρός ψιλοζιγκολό. Ο Ορέστης ήταν ωραίο και καλό παιδί αλλά πολύ νεώτερός μου και μάλλον εύκολα επηρεαζόμενος από καλοθελητές και κυκλώματα.

Άνδρες σαν τον Γιώργο Φραντζή δεν αποτελούν ούτε το 1% του συνόλου. Λογικό που δεν μου ξανάτυχε κάτι ανάλογο, δεν είμαι δα και η προσωποποίηση της καλοτυχίας. Ο Γιώργος ήταν μονάδα ακόμη και για εκείνη την εποχή: Πανέμορφος, έξυπνος, καλόκαρδος, με ωραίο χιούμορ – καμία σχέση με το συρφετό των υπόλοιπων νεαρών. Πραγματικά, είναι απαίσιο το πώς μιλάνε (όλο έπαρση και βλακεία), το πώς γελάνε (κοροϊδευτικά και ηλίθια), το πώς περπατάνε (σαν μεθυσμένοι ή σπαστικοί), το τι εκπέμπουν (φοβερή αρνητικότητα). Μόνο που τους βλέπω από μακριά, αυθόρμητα με κόβει κρύος ιδρώτας ακόμη και σε αυτή την ηλικία που έχω φθάσει! Πόσο μάλλον τότε, στα νεανικά μου χρόνια, που είχα να αντιμετωπίσω 20μελείς σπείρες από δαύτους, σε κάθε μου βήμα...

. . . .

Τετάρτη, 16 Ιανουαρίου 2014 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Συμπαντικός Οργανισμός – Παγκόσμια Κραυγή

Θέση 2η: Θυμός + Expecto – Οι Πύλες του Ουρανού
Επαλήθευση: Από τις 6 Φλεβάρη τα νυχτερινά μου προβλήματα υποχωρούν σημαντικά, καθώς έχω πια αποκρυσταλλώσει τι ακριβώς πρέπει να κάνω.

Θέση 3η: Ανθρωπότητα – Εικονική Πραγματικότητα + Παγερή Εισβολή
Επαλήθευση: Ακραία καιρικά φαινόμενα συνεχίζονται σε όλο τον κόσμο: Στην Ιταλία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Αμερική, την Τουρκία, την Ιαπωνία, την Πολωνία, κλπ. Ωστόσο, η ανθρωπότητα τη βγάζει σχετικώς καθαρή.

Θέση 4η: Το Matrix – Αέρινη Φλόγα – Τυφώνας
Επαλήθευση: Πάνω από 100 νεκροί από πτώση αεροπλάνου στην Αλγερία, στις 11 Φλεβάρη. Αιτία η κακοκαιρία με σφοδρούς ανέμους και χιονόπτωση.

Θέση 5η: La Regina – Καρυάτιδα
Επαλήθευση: Από τις 6 Φεβρουαρίου διαπιστώνω ανέλπιστη προστασία χάρη σε συνδυασμό προστατευτικών αντικειμένων, όπως ο καθαριστής αντινοβολιών Rakel και μια κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον.

. . . .

Κυριακή, 19 Ιανουαρίου 2014
☺ Πρόσφατα βρήκα ένα ενδιαφέρον παιγνίδι "Φιδάκι" τυπωμένο στην πρώτη σελίδα της εφημερίδας “Το Ποντίκι” και το παίζω καθημερινά με τον Χαρούλη: Η πίστα ξεκινά με την *Αφετηρία Κούρσας Εξοπλισμών*, στις σκάλες υπάρχουν *Μίζες* εκατομμυρίων ευρώ, ενώ τα φίδια είναι ο *Εισαγγελέας*, ο *Ανακριτής* και η *Φυλακή*. Στο τελευταίο νταμάκι είναι ζωγραφισμένο ένα εξωτικό νησί, όπου *“Εδώ γλεντάς τις μίζες”*.

Ο μικρός έχει ενθουσιαστεί με αυτό το παιγνίδι, μάλλον επειδή εκφράζει το μεγαλύτερο φυσικό του ταλέντο, που είναι η λαμογιά: Κάνει διαρκώς ζαβολιές, δεν ανέχεται το πούλι μου να προπορεύεται έστω ένα νταμάκι, αρνείται να πέσει στα φίδια, ρίχνει και ξαναρίχνει το ζάρι μέχρι να του έλθει ο αριθμός που θέλει, οπότε κερδίζει πάντα. Του φαίνεται αδιανόητο να χάσει από μένα. Αν του φέρω την παραμικρή αντίρρηση, γίνεται έξω φρενών, ουρλιάζει σαν υστερικός, σηκώνεται και με ταράζει στις κλωτσιές και στις μπουνιές.

☻ Πρώτη φορά βλέπω τόσο ζαβολιάρικο παιδί! Ζαβολιές έκανε κάποτε και ο παιδικός μου φίλος ο Γρηγόρης, μα δεν τις έκανε συνέχεια, ούτε με χτυπούσε όταν παραπονιόμουν! Κακότροπος ήταν και ο Νάσος, μα δεν θυμάμαι ποτέ να με έχει χτυπήσει. Ωστόσο, ο Χάρης ανήκει σε μια πολύ κατοπινή γενιά και ας μην ξεχνάμε ότι κάθε γενιά παιδιών είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Από την άλλη πλευρά, όντας λαμόγιο,

αλαζόνας και βίαιος, ο Χάρης έχει όλα τα προσόντα για να πετύχει στη ζωή του. Κι όμως, άλλες φορές είναι τόσο γλυκός και συμπαθητικός· η συμπεριφορά του είναι μία έτσι, μία γκιουβέτσι. Ώρες-ώρες δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι πρόκειται για το ίδιο παιδί. Σίγουρα, τέτοιοι τύποι δεν είναι για εμπιστοσύνη, παρά την περισσή γοητεία τους...

Δευτέρα, 20 Ιανουαρίου 2014

☺ Σήμερα ξαναπαίζω επιτραπέζιο "Φιδάκι" με τον Χάρη, εξακολουθεί να μου κάνει παγαποντιές αράδα, όμως αυτή τη φορά τον αφήνω να κερδίζει χωρίς να διαμαρτύρομαι. Έτσι, είναι πιο ευχαριστημένος κι εγώ πιο ήσυχη. Ύστερα παίζει το ίδιο παιγνίδι με την ξαδέρφη του και τότε παρατηρώ ότι μαζί της είναι σωστός και δίκαιος! Δεν κάνει ζαβολιές, δεν χαλάει τον κόσμο όποτε χάνει, είναι όλο χαμόγελα. Άρα όλα τα παραπάνω τσαλίμια τα κάνει ειδικά σε μένα, όχι σε άλλους...

Ώρα, λοιπόν, να σκεφθώ στα σοβαρά πώς θα αντιμετωπίσω την κατάσταση: Σαφώς, είναι μάταιο να περιμένω δικαιοσύνη ή εκτίμηση από τους άλλους, έστω κι αν πρόκειται για παιδιά! Πότε τα είχα αυτά για να τα έχω τώρα; Όποτε επιδιώκω να δικαιωθώ ή να εκτιμηθώ, οι άλλοι είτε με πολεμούν λυσσαλέα είτε με εκμεταλλεύονται θρασύτατα. Άλλωστε, εδώ και πολλά χρόνια αδυνατώ πια να συζητήσω λογικά μαζί τους. Ιδιαίτερα όποτε ζητάω το δίκιο μου, απορούν, εξίστανται, θυμώνουν, αλαλάζουν, σα να καταστρέφω με τη διαμαρτυρία μου τη φυσική τάξη πραγμάτων!

Αν θέλουν, λοιπόν, να πιστεύουν ότι είμαι εκ φύσεως χαμένη, ανίκανη, άπορη, χαζή, ας το πιστεύουν. Δεν θα προσπαθώ πλέον να αποδείξω το αντίθετο. Έτσι, θα έχουμε ηρεμία και εγώ και αυτοί. Ακόμη, κρίνω ότι είναι πιο έξυπνο να στρέφω αυτή την κατάσταση προς όφελός μου: Για παράδειγμα, τώρα που η "οικογένεια" πιστεύει ότι είμαι εντελώς άπορη, δεν μου ζητούν χρήματα. Αντίθετα, τους τα βουτάω εγώ και δεν το παίρνουν χαμπάρι...

Τετάρτη, 22 Ιανουαρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η μαμά προθυμοποιείται να κάνει μια εγχείρηση στο κεφάλι μου. Μέσα από μια τρύπα που ανοίγει στη βάση του κρανίου μου, με ειδικό σιδεράκι αφαιρεί ένα κομμάτι ιστού από τον εγκέφαλό μου και στη θέση του θέλει να βάλει ένα άλλο. Τότε, όμως, αρχίζω να ανησυχώ επειδή η μαμά δεν είναι γιατρός. Δεν την αφήνω να μου βάλει τίποτα μέσα στο κεφάλι, ενώ παράλληλα φοβάμαι μήπως έχει κάνει κανένα λάθος κατά την εγχείρηση, το οποίο θα μπορούσε να αποβεί μοιραίο.

Βγαίνω έξω και ψάχνω να βρω αληθινούς γιατρούς. Βρίσκω δυο, τους εξηγώ ότι έχω σοβαρό πρόβλημα, μα αυτοί δείχνουν σχετική απροθυμία:
"Να το αφήσουμε για την Παρασκευή;" μου λέει ο ένας.
"Ίσως δεν έχω τόσο χρόνο", απαντώ γεμάτη αγωνία.
Τελικά, δέχονται να με ακούσουν. Καθόμαστε άνετα σε μια υπαίθρια ταβέρνα μέσα σ' ένα ηλιόλουστο νησιώτικο σοκάκι. Φαντάζομαι ότι οι δυο τους βρίσκονται σε διακοπές. Ξυπνώ μόλις μια στιγμή πριν ξεκινήσω την αφήγηση.

Ερμηνεία: Η μητέρα μου με επηρεάζει ακόμη πνευματικά, πολύ περισσότερο απ' όσο θα 'πρεπε, ίσως με έναν τρόπο που ούτε καν τολμώ να φανταστώ. Άλλωστε, ας μην ξεχνώ ότι η μαμά ανέκαθεν παρακολουθούσε στενά την κάθε μου κίνηση κι έκανε ό,τι μπορούσε για να βραχυκυκλώνει οποιαδήποτε πρωτοβουλία μου. Μέχρι και την κουταλιά ζάχαρη που έφαγα χθες βράδι πρόσεξε και σχολίασε...

Τρίτη, 28 Ιανουαρίου 2014

Πριν από τρεις μέρες, βγαίνοντας το βράδι για την καθιερωμένη μου βόλτα, βρήκα στο δρόμο 10 ευρώ. Αμέσως μετά, πέρασα από ένα ψιλικατζίδικο κι έκλεψα ένα από τα χαριτωμένα κουκλάκια Winx (Bloom), αξίας 2,5 ευρώ, που φιγουράρουν έξω από το μαγαζί.

Σήμερα το απόγευμα έκλεψα κι άλλο ένα κουκλάκι (Musa). Η δεύτερη φορά ήταν πιο εύκολη από την πρώτη. Κάποια άλλη στιγμή, θα κλέψω κι ένα περιοδικό...

Δεν περίμενα ότι θα ένιωθα αυτή την πράξη τόσο απελευθερωτική! Αισθανόμουν ζωντανή για όλο το υπόλοιπο βράδι, ίσως επειδή η κλοπή και ο φόνος είναι βασικοί μηχανισμοί της ζωής: Είσαι ό,τι κλέψεις και ό,τι σκοτώσεις. Κάθε ζωντανός οργανισμός παραμένει ζωντανός όσο σκοτώνει άλλους οργανισμούς ή κλέβει ό,τι έχουν: Τροφή, ταίρι, ζωτικό χώρο. Όταν δουλεύεις για να φας, δεν είσαι ζωντανός. Είσαι μόνο μια σάρκινη μηχανή που εκτελεί εντολές. *Άλλωστε, ποιός είπε ότι η ζωή είναι κάτι αγαθό;*

Τετάρτη, 29 Ιανουαρίου 2014

Συντονισμός του Πλέγματος: Η ώρα είναι 6:10 το απόγευμα. Μετά από έξι μήνες εργασίας, έχω μόλις ολοκληρώσει τη μετατροπή της αυτοβιογραφίας μου σε εκδόσιμη μορφή, όταν μπουκάρει μέσα ο Γιάννης. Δεν έχει τίποτα να πει, χρονοτριβεί κανένα πεντάλεπτο και μετά κοιτάζει το κομπιούτερ μου και με ρωτάει: "Θεία, έχεις Internet;" Απαντώ αρνητικά αλλά ο ανηψιός δεν φαίνεται να με πιστεύει. Πιάνει αμέσως το laptop και αρχίζει να το σκαλίζει, οπότε ανακαλύπτει ότι εκεί μέσα υπάρχει πρόγραμμα για Internet. "Τι σύνδεση έχεις;" ζητάει να μάθει. Του λέω ότι δεν έχω τέτοιο

πράγμα εκείνος όμως επιμένει και συνεχίζει να ψάχνει. Αναγκάζομαι να του πω ότι έχω βάλει Connex αλλά δεν το χρησιμοποιώ επειδή το κομπιούτερ μου δεν έχει αρκετή μνήμη για να σηκώνει Διαδίκτυο. Ο Γιάννης συνεχίζει να σκαλίζει, παραδόξως τα καταφέρνει να συνδεθεί με το Διαδίκτυο, μου φορτώνει το google chrome και τώρα το Internet φαίνεται να δουλεύει μια χαρά στο κομπιούτερ μου...

Την επόμενη μέρα καταφέρνω να περιηγηθώ για αρκετή ώρα στο Διαδίκτυο, πράγμα που με ξαφνιάζει ευχάριστα· ωστόσο, δεν αργώ να διαπιστώσω ότι το μηχάνημα έχει γίνει ακόμη πιο αργό και εκνευριστικό.

Το άλλο πρωί αποπειρώμαι να συνδεθώ με το λογαριασμό μου στην Amarok αλλά το laptop παθαίνει γερή κολούμπρα, καθώς αδυνατεί να ανοίξει πολλές καρτέλλες ταυτόχρονα. Έτσι, εγκαταλείπω την προσπάθεια, πάω να το κλείσω αλλά εκείνο μπλοκάρει για τα καλά: Τα φωτάκια αναβοσβήνουν συνεχώς ενώ η οθόνη παραμένει μαύρη για τις επόμενες πέντε ώρες, μέχρι που το μηχάνημα ξεφορτίζεται εντελώς και αναγκαστικά σβήνει από μόνο του!

Με πιάνει φόβος, ανησυχώ μήπως το κομπιούτερ μου έχει πάθει σοβαρή βλάβη, ωστόσο όταν το ξανανοίγω δουλεύει κανονικά (ευτυχώς). Αμέσως βγάζω την πρίζα του μόντεμ και την κρύβω στο ντουλάπι μου. Όσο για το laptop, στο εξής θα το κρύβω και αυτό μέσα στο ντουλάπι μου, όπως και τα στικάκια άλλωστε. Δεν θέλω να τα βλέπουν οι Μαρκάκηδες. Πού ξέρω εγώ τι εντολές λαβαίνουν αυτοί από τα κυκλώματα; Μα ακόμη κι αν δρουν ασυνείδητα, το αποτέλεσμα μένει το ίδιο. Σίγουρα δεν θα ήθελα να πάει χαμένη όλη η δουλειά που έχω κάνει τα τελευταία δυόμισι χρόνια...

Παρασκευή, 31 Ιανουαρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα περίεργο μέρος, σαν λέσχη, όπου συχνάζουν βρυκόλακες. Μιλώ με μια από αυτούς, η οποία με συστήνει και σε άλλους. Εκ πρώτης όψεως φαίνονται εντάξει, σύντομα όμως μεταμορφώνονται και μοιάζουν επικίνδυνοι. Τώρα θέλω να φύγω επειγόντως από εκεί

μέσα, χωρίς όμως να κινήσω υποψίες. Φροντίζω, λοιπόν, να κερδίσω την εμπιστοσύνη της κοπέλας. Μαζί περνάμε σε μια ευρύχωρη σάλα, όπου υπάρχουν πολλοί της λέσχης. Σε μια στιγμή, ενώ εκείνη μπαίνει σ' ένα πλαϊνό γραφείο, εγώ βρίσκω την ευκαιρία να το σκάσω, αφού πρώτα κλέβω μερικά χρυσά νομίσματα και ένα μενταγιόν μέσα από ένα συρτάρι.

Ακριβώς απέναντι εκτείνεται ένας ασφαλτοστρωμένος ανηφορικός δρόμος, τον οποίο ακολουθώ τρέχοντας, μέχρι που φθάνω σ' ένα χωριό ψηλά στο βουνό. Εκεί βλέπω ωραία χωριάτικα σπίτια και αρκετούς τουρίστες. Ψάχνω να βρω κανένα λεωφορείο ή ταξί για να φύγω ακόμη μακρύτερα, πάντα ανησυχώντας μήπως με ανακαλύψουν οι βρυκόλακες. Ωστόσο, δεν φαίνεται κανένα όχημα πουθενά. Ξαφνικά, ενώ ανηφορίζω ακόμη, καταλήγω σ' ένα πλάτωμα πάνω από μια πόρτα. Σκέφτομαι ότι από εδώ πάνω ίσως να μπορούν να με δουν οι εχθροί από μακρυά. Κατεβαίνω αμέσως και συνεχίζω να περιπλανιέμαι όλο βιασύνη και αγωνία...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2014):*** Από τις 22 Δεκέμβρη ως τις 8 Γενάρη είχα αρκετά υπναγωγικά επεισόδια επειδή έπινα δυο δάχτυλα σαγκρία το μεσημέρι. Το κρασί αυτό με κρατά κάπως ζαλισμένη όλη μέρα, ενώ τη νύχτα μου προκαλεί αρκετά οράματα φωτιάς. Άρα πρέπει ν' αποφεύγω το αλκοόλ όλη μέρα.

Η Πρωτοχρονιά ξημέρωσε χωρίς υπναγωγικά επεισόδια, παρόλο που κοιμήθηκα μετά τα μεσάνοικτα κι έφαγα του σκασμού. Όμως, δεν είδα καθόλου τηλεόραση. Αμέσως μετά την χαρτομαντεία της 16ης Γενάρη, είχα το υπνοπομπικό μήνυμα "inferno", όχι τόσο ξεκάθαρα γραμμένο. Έχω παρατηρήσει ανάλογα φαινόμενα σχεδόν κάθε φορά μετά τη χαρτομαντεία, η οποία έτσι κι αλλιώς δεν με πολυικανοποιεί πλέον. Κακά τα ψέματα: Ο καιρός της Ουράνιας Αρκάνας έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Σκέφτομαι να την καταργήσω...

Στις 20 του μήνα, μια επαναστατική σκέψη περνά από το νου μου: *Ποιά είναι η πιο δαιμονοποιημένη τροφή μέσα στο Matrix; Η ζάχαρη, φυσικά. Άρα, ίσως η ζάχαρη να μπλοκάρει τα*

εμφυτεύματα! Στο εξής, λοιπόν, πριν πέσω στο κρεβάτι, τρώω μία κοφτή κουταλιά της σούπας ζάχαρη, πράγμα που επαναλαμβάνω κάθε τέσσερις ώρες περίπου. Ως αποτέλεσμα, τα όνειρά μου γίνονται πιο ζωντανά και περιπετειώδη, δεν ξυπνάω πολλές φορές μέσα στη νύχτα, μα κι όταν ξυπνάω μου είναι ευκολότερο να σηκωθώ αμέσως.

Στις 26 Γενάρη μια αναπάντεχη παρατήρηση με αναστατώνει: Η ημισφαιρική απλίκα της λάμπας του δωματίου μου καταλήγει σε δυο σειρές κρόσσια. Όταν ανάβω το φως, πάνω στους τοίχους δημιουργείται φωτοσκίαση που θυμίζει έντονα γλώσσες φωτιάς, έναν κλοιό από φλόγες που με περικυκλώνουν! Το πιο τρανταχτό ***σημείον*** βρισκόταν τόσο καιρό μέσα στο υπνοδωμάτιό μου κι εγώ δεν το 'χα πάρει χαμπάρι! Τέλος πάντων, κόλλησα τη μέσα σειρά από τα κρόσσια προς τα πάνω κι έτσι το εφέ της φωτιάς τώρα θυμίζει περισσότερο χορταριασμένες βουνοπλαγιές.

Συγκεντρωτικά, ο Γενάρης πήγε αρκετά καλά, μα όχι όσο θα ήθελα:

Οράματα φωτιάς: 3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα: 2
Μία φορά μου ήλθε υπνοπομπικά ο αριθμός 11:11
Καθαρές νύχτες: 17

Κυριακή, 9 Φεβρουαρίου 2014

Στις 11:00 το πρωί έχω μάθημα με τη Θεώνη και τη Μάρθα οι οποίες, σε γενικές γραμμές, είναι πολύ καλές μαθήτριες. Ωστόσο, δεν παύουν να είναι σημερινά παιδιά: Φαίνονται πανέξυπνες, με την απάντηση πάντα στο στόμα, ωστόσο έτσι και τους βάλω μια άσκηση που να απαιτεί λίγη δημιουργικότητα ή φαντασία, χάνουν αυγά και πασχάλια, δυσανασχετούν, νευριάζουν, φωνάζουν, κλαίνε και οδύρονται. Επιπλέον, αν τύχει να πάρουν δεκαεννιά αντί είκοσι, θρηνούν για κανένα μισάωρο. Φροντίζω, λοιπόν, να τις καθοδηγώ με τέτοιο τρόπο ώστε να αριστεύουν πάντα. Έτσι έχω το κεφάλι μου ήσυχο.

Σήμερα τους έδειξα τον αρνητικό τύπο του ρήματος to be: “Είναι πανεύκολο, αρκεί να βάλετε ένα not μετά τη δεύτερη λέξη”, τους εξήγησα και μετά τις έβαλα να μετατρέψουν καταφατικές προτάσεις σε αρνητικές. Εκείνες όμως έπαθαν κολούμπρα και έκαναν σα να τους μιλούσα για τη θεωρία της σχετικότητας. Η Θεώνη άρχισε να κλαίει υστερικά, τραβώντας τα μαλλιά της και φωνάζοντας: “Δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω” -άπειρες φορές. Εγώ προσπαθούσα να της εξηγήσω μα εκείνη δεν άκουγε καθόλου, έσκουζε μόνο “δεν καταλαβαίνω”. Η Μάρθα πήγε να γράψει κάτι μα τα έκανε θάλασσα. “Αφού δεν μου τα εξηγήσατε καλά!” παραπονέθηκε θυμωμένη. Τους τα ξανάπα και τις καθοδήγησα (στράταστρατούλα) να κάνουν την άσκηση λέξη-λέξη: “Γράψτε πρώτη την πρώτη λέξη σε όλες τις προτάσεις. Τώρα γράψτε τη δεύτερη λέξη. Τώρα βάλτε το not σε όλες τις προτάσεις. Καταλάβατε τώρα;”. Επιτέλους κατάλαβαν και κάποτε ολοκληρώθηκε η άσκηση.

Αυτά τα φαινόμενα τα πρωτόδα στους Πανόπουλους, που παραπονιόνταν επειδή τα παιδιά “κόλλησαν στο 85%”. Τέτοια πράγματα δεν τα 'βλεπα κάποτε: Ίσως ορισμένα παιδιά να ήταν αγενή ή βλαμμένα, όμως δεν έσκουζαν στο κλάμα επί μισή ώρα επειδή πήραν ένα δεκαεννιάρι. Το να είναι ένα παιδί στραβόξυλο ή ηλίθιο είναι ενοχλητικό αλλά φυσιολογικό. Όμως, το να μην αντέχει να πάρει κάτι λιγότερο από άριστα (ενώ μάλιστα είναι μετριότητα) είναι παράλογο. Θυμάμαι, πραγματικά άριστοι μαθητές, όπως ο Ιάκωβος και η Ζαφειρία, δεν αντιδρούσαν υστερικά όποτε έπεφταν από το είκοσι. Τώρα, ακόμη και οι μετριότητες απαιτούν να παίρνουν πάντα άριστα. Αυτό συμβαίνει επειδή αυτή τη γραμμή παίρνουν από το σχολείο, όπου όλοι οι μαθητές ανεξαιρέτως προβιβάζονται με άριστα. Επιπλέον, τα σημερινά παιδιά αντιμετωπίζονται από τους γονείς σαν να είναι όχι το όγδοο αλλά το πρώτο θαύμα του κόσμου, εξ ορισμού μεγαλοφυίες προορισμένες να αριστεύουν κάθε ώρα και στιγμή σε όλα.

Και μια παράξενη ***προαίσθηση:*** Επιστρέφοντας σπίτι, σκεφτόμουν αφηρημένα το γράμμα Γ = γάμα και μετά: γαμώ,

θα γαμήσω κανέναν κ.ο.κ. Τότε ακριβώς, βλέπω στο πεζοδρόμιο δυο γάτες να πηδιούνται...

Δευτέρα, 10 Φεβρουαρίου 2014

☺ Είναι πια μεσημέρι όταν η αδελφή μου μας πληροφορεί τα νέα κατορθώματα του εγγονού της, ο οποίος το πρωί ήταν στο σπίτι της και της είπε σε μια στιγμή:
“Γιαγιά, το σπίτι σου είναι πολύ ακατάστατο!”
“Το ξέρω, Χαρούλη μου, δεν έχω χρόνο να το καθαρίσω γιατί δουλεύω συνέχεια, χωρίς ρεπό!”.
“Να πεις στο αφεντικό σου να σου δώσει ρεπό για να φτιάξεις το σπίτι!”
“Του το λέω, αλλά δεν μου δίνει! Έχουμε πολύ δουλειά, κάθε μέρα!”
“Καλά, τότε θα σε βοηθήσω εγώ!”

Μέσα σε λίγη ώρα, ο Χάρης τακτοποίησε τα πάντα: Πεταμένα ρούχα από δω κι από κει τα έβαλε στη ντουλάπα, διάφορα αντικείμενα τα τοποθέτησε προσεκτικά πάνω στα τραπέζια ή μέσα στα συρτάρια, ένα σωρό σκουπίδια τα έχωσε μέσα σε μια πλαστική σακούλα. Όλα μπήκαν στη θέση τους και το σπίτι σουλουπώθηκε κάπως.
“Είδες το παιδί; Οι γιοί σου έχουν προθυμοποιηθεί ποτέ να κάνουν την παραμικρή δουλειά εδώ μέσα;” ρωτάω την Αλίκη.
“Ο Γιάννης και ο Θάνος, ποτέ! Αυτοί δεν είναι της προσφοράς, είναι της ζήτησης!” μου απαντάει.

Πέμπτη, 13 Φεβρουαρίου 2014

☺ Έχει έλθει κάτω ο Χάρης και παρακολουθούμε για λίγο μια ψυχαγωγική εκπομπή όπου, μετά από ένα επιστημονικοειδές λογίδρυο 15 λεπτών, ο ειδικός καταλήγει στην εξής φοβερή αποκάλυψη: Για να μπορέσει να βρει γκόμενο μια γυναίκα, πρέπει να φαίνεται σεξουαλικά διαθέσιμη *[τι λες βρε παιδί μου, ούτε που το είχαμε υποψιαστεί]*.

Απ' όλα τα φοβερά που έχουμε ακούσει, ο Χαρούλης προσέχει ιδιαίτερα τη λέξη *σεξ*. “Σεξ, σεξ”, μουρμουρίζει με ονειροπόλο βλέμμα. Μετά παίρνει χαρτί και μολύβι και

προσπαθεί να γράψει τη λέξη. Δεν αργεί να τα καταφέρει, μόνος του. Το παιδί ξέρει τώρα πώς να γράφει *σεξ*...
"Εσύ Χάρη, έχεις επιτυχία με τις γυναίκες;" τον ρωτάω αμέσως μετά.
"Με θέλουνε πολλές", μου απαντά όλο χαμόγελα.
"Ποιό είναι το μυστικό σου;"
"Δεν σου λέω!"
"Μήπως τους κάνεις τον δύσκολο;"
"Όχι, δεν είναι αυτό, θα σου πω: Έρχονται κοντά μου κι εγώ τις προστατεύω!"

“Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής”
(Σπουδή στην Ανθρώπινη Φύση)

Η ζωή στο παλάτι δεν διαφέρει σε τίποτα από τη ζωή σε μια εταιρεία ή σε οποιοδήποτε ανθρώπινο κοπάδι: Απανωτές δολοπλοκίες και ίντριγκες, πουτανιά εις τη νιοστή, ρουφανιά και άγιος ο θεός, συκοφαντίες με το κιλό, επαίσχυντο θράσος, λυκοφιλίες, άκρατη κακία, ο προδώσας του προδώσαντος και ο γλύψας του γλύψαντος σύμφωνα με την ιεραρχία του παλατιού. Όποιοι διαθέτουν φιλοδοξία και ανταγωνιστικότητα (μαζί πάνε αυτά), δεν διστάζουν να πατήσουν επί πτωμάτων για ψύλλου πήδημα, φθάνοντας μέχρι το φόνο για να ανέβουν έστω ένα σκαλάκι παραπάνω.

Όσα άτομα είναι σχετικώς αθώα κι ευσυνείδητα, παραμένουν για πάντα στις χαμηλότερες θέσεις της ιεραρχίας (υπηρέτες). Κι όμως, είναι οι μόνοι που δουλεύουν πραγματικά και κρατάνε το παλάτι/εταιρεία όρθιο. Συχνά βρίσκονται εν μέσω αντικρουόμενων διαταγών: Αν δεν υπακούσουν σε μια εντολή, τιμωρούνται σκληρά από τον Α “προϊστάμενο”. Αν υπακούσουν πάλι τιμωρούνται -από τον Β “προϊστάμενο”. Παράλληλα, θεωρούνται αναλώσιμοι και ενίοτε χρησιμοποιούνται ως εξιλαστήρια θύματα προκειμένου να καλυφθούν τα εγκλήματα των υψηλά ιστάμενων. Αν τύχει και τους παραχωρηθεί κάποια προαγωγή *(πχ στη Γκιουλφέμ)*, α) πιέζονται συνεχώς απ' όλες τις πλευρές, με τη γενικότερη απαίτηση για να *μην* κάνουν σωστά τη δουλειά τους, β) απειλούνται συνεχώς για να καλύπτουν τις απάτες όλων, γ) υφίστανται ακόμη και απόπειρες δολοφονίας, δ) εν όψει κλιμάκωσης του γενικευμένου πολέμου μέσα στο παλάτι/εταιρεία, στο τέλος προτιμούν να δηλώσουν αδυναμία και να παραιτηθούν *[τι μου θυμίζει, τι μου θυμίζει...]*, ε) φυσικά, μόλις απαλλαγούν από τα “καθήκοντά” τους ξαναβρίσκουν την ηρεμία τους.

Όσοι είναι πιο πονηροί, ανέρχονται στις μεσαίες θέσεις της ιεραρχίας (επιστάτες, αγάδες). Δεν εκτελούν πλέον καμία ουσιαστική εργασία, εφόσον τα βασικά καθήκοντά τους είναι η κατασκοπία, ο χαφιεδισμός κι η εκτέλεση εντολών δολοφονίας.

Όπως σε κάθε καθώς-πρέπει επιχείρηση, η κατασκοπία μεταξύ των "συναδέλφων" πάει σύννεφο. Και οι τοίχοι έχουν αυτιά. Η παραμικρή κίνηση παρακολουθείται και σχολιάζεται αμέσως απ' όλους: "Πότε πρόλαβες και το 'μαθες αυτό; Τίποτα δεν μένει κρυφό σ' αυτό το παλάτι".

Εκείνοι που διαθέτουν τα μεγαλύτερα ποσοστά κακίας/πονηρίας/λαγνείας, μοιραία ανεβαίνουν στα ανώτατα κλιμάκια της ιεραρχίας (σουλτάνες, πασάδες). Γρήγορα λύνουν και δένουν μέσα στο παλάτι/εταιρεία, ενώ όλοι τους σέβονται και σπεύδουν να ικανοποιήσουν την πιο τρελλή τους διαταγή. Από αυτούς δεν απαιτείται να παράγουν κανένα ουσιαστικό έργο. Όλη μέρα κάθονται και το ξύνουν, δολοπλοκώντας ασταμάτητα εναντίον όλων. Από την άλλη πλευρά, όμως: "Είμαστε σαν τα πρόβατα! Καθόμαστε και περιμένουμε πότε θα μας αποκεφαλίσουν!" *[άργησαν αλλά το 'πιασαν το νόημα]*. Επίσης: "Όσο αποδέχομαι τη μοίρα μου, τόσο οι συμφορές πέφτουν πάνω μου βροχή!". Ωστόσο: "Ποιός από μας μπορεί να μη τη δεχθεί;"`

Απονομή δικαιοσύνης: Σε περίπτωση που γίνει κάποιο έγκλημα, όσοι από τους συνένοχους βρίσκονται στο κατώτερο σκαλοπάτι της ιεραρχίας καταδικάζονται σε θάνατο· όσοι είναι κάπου ενδιάμεσα, τη γλυτώνουν με μερικές φάπες ή απομάκρυνση· όσοι βρίσκονται στην κορυφή, απλά δέχονται φιλικές υποδείξεις: "Δεν είναι σωστό, σουλτάνα μου, να δηλητηριάζετε τον κόσμο. Θα προτιμούσα να μη το ξανακάνετε αυτό...".

Βέβαια, όσοι βρίσκονται στις ανώτατες θέσεις δεν είναι ακριβώς άμοιροι συνεπειών: "Όταν κάνεις κάποιο λάθος, να ξέρεις ότι αυτό θα έχει συνέπειες", μαλώνει ο σουλτάνος τον έφηβο γιο του που το 'σκασε από το παλάτι για να το παίξει ατρόμητος στρατιώτης. Στη συνέχεια, διατάζει τον αποκεφαλισμό όσων αμέλησαν ώστε να καταφέρει ο μικρός να το σκάσει. Έτσι γίνεται και στη πραγματικότητα, μέσα σε οποιοδήποτε ανθρώπινο κοπάδι: Τα σφάλματα των πλουσίων και ισχυρών έχουν σοβαρές συνέπειες πάνω στους φτωχούς και αδύναμους.

Τυπική λειτουργία κυκλωμάτων: Όσοι είναι ψηλά στην ιεραρχία του παλατιού/κυκλώματος, μοιράζουν αφειδώς απειλές θανάτου σε όλους τους υπόλοιπους. Παράδειγμα: "Εγώ σε υποστήριξα, άρα εσύ μου χρωστάς χάρη· για να μου την ξεπληρώσεις θα πρέπει να κάνεις οτιδήποτε σου πω: συγκεκριμένα, θέλω να σκοτώσεις τον τάδε. Αν δεν το κάνεις, θα σκοτώσω εγώ εσένα".

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη υποκρισία από τη φιλανθρωπία: Η δράκαινα Χουρρέμ αποφασίζει να χτίσει ένα μεγάλο φιλανθρωπικό ίδρυμα, όπου θα μαζέψει όλες τις πλούσιες κυρίες της πόλης ως "διοικητικό προσωπικό" (= κύκλωμα). Ο αρχιρουφιάνος και αρχιδολοφόνος του παλατιού *(Ρουστέμ)* θα γίνει διευθυντής. Δημιουργώντας τέτοιου είδους ιδρύματα, οι ιθύνοντες α) ελέγχουν τέλεια τα κυκλώματά τους, β) ρίχνουν στάχτη στα μάτια των απέξω, γ) βοηθούν εκατό ανθρώπους (φανερά) αλλά βλάπτουν χίλιους (κρυφά).

Βέβαια, οι παραπάνω μηχανορραφίες δεν αρκούν για να φθάσει ή να διατηρηθεί κανείς σε υψηλή θέση. Υπόγεια μα αποφασιστικά, εκείνο που πραγματικά διατρέχει όλη την ιεραρχία του παλατιού και οποιουδήποτε ανθρώπινου κοπαδιού είναι η ***μαγεία*** -είτε προστατευτική (φυλακτά), είτε ερωτική (για να μας ερωτευθεί ο "προϊστάμενος"/σουλτάνος), είτε καταστροφική (για να τρελάνουμε ή να βγάλουμε από τη μέση όποιον μας τη σπάει). Εν προκειμένω: Από την ημέρα που αποχώρησε η περίφημη Φιρουζέ από το παλάτι, ο σουλτάνος αρρώστησε βαριά εξ αιτίας ενός δηλητηρίου που δρούσε αργά, επί μήνες· τη γλύτωσε παρά τρίχα, ωστόσο από τότε μουρλάθηκε κι άρχισε να σκοτώνει αράδα συνεργάτες, παιδιά κι εγγόνια, οπότε η Δυναστεία πήρε την κάτω βόλτα.

Το ψάρι βρωμάει απ' το κεφάλι: Ο σουλτάνος/αφεντικό δεν πολυπαίρνει χαμπάρι, ούτε ενδιαφέρεται. Ωστόσο, είναι ο ίδιος που υποκινεί την όλη κατάσταση, εφόσον κάνει ξεκάθαρες διακρίσεις απέναντι στις παλλακίδες/υπαλλήλους. Αν έβαζε εξαρχής στη θέση της την κάθε μία, πολλές τραγωδίες θα αποφεύγονταν. Αντίθετα, το απολαμβάνει όλο αυτό, δηλαδή που

οι παλλακίδες/υπάλληλοι σφάζονται για πάρτη του – όπως ακριβώς ο διευθυντής μιας εταιρείας απολαμβάνει να αλληλοεξοντώνονται οι υφιστάμενοι για χάρη του.

Πάντα ευννοείται και επικρατεί το πιο σατανικό άτομο *(εδώ η Χουρρέμ)* επειδή διαθέτει στο έπακρο τα τρία βασικά συστατικά του ανθρώπινου ψυχισμού: κακία, πονηρία, λαγνεία. Ο σουλτάνος/αφεντικό συνεχίζει να την ευνοεί, ακόμη κι όταν μαθαίνει από πρώτο χέρι ότι η εν λόγω κυρία σκοπεύει να εξολοθρεύσει όλους τους δικούς του. Ούτε του κάνει εντύπωση το ότι ενώ υπάρχουν στη διάθεσή του δεκάδες παλλακίδες, ο ίδιος έχει αποκτήσει μονάχα έξι παιδιά -αντί εκατόν έξι που θα 'πρεπε να έχει. Έτσι, ο άκρατος ανταγωνισμός ανάμεσα στις παλλακίδες/υπαλλήλους προκύπτει τελικά εξαιρετικά αντιπαραγωγικός για το παλάτι/εταιρεία/κύκλωμα.

Όλοι οι εμπλεκόμενοι είναι πρόβατα, και μάλιστα κακά πρόβατα: Όλοι πιέζονται, υποφέρουν και αγωνιούν αφόρητα μέσα σ' αυτό το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατεί στο παλάτι/εταιρεία/κύκλωμα, ωστόσο σκορπούν παντού χαμόγελα και δουλικές υποκλίσεις. Παράλληλα, συμμετέχουν ευχαρίστως σε οποιαδήποτε ίντριγκα τους διατάξουν οι προϊστάμενοι, έστω κι αν οι ίδιοι διακινδυνεύουν το κεφάλι τους. Κανείς τους δεν θέλει να φύγει από εκεί μέσα, αντίθετα τρέμουν μήπως καμιά ώρα βρεθούν απέξω.

Τα τέρατα που λέγονται άνθρωποι απολαμβάνουν να υπηρετούν σατανικούς ηγέτες. Όχι μόνο δεν συσπειρώνονται ποτέ ενάντια στον όποιο κακό "προϊστάμενο" τους βασανίζει και απειλεί τους πάντες ακόμη και με θάνατο, αλλά τον υποστηρίζουν αγόγγυστα. Για την ακρίβεια, η όποια "Χουρρέμ" δεν θα κατάφερνε τίποτα αν δεν είχε στη διάθεσή της ένα πλήθος από παρατρεχάμενους που τρέχουν να ικανοποιήσουν την πιο τρελή της προσταγή. Και όχι μόνον αυτό: Αν τυχόν παγιδευτεί, προδοθεί ή εξοβελιστεί, γρήγορα οι άλλοι σπεύδουν να την φέρουν πίσω στη θέση της, με κάποια ηλίθια δικαιολογία. Μέσα στα ανθρώπινα κοπάδια καταργείται κάθε έννοια δικαιοσύνης. Η δικαιοσύνη είναι μια ακραία μορφή λογικής, όμως οι άνθρωποι δεν έχουν καμία σχέση με τη λογική. Γι' αυτό στην

κοινωνία τους επικρατεί πάντα η αδικία και η παράνοια...

Το νόημα της ζωής είναι να κάνεις παιδιά, ισχυρίζονται με καμάρι όλα τα ανεγκέφαλα πιόνια του Matrix και κάνουν αμάν για να αποκτήσουν πάση θυσία απογόνους, κατά προτίμηση αρσενικούς. Αυτό είναι λογικό, εφόσον η τεκνογονία εξασφαλίζει τη συνέχεια της δυναστείας/εταιρείας/κυκλώματος αλλά και του Matrix γενικότερα.

Από την άλλη, το να φέρνεις παιδιά σ' αυτό τον κόσμο είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις για να εξασφαλίσεις το τομάρι σου, ιδίως αν είσαι γυναίκα: "Σε αυτό το παλάτι για να θεωρούμαστε άνθρωποι πρέπει να γεννήσουμε. Αν δεν υπάρχει ηγεμόνας, τότε δεν υπάρχουμε ούτε εμείς". Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στη σύγχρονη "πολιτισμένη" κοινωνία: Η γυναίκα δεν θεωρείται ανθρώπινο ον παρά μόνον αν αποκτήσει παιδιά, κατά προτίμηση αγόρια. Τότε μπορεί να έχει καλύτερη στέγαση και τροφή (εκτός αν ο σύζυγός της είναι τελείως άχρηστος), πολύ μεγαλύτερη εκτίμηση από την κοινωνία, και πολύ λιγότερες υποχρεώσεις για την παραγωγή σοβαρού έργου. Μια εργαζόμενη μητέρα θεωρείται θεά.

Ωστόσο, αν κάποια στιγμή κριθεί ότι η ύπαρξη ορισμένων απογόνων δεν συμφέρει την εκάστοτε "δυναστεία", τότε ο εν λόγω απόγονος δολοφονείται με συνοπτικές διαδικασίες. Τα ανεγκέφαλα πιόνια του Πλέγματος δεν διστάζουν να εξολοθρεύσουν παιδιά κι εγγόνια, αν κρίνουν ότι αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ευρύτερου συστήματος. Όπως όλοι οι γονείς, που πρόθυμα θυσιάζουν τα παιδιά τους "για την πατρίδα" ή "για τη θρησκεία", ή "για το ευρύτερο καλό".

"Ο καλός καλό δεν έχει και ο κακός κακό δεν έχει": Οι καλόκαρδοι, σχετικά αθώοι άνθρωποι *(Χατιτζέ, Γκιουλφέμ, Λεό)* παρά τα όποια ταλέντα τους καταδιώκονται διαρκώς από σκανδαλώδεις κακοτυχίες: Αδυνατούν να ευτυχήσουν στον έρωτα ή να φτιάξουν οικογένεια κι αν αποτολμήσουν κάτι τέτοιο, σύντομα χάνουν το ταίρι τους ή τα παιδιά τους από διάφορες απίθανες συγκυρίες *(Νασούχ, Μπαλί Μπέη, Γκιουλφέμ, Μουσταφά)*.

Από την άλλη πλευρά, τα διαβολικά άτομα έχουν διαβολική τύχη: Έτσι, όσες φορές κι αν δοκιμάσει κανείς να στριμώξει τη σατανική Χουρρέμ, όλο και κάποιο ατύχημα (άλλου ατόμου) θα διακόψει τη φάση πάνω στην ώρα, οπότε η σκροφίτσα βρίσκει την ευκαιρία να ξεφύγει. Άλλωστε, "όταν κάποιος είναι τυχερός, τον βοηθάει ακόμα και η ψείρα του!" *(πχ στην περίπτωση του Ρουστέμ).*

Ομοίως, "κακό σκυλί ψόφο δεν έχει": Τους δηλητηριάζουν, τους κάνουν μάγια, τους στήνουν ενέδρα στο δάσος, τους μαχαιρώνουν, τους πάνε για εκτέλεση, κι όμως, πάντα τη γλυτώνουν τελευταία στιγμή ως εκ θαύματος. Από την άλλη πλευρά, άτομα αθώα και ακίνδυνα (παλλακίδες, αγάδες) δολοφονούνται στο άψε-σβήσε και για ψύλλου πήδημα.

"Οι πτωχοί τω πνεύματι κληρονομήσουσι την γην": Εντέλει, μετά από όλες εκείνες τις δολοπλοκίες, ίντριγκες, δολοφονίες, αδικίες, υποκρισίες κλπ, εκείνος που επικρατεί είναι πάντα ο πιο κρετίνος. Αυτό επειδή τον ευνοεί σκανδαλωδώς η μοίρα, δηλαδή οι σκοτεινές δυνάμεις που διέπουν το ανθρώπινο γένος.

Εν προκειμένω: Από τους πέντε γιους του Σουλτάνου, θα επιβιώσει τελικά μονάχα ο Σελίμ, που είναι ο πιο κακός, κουτοπόνηρος, μέθυσος, ανίκανος. Θα πάρει, μάλιστα, και το θρόνο, μετά από σωρεία σατανικών συγκυριών που σιγά-σιγά τον φέρνουν στην κορυφή: α) Ο μεγαλύτερος αδελφός *(ο Μουσταφά, δίκαιος και ευσυνείδητος)* δολοφονείται στα 38 του μετά από διαταγή του πατέρα του, επειδή οι γενίτσαροι επιθυμούσαν κάποιον νεότερο μελλοντικό σουλτάνο, β) Ο δεύτερος αδελφός *(ο Μεχμέτ, καλό και ήσυχο παιδί)* πεθαίνει στα 22 του από ευλογιά που του προκάλεσε ένας "καλός" φίλος, γ) Ο μικρότερος αδελφός *(ο Μπεγιαζίτ)* κατηγορείται για προδοσία από πατέρα και αδελφό και τελικά δολοφονείται με διαταγή του πατέρα του, μαζί με τους τέσσερις γιους του, δ) ο τελευταίος γιος *(ο Τζιχανγκίρ, καμπούρης αλλά ευαίσθητος και καλόκαρδος)* πεθαίνει ένα μήνα μετά τον Μουσταφά, από κατάθλιψη. Όμως, ούτε ο Σελίμ θα φτουρήσει για πολύ σαν

σουλτάνος: Μετά από οκτώ χρόνια θα σκοτωθεί γλυστρώντας στο μπάνιο του...

Μυστικά εξουσίας: Είναι διαπιστωμένο ότι οι αυτοκρατορίες κυβερνώνται, ως επί το πλείστον, από ανίκανους και διεφθαρμένους ηγέτες – παραδόξως όμως, διατηρούν τη συνοχή και την κυριαρχία τους επί αιώνες. Αυτό οφείλεται σε τρεις βασικούς παράγοντες:
α) Υποστήριξη από αόρατες δαιμονικές οντότητες
β) Συγκέντρωση υπέρογκου πλούτου
γ) "Εξαγορά" ευφυών και ταλαντούχων δούλων, οι οποίοι κάνουν πρόθυμα όλη τη δουλειά, έτσι ώστε το αφεντικό/σουλτάνος να επικρατήσει και να πάρει όλη τη δόξα. Τα άτομα αυτά, παρόλο που διαθέτουν εξυπνάδα και ταλέντα, είναι πουλημένα ψυχή τε και σώματι στη "δυναστεία"/κύκλωμα/εταιρεία και ως αντάλλαβμα απολαμβάνουν πλούτο, τιμές, καθώς και την ευχέρεια να εγκληματούν ατιμώρητα. Ένα πράγμα μονάχα δεν τους συγχωρείται κι αυτό είναι η έλλειψη δουλοπρέπειας απέναντι στον εκάστοτε "σουλτάνο": Μόλις δείξουν υπερβολική υπερηφάνεια κομπάζοντας ότι οι ίδιοι διοικούν το κράτος (όχι πως είναι ψέματα), εξοντώνονται στα γρήγορα, χωρίς καν συνοπτικές διαδικασίες. Οι πολύχρονες πολύτιμες υπηρεσίες τους ξεχνιούνται μονομιάς, ακόμη κι αν είναι αναντικατάστατοι. Αυτό, βέβαια, μπορεί να σημαίνει καταστροφή για το εκάστοτε "κύκλωμα". Για παράδειγμα, η δολοφονία του Ιμπραήμ πασά σηματοδοτεί την αρχή του τέλους για την Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Το Παράδοξο: Ωστόσο, παρόλες τις τρανταχτές επιτυχίες τους, οι "ξύπνιοι" δεν ευτυχούν ποτέ πραγματικά, εφόσον ζουν μέσα σε διαρκή αγωνία: Όσοι έχουν καταφέρει να φθάσουν στην κορυφή της ιεραρχίας ("σουλτάνες"/"πασάδες"/προϊστάμενοι) τρέμουν μην τυχόν ο "Εξοχότατος"/Αφεντικό δείξει την εύνοιά του σε κανέναν άλλον. Τις "σουλτάνες" τις τρώει ολημερίς ο φόβος και ραδιουργούν ασταμάτητα, βγάζοντας από τη μέση κάθε επίδοξη "φαβορί", με κάθε τρόπο. Καμαρώνουν

όταν κατορθώνουν να εξαφανίσουν μια αντίπαλο, ενώ οι υφιστάμενοι τις θαυμάζουν και τις γλύφουν ασταμάτητα. Όμως κανένας δεν παρατηρεί ότι, για παράδειγμα, η "δύστυχη" Γκιουλφέμ που έχει χάσει προ πολλού άντρα και παιδιά, είναι τελικά πιο ήρεμη, ισορροπημένη και ευτυχισμένη από την ψυχωτική Χουρρέμ, η οποία βρίσκεται μονίμως στα πρόθυρα νευρικής κρίσης.

Οι αποτυχημένοι αυτού του κόσμου (άτομα χαμηλών τόνων, καλόκαρδα, αθώα μα κακότυχα) είναι που ανακαλύπτουν εντέλει την ευτυχία, επειδή μέσα απ' όλες τις συμφορές κάποια στιγμή συνειδητοποιούν πως δεν μετράει τόσο αυτό που έχεις, όσο αυτό που είσαι. Οι "πετυχημένοι" (άτομα κακιασμένα, έκφυλα, σατανικά και πολύ τυχερά) τα έχουν όλα μα έχουν χάσει την ψυχή τους, γι' αυτό είναι πάντα δυστυχείς. Οι "αποτυχημένοι" δεν έχουν τίποτα μα έχουν την ψυχή τους -και δεν χρειάζονται τίποτε άλλο.

Άλλοι καιροί, άλλα ήθη: Πάνε οι εποχές όπου, στη μυθοπλασία τουλάχιστον, επικρατούσε το δίκαιο. Τώρα πια, το κακό όχι μόνο επικρατεί παντού αλλά και αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση: "Οι σύγχρονες γυναίκες έχουμε πολλά να μάθουμε, με πρώτο και σημαντικότερο τη στρατηγική *[έτσι λέμε τώρα τις μηχανορραφίες]*. Αν έχει κανείς τέτοιες ικανότητες, σίγουρα μπορεί να φθάσει όπου θέλει", υποστηρίζει η πρωταγωνίστρια της σειράς, η οποία μου θυμίζει έντονα την παλιά παροιμία "Μάτια πράσινα και κόκκινα μαλλιά, καρδιά του διαβόλου, ψυχή του σατανά"...

Δράση

Παρασκευή, 14 Φεβρουαρίου 2014

Συντονισμός του Matrix: Δεδομένου ότι δεν έχω καταφέρει ακόμη να βρω μια απόλυτα ικανοποιητική λύση στο νυχτερινό μου πρόβλημα, ήδη από τα μέσα του Γέναρη προσπαθώ να ξεκινήσω τη διαδικασία αγοράς σχετικών προϊόντων του εξωτερικού. Ωστόσο, από την αρχή κιόλας η υπόθεση σκαλώνει στο παραμικρό βήμα της: Αρχικά, αποφασίζω να δοκιμάσω προστατευτικές μπαντάνες από ειδικό υλικό, οι οποίες παρέχουν προστασία ενάντια στα εμφυτεύματα και τις ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες και είναι αρκετά φθηνές (γύρω στα 50 ευρώ για το λαιμό και το κεφάλι). Φαντάζομαι ότι σε συνδυασμό με την κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον και το μενταγιόν Rakel που ήδη χρησιμοποιώ, θα έχω ένα καλύτερο αποτέλεσμα.

Πηγαίνω, λοιπόν, στο ATM με σκοπό να βάλω 50 ευρώ ακόμη στα 70 που έχει ήδη ο λογαριασμός μου. Ωστόσο, δεν θυμάμαι καλά το pin της κάρτας μου, πατάω τρεις φορές το νούμερο που νομίζω, αποτυγχάνω και το μηχάνημα μου κρατάει την κάρτα. Τρέχω αμέσως σπίτι, ψάχνω από δω κι από κει, καταφέρνω επιτέλους να βρω πού έχω γραμμένο το pin, επιστρέφω στην τράπεζα και τους ζητώ να μου επιστρέψουν την κάρτα. Όμως, δεν θα λειτουργήσει αμέσως, μου λένε· θα μπορέσω να την ξαναχρησιμοποιήσω μετά από δυο-τρεις μέρες. Εντέλει, καταθέτω τα 50 ευρώ στο ταμείο.

Μετά από λίγες μέρες συνδέομαι με το site για να παραγγείλω τις μπαντάνες, ωστόσο η φόρμα παραγγελίας δεν ανοίγει με τίποτα! Κοιτάζω καλύτερα και καταλαβαίνω ότι το site δεν έχει ενημερωθεί εδώ και πολλά χρόνια...

Στα τέλη Γενάρη αποφασίζω να απευθυνθώ σε ένα άλλο site για να αγοράσω ένα ειδικό μηχάνημα που προστατεύει από εμφυτεύματα και ακτινοβολίες. Το κατασκευάζει μια αμερικανική εταιρεία και κοστίζει γύρω στα 300 δολλάρια.

Ωστόσο, δεν θυμάμαι πόσα χρήματα έχω ακριβώς στην τράπεζα, πάω και βάζω με την κάρτα άλλα 150 ευρώ και αμέσως ανακαλύπτω ότι τώρα έχω συνολικά 270 και όχι 300 ευρώ που χρειάζεται. Γυρίζω να φύγω νευριασμένη, ξεχνάω την κάρτα μέσα στο μηχάνημα και μου την κρατάει μέσα. Μόλις το αντιλαμβάνομαι, επιστρέφω μήπως και τη βρω αλλά αυτό δεν συμβαίνει, φυσικά. Έτσι, ξαναχάνω τη χρεωστική μου κάρτα...

Σήμερα το πρωί ξαναδοκιμάζω την αγορά του ανωτέρω μηχανήματος, όμως η αγορά μπορεί να γίνει μόνο μέσω πιστωτικής κάρτας ή Paypal. Εγώ πιστωτική κάρτα δεν έχω, ούτε μπορώ να βγάλω επειδή είμαι άνεργη. Έτσι, επιχειρώ να ανοίξω έναν λογαριασμό Paypal συνδεδεμένο με τον τραπεζικό λογαριασμό μου. Με παιδεύει αρκετά η διαδικασία παρόλο που είναι απλή, επειδή το κομπιούτερ αρνείται να αναγνωρίσει τα password που βάζω. Κάθε φορά τα δακτυλογραφώ πολύ προσεκτικά, ωστόσο στο τέλος πάντα μου γράφει πως το password είναι λάθος, οπότε αναγκάζομαι να ζητήσω καινούργιο. Με τα πολλά τα καταφέρνω, το Paypal μου ζητάει να συνδεθώ με την τράπεζά μου μέσω Διαδικτύου, κάνω φιλότιμες προσπάθειες αλλά δεν τα καταφέρνω με τίποτα.

Έτσι, τρέχω αμέσως στην τράπεζα και τους ζητάω να μεταφέρουν 300 ευρώ στο λογαριασμό μου στην Paypal. Αυτοί χάνουν αυγά και πασχάλια, μου λένε ότι αυτό θα κοστίσει γύρω στα 15-30 ευρώ επιπλέον, μου δίνουν να συμπληρώσω μια φόρμα αρκετά μπερδεμένη, τη συμπληρώνω λάθος, και μετά ένας νεαρός υπάλληλος μου εξηγεί ότι αν έχω χρεωστική κάρτα δεν θα χρειαστεί να πληρώσω αυτό το έξτρα ποσό! Τον ευχαριστώ και αποχωρώ αμέσως, ενώ αμφιβάλλω γι' αυτό που μου είπε και αναγνωρίζω πια την αφύσικη δυσχέρεια της υπόθεσης. *Ίσως δεν πρέπει να αγοράσω αυτό το μηχάνημα*, συλλογίζομαι και ήδη αισθάνομαι ξαλαφρωμένη.

Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου 2014

Σήμερα το πρωί, ξαναπάω στο Internet Cafe, μπαίνω στο Διαδίκτυο και μέσα στο e-mail μου βλέπω ένα μήνυμα του Paypal, μέσα από το οποίο μπορώ να συνδεθώ με την τράπεζά

μου. Τώρα, όμως, δεν έχω σκοπό να κάνω τίποτα τέτοιο. Δεν εμπιστεύομαι πια το Paypal, ούτε θέλω πια να αγοράσω εκείνο το μηχάνημα. Άλλωστε, έχω αρχίσει πλέον να καταλαβαίνω τι ακριβώς πρέπει να κάνω...

Κυριακή, 9 Μαρτίου 2014

☺ Είναι βράδι και κρατάμε τον Χαρούλη. Κάποια στιγμή εμφανίζεται και η αδελφή μου, η οποία κάθεται και ζωγραφίζει σ' ένα χαρτί μια μεγάλη καρδιά, όπου γράφει το όνομα του εγγονού της.

"Για πες μας, ποιό κοριτσάκι σου αρέσει περισσότερο στο νηπιαγωγείο;" τον ρωτάω.

"Η Κατερίνα", απαντάει ο νεαρός και η Αλίκη προσθέτει το όνομα της μικρής μέσα στην καρδιά.

"Και η Ελένη", συνεχίζει ο Χάρης. Η Αλίκη το γράφει κι αυτό.

"Και η Μαριάννα... η Αθηνά... η Φωτεινή", συνεχίζει ο μικρός και η αδελφή μου συμπληρώνει τα ονόματα γελώντας.

"Γράψε και τον Γιάννη, τον Τάσο, τον Γιώργο, τον Αχιλλέα..."

"Το παιδί θέλει να συμπεριλάβει όλους τους συμμαθητές του", εξηγεί η Αλίκη.

"Πολύ προχωρημένος ο εγγονός σου", της λέω γελώντας.

Σάββατο, 15 Μαρτίου 2014

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Νωρίς το πρωί πήγα μια βόλτα στα πέριξ. Σε μια στιγμή, την προσοχή μου τράβηξαν λίγες κάμπιες που έκαναν γραμμή κάτω από ένα πεύκο. Τότε ακριβώς συνειδητοποίησα ότι αυτές ήταν οι μόνες κάμπιες που έχω δει φέτος! Κι όμως, σε αλλοτινά χρόνια, αυτή την εποχή όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από κάμπιες, σε σημείο που δυσκολευόσουν να περπατήσεις χωρίς να πατήσεις μερικές.

Όπως έχουν εξαφανιστεί από τη Γλυφάδα οι πεταλούδες εδώ και δεκαετίες, έτσι έχουν σχεδόν εξαλειφθεί και τα περισσότερα έντομα, όπως οι κάμπιες και οι μέλισσες. Ακόμη και οι μύγες έχουν μειωθεί κατά πολύ. Γιατί όμως; Εδώ στη Γλυφάδα η ατμόσφαιρα δεν είναι τόσο μολυσμένη, ενώ υπάρχουν ακόμη πολλά δέντρα και λουλούδια στα πεζοδρόμια

και στους κήπους. Ουσιαστικά, δεν δικαιολογείται αυτή η εξαφάνιση των εντόμων στην πόλη μου· τα μόνα έντομα που έχουν απομείνει, είναι κυρίως όσα δεν ζουν από τα δέντρα και είναι μάλλον βλαβερά: Οι κατσαρίδες, τα κουνούπια και τα μυρμήγκια. Τι μπορεί να φταίει για την εξαφάνιση των εντόμων; Ίσως οι αεροψεκασμοί; Η μήπως η τεράστια πλέον ηλεκτρομαγνητική μόλυνση; Μάλλον και τα δυο, ίσως και άλλοι παράγοντες, πιο αθέατοι...۩

☺ Λίγο αργότερα, αφού γύρισα στο σπίτι, ήλθε ο Χάρης και με βρήκε στο δωμάτιό μου.

“Ο Θανάσης είναι σπαστικός!”, μου είπε θυμωμένος.

“Γιατί; Τι σου έκανε;” τον ρώτησα αλλά ο μικρός δεν απάντησε.

Ύστερα πήγε στο σαλόνι, όπου ήταν η μητέρα μου, κι επαναλήφθηκε η ίδια σκηνή.

“Αν μου πεις τι σου έκανε ο Θάνος, θα τον τιμωρήσω εγώ”, είπε η μαμά στον μικρό.

“Δεν με άφηνε να πάω πάνω, στη γιαγιά, για να μη την ξυπνήσω. Γι' αυτό κι εγώ νευρίασα, πήρα το κλειδί από την πόρτα του και τον κλείδωσα μέσα!”

... και μετά ο Θανάσης έβαλε τις φωνές, σηκώθηκαν όλοι στο ποδάρι, ανάγκασαν τον σπόρο να ξεκλειδώσει, του έψαλαν τον εξάψαλμο και μετά το ζιζάνιο ήλθε κάτω για να τον παρηγορήσουμε.

“Καλά σου 'κανε ο Θάνος!” τον μαλώσαμε εμείς κι εκείνος έγινε τούρμπο από την τσαντίλα.

Κατόπιν, ο Χάρης κι εγώ παίξαμε λίγο ποδόσφαιρο στην αυλή. “Όσα γκολ κι αν βάλεις εσύ, θα είσαι πάντα στο μηδέν”, μου έλεγε σοβαρά. Σε μια στιγμή, που ο μικρός είχε φθάσει τα 13 γκολ, του έκανα πλάκα λέγοντάς του “Εγώ έχω βάλει 18 γκολ, τα έχω μετρήσει!” -όχι πως ήταν ψέμα. Τότε αυτός άρχισε να κλαψουρίζει, να ωρύεται και να με βαράει. Τον παράτησα κι εγώ και μπήκα μέσα, ενώ εκείνος συνέχισε τις κλάψες...

Κυριακή, 16 Μαρτίου 2014 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Υπέρτατη Τελετουργία – Οδυνηρές Αναμνήσεις
Επαλήθευση: Μια ακόμη κακή κριτική της "Kara" για την τέταρτη ιστορία της Σάντρα Άντερσον με ταράζει και με κάνει να υποψιάζομαι ότι η όλη υπόθεση είναι στημένη. Στο μεταξύ, η πέμπτη ιστορία δεν βγαίνει με τίποτα. Τελικά, αποφασίζω να σταματήσω τη συγγραφή των ιστοριών αυτών. Ίσως δεν έπρεπε να το ξεκινήσω καν...

Θέση 2η: Expecto – Φραγή Ψυχών
Επαλήθευση: Ένα αεροπλάνο των Malaysian Airlines δεν προσγειώνεται ποτέ -όταν αναμενόταν. Εξαφανίστηκε στον αέρα μυστηριωδώς, μαζί με τους 239 επιβάτες.

Θέση 3η: La Regina – Αψήφιση
Επαλήθευση: Αντιμετωπίζω την "Mary" με το γνωστό τρόπο: Κάνω unpublish την ιστορία και η κακή κριτική εξαφανίζεται από το προσκήνιο...

Θέση 4η: Εγώ, η Υβόννη – Παγερή Εισβολή
Επαλήθευση: Η στασιμότητα με την Amarok, οι αμφιβολίες...

Θέση 5η: Συμπαντικός Οργανισμός – Υγρός Θάνατος + Άνοδος
Επαλήθευση: Στις 16 Απριλίου, πλοίο που μετέφερε 300 μαθητές ναυάγησε στη Νότια Κορέα. Πνίγηκαν γύρω στα 190 άτομα.

Θέση 6η: Ανθρωπότητα + Το Πρόσωπο του Τέρατος – Τελική Ένωση
Επαλήθευση: Η απρόσμενη συνάντηση με τον Ορφέα Βενάρδο και η σύντομη βόλτα με το αμάξι του, στις 8 του Απρίλη -μια απατηλή χαρά...

. . . .

Τρίτη, 18 Μαρτίου 2014

♠ Κάθε Τρίτη που έχω μάθημα με τις εγγονές της Θεώνης, ο πατέρας τους ο Αργύρης με πηγαίνει στο σπίτι τους ερχόμενος από τη δουλειά του, και ύστερα με φέρνει πίσω στο σπίτι. Όλα καλά, όμως συμβαίνει το εξής παράξενο κι ενοχλητικό: Ό,τι κι αν του πω, στην παραμικρή λέξη, ο Αργύρης έχει πάντα έτοιμη την αντίρρηση, ακόμη κι αν αυτή η αντίρρηση αποβαίνει λογικά εναντίον του! Την περασμένη φορά μου ανέφερε πως όταν πήγαινε σχολείο ήταν πιο καλός στα μαθηματικά παρά στα αρχαία. Εγώ του είπα ότι συνήθως τα αγόρια έχουν καλύτερη απόδοση στα μαθηματικά. "Όχι, τα κορίτσια παίρνουν τους καλύτερους βαθμούς στα μαθηματικά", αντέταξε αμέσως.

Σήμερα μου έλεγε ότι η κόρη του η Θεώνη είναι λίγο χαζούλα επειδή κάποια παιδιά της κλέβουν πράγματα στο σχολείο. Εγώ του είπα ότι

"Συμβαίνουν αυτά, δεν είναι απίθανο να σου πάρει κάποιος τη γόμμα όταν πηγαίνεις σχολείο".

Αμέσως εκείνος στραβομουτσούνιασε και μου αντιγύρισε με αλαζονικό ύφος: "Όχι συμβαίνουν, Υβόννη, μόνο στη Θεώνη συμβαίνουν αυτά; Άσε, ξέρω εγώ τι λέω!"

Ύστερα πιάσαμε κουβέντα για την οικονομική κρίση. Είπα ότι "Αναμένονται κι άλλα χαράτσια και μειώσεις μισθών, κι ότι δεν θα ξέρουμε από πού μας έρχεται!"

Εκείνος, σα να θύμωσε πάλι, άρχισε να αγορεύει με ύφος 128 ειδημόνων: "Όχι δεν θα ξέρουμε! Και βέβαια ξέρουμε: Οι Έλληνες φταίνε για όλα, είναι όλοι τους λαμόγια, γι' αυτό καλά κάνει η Τρόικα και τους πατάει κάτω! Δεν είσαι απόγονος των αρχαίων Ελλήνων εσύ!" καταλήγει, με πλάγιο, πονηρό βλέμμα. "Εννοώ, όχι εσύ, μιλάω γενικά", μου τα γυρίζει δήθεν και συνεχίζει με το ίδιο υπεροπτικό ύφος: "Οι Έλληνες είναι ακαμάτες και άχρηστοι, η Ελλάδα είναι ένα τεράστιο καφενείο! Στις προάλλες κάτι Τούρκοι ναυτικοί χρειάστηκαν βοήθεια στη Μύκονο αλλά δεν δέχθηκαν βοήθεια από τους Έλληνες και φώναξαν τους Αμερικάνους!" *[αν είναι δυνατόν...]*.

Μου ήλθε να του πώ: "Σε ποιό μασονικό κύκλωμα είσαι χωμένος και πας και τ' ακούς αυτά;" αλλά έκανα το κορόιδο

γιατί δεν θέλω καυγάδες και μπλεξίματα. Ως πρόσφατα νόμιζα ότι απλά ο τύπος είναι εκ φύσεως πνεύμα αντιλογίας, τώρα όμως αρχίζω να υποψιάζομαι ότι φροντίζει να μου μπαίνει επίτηδες, ίσως κατόπιν "άνωθεν" εντολής, για να μου σπάει τα νεύρα! Τέλος πάντων, θεωρώ σκόπιμο, στο εξής να αποφεύγω τις πολλές κουβέντες μαζί του επειδή κάτι δεν μου αρέσει καθόλου σ' αυτή την ιστορία...

Όσο για τη γυναίκα του, την Κορίνα, κι αυτή ίδια είναι, απλά σε πιο υποφερτή κατάσταση: Παρά την περισσή ευγένεια και τα πλατιά χαμόγελα (μου θυμίζει αρκετά τη Λουίζα), συνηθίζει να μιλάει συνέχεια, δεν σε αφήνει να αρθρώσεις λέξη κι αν το κάνεις σου το κόβει απότομα, με μάλλον δικτατορικό στυλάκι. Επιπλέον, συχνά ψαρεύει πληροφορίες για τα οικογενειακά μας και τα οικονομικά μας. Πάντως, την προτιμώ από τον Αργύρη...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Κατά την τελευταία δεκαετία τουλάχιστον, κάπως έτσι μου φέρονται όλοι: Διαφωνούν προκλητικά μαζί μου, όλοι σε όλα! Πριν καν εκφέρω την παραμικρή γνώμη, έχουν αμέσως έτοιμη την ένσταση, σα να είναι συνεννοημένοι. *Μήπως είναι όντως συνεννοημένοι;*

Σε γενικές γραμμές οι σημερινοί άνθρωποι, ανεξαρτήτως ηλικίας, είναι όλοι τρελοί και όσο περνούν τα χρόνια αποτρελαίνονται: α) Νομίζουν ότι είναι παντογνώστες. β) Ό,τι και ν' ακούσουν έχουν πάντα έτοιμη την αντίρρηση. γ) Θεωρούν δεδομένο ότι είναι ιδιοφυίες. δ) Απαιτούν να κερδίζουν πάντα, σε όλα, με το έτσι θέλω, ακόμη κι αν αυτό είναι τελείως παράλογο. ε) Είναι αδύνατο να βγάλεις άκρη με τους τρελούς, όση κατανόηση και προσαρμοστικότητα κι αν έχεις.

Οι άνθρωποι που διατηρούν ακόμη κάποια λογική είναι εκείνοι που δεν έρχονται σε πολλή επαφή με τον κόσμο, είτε λόγω μεγάλης φτώχειας (πχ οι γονείς μου), είτε λόγω διανοητικής καθυστέρησης (πχ ο Νικήτας, η Θεώνη, η Ντένια), είτε λόγω μικρής ηλικίας (νήπια κάτω των έξι ετών). Όλοι οι υπόλοιποι είναι μουρλοί για δέσιμο. Ένας λόγος που δεν αποφάσισα ποτέ να φύγω από το σπίτι, ίσως να 'ναι και αυτός: Ναι μεν το οικογενειακό μου περιβάλλον είναι αρνητικό για

μένα, ενίοτε όμως μπορώ να μιλώ σε κάποιον για κάτι, δηλαδή στους γονείς μου. Να γιατί δεν ενδιαφέρθηκα ποτέ στα σοβαρά να φύγω από το σπίτι...

Επειδή, λοιπόν, ο κόσμος δεν είναι πια αυτό που ήταν πριν από είκοσι ή τριάντα χρόνια, πρέπει να το πάρω απόφαση πως είναι όλοι τους παρανοϊκοί και να τους αντιμετωπίζω ανάλογα: Όσο το δυνατόν λιγότερες κουβέντες και, όποτε χρειάζεται, τάχα να συμφωνώ μαζί τους με ατάκες του τύπου “σωστά, δίκιο έχεις, έτσι είναι”. Χρειάζεται προσοχή η αντιμετώπισή τους γιατί δεν είναι καλοί τρελοί, είναι κακοί κι επικίνδυνοι τρελοί, συσπειρωμένοι σε κυκλώματα...

Σάββατο, 22 Μαρτίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Σε κάποιο πανηγύρι συναντώ την πρώην φιλενάδα μου, την Ελένη Τανάγρα. Κάπου βλέπουμε την παλιά συντροφιά, τη Ντένια και τις άλλες, μα αυτές δεν μας δίνουν σημασία. Η Ελένη κι εγώ διασκεδάζουμε για λίγο, ύστερα φεύγουμε μαζί και παίρνουμε ένα λεωφορείο που διασχίζει τη λεωφόρο Κύπρου. Περίπου στο ύψος του γυμνασίου, η Ελένη αποβιβάζεται. Σχεδόν αμέσως το λεωφορείο στρίβει σ' ένα στενό. Τότε, ακούω κάποιους επιβάτες να φωνάζουν πως κάτι έπαθε μια κοπέλα έξω, στο δρόμο. Κοιτάζω και βλέπω την Ελένη κουλουριασμένη μέσα σ' ένα λάκκο. Βγαίνουμε όλοι έξω και πάμε να δούμε τι συμβαίνει.

Μόλις πλησιάζω, βρίσκω εκεί τον πατέρα της Ελένης. “Είναι μελαγχολική”, λέει για την κόρη του. Οι υπόλοιποι φεύγουν, μένω μόνο εγώ μαζί του. Με έκπληξη και ανησυχία παρατηρώ ότι η Ελένη είναι χωμένη μέσα σ' ένα βαθύ λάκο γεμάτο βρώμικο νερό, που τη σκεπάζει ως πάνω από το κεφάλι.
“Πώς έπεσες εκεί μέσα; Κατά λάθος ή το ήθελες;” τη ρωτάω.
“Και τα δύο!” μου απαντάει η Ελένη και πετάγεται έξω, με μια απότομη κίνηση.

Όμως, αμέσως μετά ξαναπέφτει σε όμοιο λάκο, εκεί δίπλα, και τα λασπόνερα την ξανασκεπάζουν ολόκληρη. Σκέφτομαι ότι χρειάζεται να έλθει ψυχίατρος αμέσως. Ξυπνώ προβληματισμένη: *Μήπως η Ελένη όντως αντιμετωπίζει κάποιο*

σοβαρό πρόβλημα σωματικής ή ψυχικής υγείας;

Σε επόμενο όνειρο, ξαναβλέπω την Ελένη. Κάθεται σε ένα μεγάλο τραπέζι και δίπλα της υπάρχει ένας πολύ χοντρός, κακάσχημος άνδρας που μάλλον την ενοχλεί. Εγώ συναντώ μια αριστοκρατική γυναίκα με ωραία βεραμάν ρούχα, που λέει ότι έχει διαβάσει το δεύτερο βιβλίο μου και το βρίσκει καταπληκτικό. "Έστω μια σελίδα να διαβάσεις από τα βιβλία της, μένεις έκθαμβος", λέει στους γύρω της για μένα.

Τετάρτη, 26 Μαρτίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διάφορα περίεργα γεγονότα και θόρυβοι με κάνουν να υποψιάζομαι ότι στο σπίτι μου υπάρχουν κρυμμένοι εξωγήινοι. Σε μια στιγμή, βλέπω το πατάρι ανοικτό. Κοιτάζω με τρόπο και διακρίνω εκεί μέσα ένα ανθρωποειδές εξωγήινο ον, πρασινωπό και άτριχο, που ορμάει έξω κι αρχίζει να με καταδιώκει. Τρέχω να ξεφύγω αλλά νιώθω τα πόδια μου πολύ βαριά, κάνω να φωνάξω αλλά η φωνή μου δεν βγαίνει. Ωστόσο, καταφέρνω να βγω στην αυλή, ανεβαίνω την εξωτερική σκάλα, χτυπάω το κουδούνι του ανηψιού μου του Γιάννη και τότε ο εξωγήινος με προφταίνει και με παγιδεύει.

Τώρα βρίσκομαι πάλι στο κρεβάτι μου. Έξω στο δρόμο είναι κάτι φοιτήτριες που μοιάζουν να κάνουν δημοσκόπηση, όμως στην πραγματικότητα είναι και αυτές εξωγήινα όντα, ένα είδος δαιμονικών βαμπίρ. Μόλις με πλησιάζουν, αρχίζω να προσεύχομαι "Ιησούς Χριστός νικά και όλα τα κακά σκορπά". Το λέω πολλές φορές, άφοβα, ώσπου τα τέρατα υποχωρούν.

Πιο κάτω γίνεται παρέλαση, μα το μέρος αρχίζει να αλλάζει παράξενα: Το κοντινό ποτάμι αλλάζει κοίτη συνέχεια, γίνεται βρώμικο και λασπερό και με λερώνει. Παράλληλα, πολλοί άνθρωποι μεταμορφώνονται σε δαιμονικά βαμπίρ. Πλήθος από τέρατα έρχονται απειλητικά καταπάνω μου. Επιμένω στο χριστιανικό ξόρκι μου, που μάλλον τους κόβει τη φόρα. Δεν με πειράζουν τελικά, όμως κατακλύζουν το χώρο: Σκουροπράσινοι βρυκόλακες, που μοιάζουν με μαλλιαρούς πιθήκους. *Έχουμε, όμως, και συνέχεια σε επόμενο όνειρο:*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο κόσμος έχει γεμίσει με επικίνδυνους βρυκόλακες. Με κυνηγούν για να με μολύνουν, όμως εγώ τους ξεφεύγω αρκετές φορές, πετώντας ψηλά. Τότε βλέπω το Γρηγόρη, τον παιδικό μου φίλο, έξω από το σπίτι του, μαζί με έναν άλλο τύπο. Διαπιστώνω ότι οι δυο τους *μπορούν να πετούν, άρα δεν είναι βρυκόλακες*, σκέφτομαι. Ωστόσο, γρήγορα αποδεικνύεται ότι κάνω λάθος. Είναι και αυτοί βαμπίρ και καταφέρνουν να με μολύνουν. Κάθομαι και περιμένω να νιώσω τη δίψα για αίμα, σχεδόν με ανακούφιση. Τουλάχιστον, τώρα δεν θα με καταδιώκουν πια...

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί, κατά την ώρα των ονείρων (γύρω στις 5:30-6:30), αυτοκτόνησε ένας γείτονάς μας, ο οποίος μένει κοντά στο παλιό σπίτι του Γρηγόρη. Ήταν 50 ετών και είχε σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Αρχικά έκοψε τις φλέβες του αλλά επειδή δεν πέθαινε, ανέβηκε στην ταράτσα κι έπεσε από την ταράτσα της πενταόροφης πολυκατοικίας. Οι δυο έφηβοι γιοί του τα είδαν όλα -και δεν έκαναν τίποτα για να τον εμποδίσουν; Διπλή αυτοκτονία, δυο απανωτά όνειρα με παρόμοιο περιεχόμενο...

Και μια ***σύμπτωση:*** *Λίγες ώρες αργότερα, τυχαίνει να διαβάσω ένα μικρό κόμικ Archie, όπου κάποιος παραπονιέται ότι*

είδε εφιάλτη παρόμοιο με τους δυο σημερινούς δικούς μου. Συγκεκριμένα: "Τι εφιάλτης ήταν αυτός; Όλοι οι άνθρωποι είχαν γίνει πεινασμένα ζόμπι και κυνηγούσαν εμένα!" ... "Κατέληξα σε ένα βάλτο αλλά με ακολούθησαν" ... "Εκατό απαίσια ζόμπι όλο και πιο κοντά μου! Και τότε ξύπνησα!" ... "Καλύτερα να ξανακοιμηθώ για να δω αν θα καταφέρω να γλυτώσω..."

Πέμπτη, 27 Μαρτίου 2014

☻ Όσο πάει, ο Χάρης αποθρασύνεται όλο και περισσότερο. Σήμερα το παράκανε και μου έσπασε τα νεύρα: Όχι μόνο ήθελε να κερδίζει με το έτσι θέλω σε ό,τι παιγνίδι παίζαμε, αλλά έβριζε "Φίλα μου τον κώλο" και χτυπούσε όλους μας, ακόμη και τον πατέρα μου. Του έδωσα μερικές στο χέρι, μου τις ανταπέδωσε θρασύτατα, μετά σηκώθηκα να τον χειροτονήσω για τα καλά, όμως εκείνος έτρεξε και κρύφτηκε κάτω από το μεγάλο τραπέζι. Αργότερα, όταν βγήκε από κεί ήταν πιο ήρεμος· ωστόσο, έχει πάντα έτοιμη την αντίρρηση και την παρακοή.

"Σημερινό παιδί είναι. Τι περιμένεις;" παραπονέθηκα στη μητέρα μου.

"Εγώ δεν είμαι σημερινό παιδί, εσύ είσαι σημερινό παιδί!" πετάχτηκε ο μικρός.

"Εγώ δεν είμαι παιδί!"

"Σημερινές νονές, σημερινές νονές..."

Επιστρέφοντας ο πατέρας του από τη δουλειά το απόγευμα, έριξε ένα γερό μπερντάχι στο μικρό αφού πρώτα πληροφορήθηκε τα καμώματα του γιου του από τη Μαρίνα. Ύστερα, κατόπιν υποδείξεως των γονιών του, ο Χαρούλης κατέβηκε κάτω και ζήτησε από όλους συγγνώμη. Ύστερα ξαναπήγε πάνω "τρέχοντας", όπως του φώναζε ο Γιάννης.

Παρασκευή, 28 Μαρτίου 2014

☻ Ωστόσο, σήμερα το μεσημέρι ο μικρός μας ξανάβριζε "Φίλα μου τον κώλο" και μας κορόιδευε -έτσι, χωρίς λόγο. *Δεν ξέρω και τι ακούει αυτό το παιδί για μας, από τους Μαρκάκηδες...* Πάντως, όσο μεγαλώνει, ο Χάρης υιοθετεί και

αυτός την παράλογη συμπεριφορά των σημερινών παιδιών:
α) Βρίζει διαρκώς, ασύστολα.
β) Σηκώνει χέρι και βαράει μόλις του φέρεις την παραμικρή αντίρρηση ή του χαλάσεις το παραμικρό χατήρι.
γ) Πνεύμα αντιλογίας: Δεν συμφωνεί ποτέ σε τίποτα.
δ) Αδυνατεί να παίξει έστω ένα δευτερόλεπτο χωρίς να κάνει ζαβολιές, ενώ του φαίνεται αδιανόητο να χάσει έστω σε μια παρτίδα πάνω στο παιγνίδι.
στ) Δεν λέει ποτέ "ευχαριστώ", για κανένα λόγο. Στις προάλλες ένας γείτονας του αγόρασε μια σοκολάτα· ο μικρός, αντί να πει ευχαριστώ, έβριζε τον άνθρωπο "φίλα μου τον μπίθα" (δηλαδή τον κώλο, μαθαίνει και αρβανίτικα) και "δεν σ' έχω ανάγκη, σοκολάτες μου παίρνουν και οι γονείς μου".
ζ) Ησυχάζει μόνον όταν δεν αλληλεπιδρά με τους άλλους, δηλαδή όταν βλέπει τηλεόραση ή ζωγραφίζει μόνος του.

Το θέμα είναι πως ό,τι κι αν τους κάνεις, όπως κι αν τους φερθείς, είτε με το καλό είτε με το άγριο, τα σημερινά παιδιά δεν μαθαίνουν ούτε τρόπους, ούτε τίποτε άλλο. Και να σκεφθεί κανείς ότι σε σύγκριση με άλλα παιδιά ο Χάρης είναι "αγιόπαιδο" -κατά κοινή ομολογία. Τουλάχιστον, δεν χοροπηδάει και δεν αλαλάζει κάθε ώρα και στιγμή σαν μουρλός, όπως κάνουν τα περισσότερα σημερινα κουτσούβελα.

Εικόνες του Matrix - η συνέχεια του θρίλερ της 26ης Μαρτίου: Τελικά ο θάνατος του 50χρονου δεν θα θεωρηθεί αυτοκτονία επειδή δεν έφερε σπουδαίες κακώσεις στο κεφάλι και στο σώμα, πέρα από ένα γερό χτύπημα στο μέτωπο. Ο γιατρός που εξέτασε το νεκρό αποφάνθηκε ότι ο άνθρωπος δολοφονήθηκε, πιθανότατα από τους δυο γιούς του και τη γυναίκα του, επειδή τους εμπόδιζε να διάγουν την έκλυτη ζωή που ήθελαν. Έτσι, τον έβγαλαν από τη μέση για να έχουν ελευθερία και για να του φάνε την όποια περιουσία. Αυτό θα πει "οικογενειακές αξίες"...

Αντίδραση

Τετάρτη, 2 Απριλίου 2014

Από αυτό το μήνα παρατηρώ σημαντική κλιμάκωση του οικονομικού πολέμου που μου έχουν εξαπολύσει οι Μαρκάκηδες εδώ και δεκαετίες: Μέχρι τώρα, οι γονείς μου κι εγώ ξεμέναμε από χρήμα γύρω στις 10 του μήνα. Αυτή τη φορά, όμως, έχουμε ήδη ξεμείνει (!) επειδή οι Μαρκάκηδες έχουν ήδη σουφρώσει τα παρακάτω ευρώ: 350 για το ηλεκτρικό τους ρεύμα (ως συνήθως) + 200 για το νερό, δεδομένου ότι κανείς τους δεν έχει πλυντήριο και πλένουμε εμείς για όλους τους (ως συνήθως) + 100 μηνιαίο επίδομα του Θάνου (ως συνήθως) + 50 στο Γιάννη επειδή ήθελε επειγόντως να βγει το βράδι + 100 επιπλέον στο Θανάση (έτσι, ξαφνικά) επειδή: Πρέπει να φτιάξει το αμάξι του, να πάει στο γιατρό και να αγοράσει τρεις καρτέλες αυγά για τη σούπερ δίαιτά του + 50 ακόμη για φάρμακα του Θάνου και της Χριστίνας (αρχίζουν να γίνονται πάγια και αυτά) = 850 ευρώ σύνολο, δανεικά και αγύριστα στους Μαρκάκηδες από την πρώτη κιόλας μέρα που λάβαμε τη σύνταξη του μπαμπά! Βάλε και κανένα κατοστάρικο που χαλάσαμε στο σούπερ μάρκετ και άλλα τόσα που θα κρατήσω εγώ για τις υπηρεσίες μου (ο κόσμος να χαλάσει), τι μένει; το πολύ 100 ευρώ για να περάσουμε όλο τον υπόλοιπο μήνα!

Από την άλλη, σχεδόν κάθε νύχτα ο Γιάννης λείπει από το σπίτι του επειδή έχει βρει τρόπο να κερδίζει εύκολα χρήματα, λέει: Κουβαλάει κόσμο σε κάποιες καφετέριες και αυτές του δίνουν μίζα κανένα εικοσάρικο, το οποίο τελικά εξανεμίζεται σε έξοδα κινήσεως και παραστάσεως του ιδιοφυιούς Γιάνναρου (ο νοών νοήτω). Παράλληλα, παραπονιέται ότι η Εθνική Τράπεζα πρόλαβε και τράβηξε όλο του το μισθό για το δεκαπενθήμερο, επειδή ο νεαρός έχει αρχίσει να καθυστερεί και την πληρωμή του στεγαστικού δανείου. Ως αποτέλεσμα, ο κύριος δεν έχει τώρα δεκάρα για να περάσει μέχρι την επόμενη πληρωμή. Χαίρε βάθος απροσμέτρητον...

Δεν ξέρω τι γίνεται, υποψιάζομαι όμως ότι οι Μαρκάκηδες έχουν λάβει εντολή από τα κυκλώματά τους για κλιμάκωση του οικονομικού πολέμου εναντίον μου: Απομυζώντας εντελώς τους γονείς μου από τις πρώτες κιόλας μέρες του μήνα, ευελπιστούν να με αναγκάσουν να φανερώσω τα χρήματα που έχω σε κρυφό λογαριασμό – πράγμα που δεν πρόκειται να γίνει σε καμία μα καμία μα καμία περίπτωση! Δεν με ξέρουν καλά τα λαμόγια...

Παρασκευή, 4 Απριλίου 2014

Είναι βράδι κι έχουμε μαζευτεί όλοι στη βεράντα – ένα από τα σπάνια βράδια που δεν δουλεύει κανένας μας. Κάποια στιγμή, η κουβέντα γυρνά στα κιλά φαγητό που φέρνει η αδελφή μου από τα "Τρία Κυκλάμινα" σχεδόν κάθε νύχτα εδώ και χρόνια: ένα κάρο φιλέτα ψητό κοτόπουλο για τον Θανάση, συν μπόλικα κρέατα, τυριά, λαδερά, πίτες κλπ για μας. Όλα αυτά της τα παραχωρεί ο ψήστης, που "είναι πολύ καλός άνθρωπος, μα αλίμονό μας αν μας πάρουν χαμπάρι τα αφεντικά", λέει η Αλίκη. Αυθόρμητα, η Μαρίνα εκφράζει την απορία της: "Μα πώς τα παίρνετε όλα αυτά; Δεν κάνουν απογραφή στα "Τρία Κυκλάμινα"; Εγώ δεν τολμώ ούτε μια ντομάτα να πάρω από το μαγαζί όπου δουλεύω, επειδή κάθε τόσο γίνεται απογραφή!"

Πράγματι, σε όλα τα φαγάδικα γίνονται απογραφές κάθε τόσο, επιπλέον υπάρχουν παντού κάμερες. Δεν είναι εύκολο να πάρει κανείς ούτε μια ελιά, πόσο μάλλον κιλά από τρόφιμα κάθε μέρα. Διακρίνω, λοιπόν, δυο πιθανότητες: α) η αδελφούλα μου τα πληρώνει όλα αυτά που παίρνει, ποιός ξέρει με τι λεφτά, β) της τα χαρίζουν, λόγω ειδικής σχέσης με τα αφεντικά.

... Στις μέρες που ακολουθούν, αρχίζει να βρέχει χρήμα *(γρήγορα πήραν πρέφα ότι το σχέδιό τους απέτυχε):* Κάθε τόσο οι Μαρκάκηδες μας φέρνουν πότε 50, πότε 100 ευρώ κι έτσι εμείς οι Φεζάρρηδες γλυτώνουμε την πείνα. Σαν πολλά λεφτά βγάζουν τελευταία οι Μαρκάκηδες: Εκτός από τα πενηντάρικα που ξεφουρνίζουν κάθε τόσο, ο Νάσος μόλις απέκτησε δυο νέα μεγάλα, πανάκριβα και κακάσχημα τατουάζ, ενώ ο Γιάννης

μόλις αγόρασε μια μηχανή 600 cc, σχεδόν καινούργια! Φαντάζομαι ότι θα του στοίχισε πάνω από 2000 ευρώ! Όλα αυτά από τις παρέες που κουβαλάει τις νύχτες στα κλαμπ; Ας γελάσω! Ωστόσο, από τον επόμενο κιόλας μήνα κόβονται οι πολλές εισφορές εκ μέρους των Μαρκάκηδων...

Παρασκευή, 11 Απριλίου 2014

☺ Πρόσφατα βρήκα ένα μεγάλο βιβλίο σχετικό με τους δεινόσαυρους και το διαβάζω στον Χαρούλη, ο οποίος παρακολουθεί με περίσσιο ενδιαφέρον. Διασκεδάζει ιδιαίτερα όταν του λέω ότι "αυτός ο δεινόσαυρος ήταν σαρκοφάγος και έτρωγε Χαρούληδες". Του αρέσει να τ' ακούει.

Κάποια στιγμή, του εξηγώ ότι τα τεράστια αυτά ζώα εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς πριν από 65.000.000 χρόνια, μάλλον μετά από πτώση μετεωρίτη στη γη.

"Κρίιιιμα!" κάνει θλιμμένα ο μικρός.

"Ναι, αλλά έτσι καθάρισε ο τόπος και μπόρεσε να εμφανιστεί ο άνθρωπος στη γη", του εξηγώ.

"Μήπως, όμως, ο Θεός έριξε βόμβα στους δεινόσαυρους για να τους σκοτώσει; Αν έμεναν πάνω στη γη, θα έκαναν πολλή φασαρία και θα ενοχλούσαν τους ανθρώπους!"

Λοιπόν, είναι απίθανο πόσο πολύ μοιάζει ο τρόπος σκέψης του Χάρη με τον δικό μου! Κάτι τέτοιο υποστηρίζω κι εγώ σε άρθρο μου σχετικά με την εξέλιξη των ειδών που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Άστρον" πριν δέκα χρόνια! Άλλωστε, ο νεαρός μου μοιάζει και εμφανισιακά: Όταν ήμουν έξι χρονών, ήμουν ίδια με τον Χάρη, αν του προσθέσουμε ημίμακρο μαλλί και φιόγκο...

Μεγάλο Σάββατο, 19 Απριλίου 2014

Έχει φθάσει η ώρα της Ανάστασης κι έχουμε καλέσει όλο το συρφετό στο σπίτι μας για την παραδοσιακή συνεστίαση. Λίγο πριν καθήσουμε στο τραπέζι, ο Γιάννης θεωρεί σκόπιμο να φωνάξει τη μητέρα μου στην κουζίνα και να της κάνει είκοσι λεπτά κήρυγμα σχετικά με τα χρήματα που ξοδεύει κάθε μήνα για το Θανάση: "Τον έχεις ευνουχίσει!" καταλήγει με στόμφο.

"Όταν έχεις έναν αετό και τον ταΐζεις στο χώμα, τότε αυτός ο αετός δεν θα πετάξει ποτέ! Ο Θανάσης είναι ένας αετός με ωραία τεράστια φτερά, που όμως δεν πετάει εξαιτίας σας!"
"Με αυτά που μου λες νιώθω σα να είμαι κατηγορούμενη σε δικαστήριο, κι εσύ είσαι ο εισαγγελέας και με δικάζεις!" απαντά η μαμά πικραμένη.
"Και για μένα τι έχετε κάνει; Πόσα χαλάτε για μένα;"
"Σας πληρώνουμε τους λογαριασμούς και τα χαράτσια εδώ και δυο χρόνια τουλάχιστον!" απαντώ εγώ.
"Εγώ, πάντως, δεν μπορώ να σας δίνω λεφτά και τελικά να τα παίρνει ο Νάσος!" πετάει βλοσυρά ο Γιάννης, ενώ οι υπόλοιποι, που ακούμε μέσα από το σαλόνι, απορούμε: Τώρα βρήκε να κάνει το κύρηγμα, λίγο πριν καθήσουμε στο αναστάσιμο τραπέζι; Δεν μπορούσε να τα πει μια άλλη μέρα;

Όσο για τις μπούρδες περί αετών, εγώ και οι γονείς μου είμαστε οι αετοί που δεν μπορούμε να πετάξουμε επειδή οι Μαρκάκηδες μας απομυζούν συστηματικά εδώ και δεκαετίες, τόσο σε ενεργειακό όσο και σε οικονομικό επίπεδο...

Κυριακή του Πάσχα, 20 Απριλίου 2014

Η μητέρα μου στενοχωρήθηκε πολύ με όλα αυτά και ήταν πυρ και μανία όλη μέρα σήμερα. Τα έβαλε και μαζί μου επειδή είπα στο Γιάννη ότι ο Νάσος μας αποσπά κάθε μήνα γύρω στα 300 ευρώ. Ο κόσμος το 'χει τούμπανο και μεις κρυφό καμάρι...

Η ουσία είναι ότι οι Μαρκάκηδες είναι πολύ πιο σατανικοί απ' όσο νόμιζα: Σύμφωνα με το τελευταίο τους σχέδιο, φροντίζουν να μας χρεωκοπούν από τις 2 του μηνός. Ύστερα, για πρώτη φορά στα χρονικά, αρχίζουν να μας δίνουν ορισμένα χρήματα μυστηριώδους προελεύσεως, και τελικά διαλέγουν την κατάλληλη μέρα και ώρα για να μας κάνουν έλεγχο και να μας σπάσουν τα νεύρα. Σαφώς πρόκειται για προμελετημένο ψυχολογικό πόλεμο απέναντι στη μητέρα μου και σε μένα.

Στο εξής, λοιπόν, πρέπει να λάβω ορισμένα επιπλέον αμυντικά μέτρα: Κατ' αρχήν, είπα στη μαμά ότι έχει φθάσει πλέον ο καιρός να κόψουμε τα τραπέζια και τις σαχλαμάρες. Οι

γονείς μου είναι πια ογδοντάρηδες, ταλαιπωρημένοι, άρρωστοι και άφραγκοι. Άλλωστε, στο σπίτι μας δεν υπάρχει το κατάλληλο κλίμα για τέτοιες δουλειές: Αυτά είναι για άλλου τύπου οικογένειες, που δεν προσπαθούν διαρκώς και ύπουλα να βγάλουν ο ένας το μάτι του άλλου. Όσο για μένα, θα κόψω τα πολλά λόγια και τις χαρούλες με τους Μαρκάκηδες. Αν ξαναγίνει τραπέζι εδώ, εγώ θα φροντίσω να λείπω.

Εδώ και πολλά χρόνια, μάλλον εξαιτίας της αφύσικης κατάστασης που επικρατεί εδώ μέσα, η μαμά έχει αναπτύξει ψύχωση όχι μόνο με το Νάσο αλλά και με τα χρήματα: Είτε υπάρχουν στο σπίτι 50, είτε 100, είτε 200, είτε 500 ευρώ, πρέπει να τα χαλάσει όλα μέσα σε μια μέρα. Όσο νιώθει ότι υπάρχουν λεφτά στο σπίτι, η μάνα μου κάθεται στα καρφιά. Δεν ησυχάζει αν δεν εξανεμιστούν όλα, μέχρι δεκάρας. Γι' αυτό, θα εξηγήσω στην Αλίκη όποτε μου δίνει λεφτά να μου τα δίνει κρυφά για να μη το παίρνει χαμπάρι η μαμά. Δεν ξέρω πιά πώς να προφυλαχτώ εδώ μέσα...

Και μια σοβαρή διαπίστωση: Εδώ και πολλούς μήνες δεν εργάζομαι, ούτε σηκώνω λεφτά από την τράπεζα για να τα δίνω του Νάσου. Δηλαδή:
~500 ευρώ μεροκάματα +
~200 ευρώ από την τράπεζα
~700 ευρώ μηνιαίως, δεν μου τα παίρνει πια ο Master Nassos. Ωστόσο, δεν του λείπει τίποτα: Ό,τι χρειάζεται για να συνεχίζει τον εξεζητημένο τρόπο ζωής του, το αγοράζει ακάθεκτος. Συμπέρασμα: Ποτέ δεν χρειαζόταν πραγματικά τα λεφτά που μου έπαιρνε τόσα χρόνια. Απλώς, ο νεαρός με λήστευε κανονικότατα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Φλεβάρης-Απρίλης 2014):*** Αυτούς τους μήνες συνδυάζω την κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον, το Rakel και τα χάπια Norgesic. Γρήγορα παρατηρώ βελτίωση, εφόσον κατά μέσο μηνιαίο όρο έχω τις εξής ενοχλήσεις, κυρίως κατά τις μέρες της περιόδου:

Οράματα φωτιάς:	1
Όνειρα με φλόγες:	1-2

Εφιαλτικό μήνυμα ("hell"):	1-4 (κυρίως υπνοπομπικά)
το αντίθετο ("παράδεισος"):	1-2
Καθαρές νύχτες:	21-25 (!)

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Απρίλιος 2014):*** Πρόσφατα με προβλημάτισε τελευταία μια πολύ αρνητική κριτική (1*) που είδα για την τέταρτη ιστορία μου (The Galley): "Κακή ιστορία, κακογραμένη, γεμάτη λάθη, κλπ". Ώσπου είδα το όνομα του κριτή: Ήταν η περιβόητη Mary, η οποία έχει γράψει περίπου 500 κριτικές σε διάφορα βιβλία -δεν κάνει άλλη δουλειά, φαίνεται. Σα να μου φαίνεται πως οι νορμάλ αναγνώστες δεν ασχολούνται με χαζοκριτικές. Μονάχα οι βλαμμένοι και οι πληρωμένοι ασχολούνται με κριτικές και αστεράκια.

Από τους 367 αγοραστές των ιστοριών μου, μόνο η κυρία Mary τρέχει και μου κάνει κριτικές, και μάλιστα κάκιστες: Παρόμοια πράγματα μου είχε γράψει και για την πρώτη μου ιστορία, το Theft of a Dream. Και τις δυο φορές, επιμένει ότι πρέπει να προσλάβω Άγγλο διορθωτή, δηλαδή να ξηλωθώ κανονικά. Εγώ, όμως, αφενός μεν ξέρω τι γράφω και ξέρω ότι οι ιστορίες μου δεν είναι αριστουργήματα αλλά ούτε και για τα σκουπίδια, όπως ισχυρίζεται η κα Mary, αφετέρου ξέρω ότι το επίπεδο των αγγλικών μου είναι πολύ υψηλό, υψηλότερο από πολλών Αμερικανών. Άλλωστε, ελέγχω την κάθε μου φράση σχολαστικά, με το Oxford's Learners Dictionary.

Ταυτόχρονα, οι πωλήσεις μου στο Amarok έχουν ήδη αρχίσει να πέφτουν κατακόρυφα: Από τη μία μέρα στην άλλη, εκεί που πούλαγα 10-12 ιστορίες την ημέρα, τώρα πουλάω με το ζόρι μία ή δύο -από τη δεύτερη κιόλας περίοδο της "δωρεάν διάθεσης". Αλήθεια, τόσο γρήγορα εξαντλείται το ενδιαφέρον του κοινού; *Απάτη μου μυρίζει...*

Πέρα από αυτά, το όλο σύστημα της "Amarok" και των συναφών εταιρειών ναι μεν ενθαρρύνει τους νέους συγγραφείς να στείλουν υλικό για έκδοση, ουσιαστικά όμως τους εμποδίζει να πουλήσουν:

α) Οι τιμές είναι υπερβολικά υψηλές. Οι δικές μου ιστορίες, μεγέθους 16-25 σελίδων σε e-book, τιμώνται από 3,50

έως 6,70 $! Μπορούν να κατέβουν στα 99 σεντς μόνο για επτά μέρες κάθε τρεις μήνες, μέσω ειδικής διαφήμισης. Το έχω δοκιμάσει, μα τότε δεν πουλάνε ούτε ένα αντίτυπο. Πάντως, έχω παρατηρήσει πως όσο περνούν οι μήνες η τιμή πέφτει σταδιακά. Από την άλλη, υπάρχουν βιβλία 300 σελίδων που διατίθενται τσάμπα. Ποιός θα αγοράσει οτιδήποτε, έστω με 99 σεντς, όταν υπάρχουν χιλιάδες χιλιάδων ηλεκτρονικά βιβλία που διατίθενται δωρεάν;

β) Εξαιτίας του συστήματος με τις κριτικές και τα αστεράκια, μπορεί οποιοσδήποτε κρετίνος να δυσφημίσει το βιβλίο σου και μάλιστα μέσα στη σελίδα της παρουσίασης! Οπότε, αν μπορούσες να πουλάς έστω δέκα αντίτυπα την ημέρα, δεν τα πουλάς πια. Γενικά, στο Διαδίκτυο προωθείται μια νοοτροπία δικαστηρίου, όπου το κάθε τι συνοδεύεται από κριτικές, αστεράκια προτίμησης, “like”, και τα τοιαύτα.

Σε γενικές γραμμές, ο συγγραφέας μάλλον εξευτελίζεται με αυτό το σύστημα “αστεράκια και κριτικές” που προωθεί κατά κόρον το Διαδίκτυο: Εκ των πραγμάτων αναγκάζεται να διαθέτει το βιβλίο του είτε τσάμπα, είτε σε μια γελοία τιμή (99 σεντς), δίνοντας ταυτόχρονα τη δυνατότητα στον κάθε βλαμμένο να το αποκτήσει πανεύκολα και να το δυσφημίσει, όχι σε κάποιο ξεχωριστό μπλογκ ας πούμε, αλλά πάνω στη σελίδα του βιβλίου! Είναι πραγματικά παράλογο! Επιβιώνουν (φυσικά) μονάχα τα “μεγάλα ψάρια”, αυτοί που είναι βαθιά χωμένοι στα κυκλώματα και μπορούν να αγκαζάρουν εκατό χιλιάδες άτομα ν' αγοράσουν ένα συγκεκριμένο βιβλίο και να του κάνουν εκατό χιλιάδες κριτικές των πέντε αστέρων.

γ) Οι εν λόγω εκδοτικές πλατφόρμες σε βάζουν μεν δωρεάν στον “χορό”, με τον καιρό όμως βλέπεις ότι για να προχωρήσεις πρέπει ν' αρχίσεις να ξηλώνεσαι: Τόσα για ένα εξώφυλλο της προκοπής (αυτά της Amarok είναι μέτρια, ενώ οι άλλες εταιρείες δεν διαθέτουν καν εξώφυλλα), τόσα για διαφήμιση (αν δεν θέλεις το βιβλίο σου να πουλιέται μόνο δωρεάν, σε ελάχιστα αντίτυπα), τόσα για πρόσληψη διορθωτή κλπ.

δ) Ρίχνοντας μια ματιά στα άλλα ανταγωνιστικά βιβλία φαντασίας, διαπίστωσα το εξής ***μυστήριο:*** όλα έχουν πουλήσει

χιλιάδες αντίτυπα, όλα έχουν πάρει εκατοντάδες ή χιλιάδες κριτικές (άλλη δουλειά δεν κάνει ο κόσμος, φαίνεται) κι έχουν κατά μέσο όρο τέσσερα ή πέντε αστέρια! Μονάχα τα δικά μου έργα πουλάνε ελάχιστα αντίτυπα κι έχουν μόνο δυο συνολικά (κακές) κριτικές με ένα μοναδικό αστέρι, και μάλιστα δυο φορές από το ίδιο άτομο! *Αν αυτό δεν είναι "στημένο", τότε τι είναι; Πώς είναι δυνατόν να παίρνουν "άριστα" εκτός από μένα;*

Συμπεράσματα: Κατ' αρχήν, η όλη υπόθεση μου έχει ήδη δημιουργήσει μεγάλη ψυχική αναστάτωση: Προς το παρόν, σταματώ τη συγγραφή των ιστοριών της Σάντρα Άντερσον. Οφείλω να παραδεχθώ ότι δεν τσουλάνε, εφόσον τους λείπει το συγκροτημένο σενάριο. Γράφτηκαν σε μια άλλη εποχή, για να εξυπηρετήσουν άλλες ανάγκες και άλλους σκοπούς. Η συγγραφή τους με κουράζει, με καθυστερεί και δε νομίζω ότι αξίζει τον κόπο. Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο. Απλώς θα συρράψω τις τέσσερις υπάρχουσες ιστορίες σε έναν τόμο, θα προσαρμόσω μερικές ακόμα σελίδες (από ιστορίες που έχω αρχίσει αλλά δεν μπορούσα με τίποτα να τελειώσω) και θα δοκιμάσω να διαθέσω το βιβλίο έναντι 99 σεντς. Αργότερα θα δοκιμάσω να το εκδώσω και με άλλες εκδοτικές πλατφόρμες. Βλέποντας και κάνοντας...

Οι κάρτες των νεράιδων με συμβουλεύουν: "Μείνε σταθερή στη θέση σου". Ποιός είναι λοιπόν ο αρχικός σκοπός μου; Βασικά επιθυμώ να κατοχυρώσω το έργο μου με μια έκδοση και -αν γίνεται- να υπάρχει και μια φύλαξη. Φυσικά, εννοώ τα ημερολόγιά μου, τα οποία είναι γραμμένα στα ελληνικά. Η πιο κατάλληλη εταιρεία γι' αυτή τη δουλειά φαίνεται να είναι η Luxx, η οποία υποστηρίζει και ελληνικά. Ναι μεν δεν θα έχω σπουδαίες πωλήσεις αλλά αυτό δεν μ' ενδιαφέρει τόσο. Άλλωστε, δεν περιμένω να γίνω πλούσια και διάσημη από το "Απόλυτο Κακό", ξέρω ότι ένα τέτοιο έργο δεν είναι για τις μάζες. Ούτε και διαθέτω εγώ "προστασία" ή "διασυνδέσεις". Δεν είμαι δα και ο Νάσος...

Όσο για την αγγλική εκδοχή των ημερολογίων μου, θα συμπληρώσω τη μετάφραση των τεσσάρων πρώτων φάσεων και θα τις εκδώσω μάλλον με τον ίδιο οίκο, τον Amarok. Αν δω ότι

υπάρχει επαρκής ανταπόκριση, θα συνεχίσω τη μετάφραση. Αλλιώς, θα σταματήσω εδώ...

Εγώ και η Τεχνολογία: Πέρα από αυτά, το Διαδίκτυο δεν φαίνεται φιλικό μαζί μου: α) Στο παρελθόν προσπάθησα να φτιάξω blog, ακολούθησα όλες τις οδηγίες κατά γράμμα, ξανά και ξανά, όμως τελικά και έγινε τίποτα. β) Έχω παρατηρήσει υπερβολικά μεγάλη συχνότητα προσβολής από ιούς όταν χρησιμοποιώ το προσωπικό μου κομπιούτερ για σύνδεση στο Διαδίκτυο. γ) Επιπλέον, εδώ και δυο μήνες προσπαθώ να ανοίξω λογαριασμό Paypal αλλά έχει σταθεί αδύνατον: Δεν αναγνωρίζει ποτέ τα password που βάζω, παρόλο που έχω προσπαθήσει πολλές φορές...

Όπως στην καθημερινή μου ζωή το Matrix με αποκλείει μεθοδικά από κάποια πράγματα που στους άλλους φαίνονται αυτονόητα (έρωτας, οικογένεια, παιδιά, κοινωνική ζωή, καριέρα), έτσι και το Internet με αποκλείει μεθοδικά από ορισμένες δραστηριότητες που στους άλλους φαίνονται αυτονόητες. Παράλληλα, εξακολουθώ να παρασύρομαι από τους πειρασμούς του Πλέγματος, με αποτέλεσμα να καταβάλλω άδικους κόπους και να σπαταλάω ενέργεια κυνηγώντας στόχους που μου έχουν απαγορευτεί από την ώρα που γεννήθηκα...

* * * *

Παρασκευή, 2 Μαΐου 2014

Σήμερα οι εγγονές της Θεώνης έγραψαν το τελευταίο διαγώνισμα της χρονιάς στα αγγλικά. Τις προετοίμαζα γι' αυτό εδώ και τρεις βδομάδες, τους είχα πει ουσιαστικά τι θα έπεφτε (ημέρες, μήνες, ώρα, προτάσεις με ενεστώτα διαρκείας), τους είχα κάνει και προπαρασκευατικό τεστ, όλα στο πιάτο. Ωστόσο, αυτές από την πρώτη κιόλας στιγμή άρχισαν να χάνουν το μπούσουλα: Όχι ότι δεν το περίμενα, δεδομένου ότι οι μικρές είναι ανίκανες να σκεφθούν οτιδήποτε μόνες τους, ωστόσο δεν φανταζόμουν αυτό που ακολούθησε: Μυξοκλαίγοντας διαρκώς, ζητούσαν επεξηγήσεις όχι απλά σε κάθε γραμμή, όπως κάποτε ο Μανώλης, αλλά σε κάθε λέξη! Κι εγώ έπρεπε σε κάθε λέξη να

επισημαίνω ποιό είναι το λάθος και να περιμένω να το διορθώσουν, όσες φορές χρειαζόταν μέχρι να πετύχουν το σωστό! Απλά δεν δέχονταν με τίποτα να υπάρχει έστω ένα γράμμα λάθος στην κόλλα τους, δεν διανοούνταν καν ότι ήταν δυνατόν να πάρουν βαθμό χαμηλότερο του 100%! Αν έπαιρναν έστω 99%, θα σπάραζαν στο κλάμα μέχρι το βράδι! Κάποια στιγμή δεν άντεξα και τους είπα: “Αν σας άφηνα μόνες σας να γράψετε το διαγώνισμα, δεν θα παίρνατε ούτε τη βάση!” Δε νομίζω ότι κατάλαβαν.

Τα εν λόγω παιδιά δεν είναι χαζά, ούτε αδιάφορα, ωστόσο αρνούνται να βάλουν το μυαλό τους να δουλέψει. Γι' αυτό φταίει η νοοτροπία που καλλιεργείται στα σημερινά σχολεία, σύμφωνα με την οποία όλοι οι μαθητές είναι ιδιοφυίες και όλοι παίρνουν άριστα -χωρίς καν να κουράζουν καθόλου το μυαλό τους! Αν, όμως, τους ζητηθεί να σκεφτούν οτιδήποτε για ένα δευτερόλεπτο, χάνουν αυγά και καλάθια...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Σε σύγκριση με τους σημερινούς μαθητές, ο Μανώλης ήταν τέρας εξυπνάδας! Τουλάχιστον, εκείνος προσπαθούσε να σκεφθεί κάτι μόνος του, το λίγο μυαλό που είχε το έβαζε να δουλέψει, κάτι κατάφερνε και σίγουρα δεν απαιτούσε άριστα χωρίς να το αξίζει. Κάποτε μπορεί να είχα δύστροπους ή κακόψυχους μαθητές, όμως δεν αντιμετώπιζα τόση παράνοια! Για παράδειγμα, ο Στέλιος Δανέζης μπορεί να ήταν υστερικός, ανεξέλεγκτος και κακομαθημένος, ωστόσο δεν απαιτούσε να παίρνει άριστα σώνει και καλά.

Όμως, όσο περνούν τα χρόνια, τόσο επικρατεί η παράνοια σε κάθε τομέα της ανθρώπινης κοινωνίας. Σύμφωνα με τις επιταγές της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η σύγχρονη εκπαίδευση έχει ως απώτερο στόχο να κατευθύνει τους μαθητές με τρόπο ώστε να μη χρησιμοποιούν καθόλου το μυαλό τους. Τα σημερινά παιδιά εκπαιδεύονται μόνο σε ένα πράγμα, κι αυτό είναι η απουσία συλλογισμού. Ως αποτέλεσμα, οι μαθητές είναι πλέον εντελώς ανίκανοι για άσκηση της σκέψης ή της μνήμης, ακόμη κι όταν έχουν ψηλό δείκτη νοημοσύνης.

Σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, η επικράτηση της τρέλας στην εκπαίδευση παρατηρείται εντονότερη από το 2010 και μετά: Τότε "μαγείρευα" τα τεστ της Καρολίνας ώστε να φαίνεται πως περνούν τη βάση βαθμολογικά, ωστόσο δεν ήμουν υποχρεωμένη να της βάζω άριστα. Αργότερα, οι Πανόπουλοι (μετριότητες) απαιτούσαν να παίρνουν βαθμό από 85% και πάνω, παρόλο που χρειαζόταν να τους βοηθώ σε κάθε γραμμή των τεστ, ωστόσο δεν απαιτούσαν το 100%. Τώρα, όμως, η παραφροσύνη έχει φθάσει στο αποκορύφωμα: Οι μαθητές, όσο σκράπες κι αν είναι, δεν δέχονται τίποτα λιγότερο από άριστα 100% και απαιτούν να τους βοηθά ο δάσκαλος σε κάθε λέξη των τεστ, έτσι ώστε να μην έχουν ούτε ένα λάθος! Διαγωνίσματα που λογικά θα βαθμολογούνταν με τη βάση ή πιο κάτω, τώρα βαθμολογούνται με άριστα! Αν ο δάσκαλος αρνηθεί να παίξει αυτό το παιγνίδι, θεωρείται ανίκανος και αποκλειστικός υπεύθυνος για την αποτυχία των βλαμμένων μαθητών του! Όσο για τους σημερινούς γονείς ούτε καν υποψιάζονται ότι τα φυντάνια τους ίσως να μην είναι ιδιοφυίες...

Δευτέρα, 5 Μαΐου 2014

Σύμπτωση: Το πρωί έψαχνα πληροφορίες στο Διαδίκτυο σχετικά με τον θάνατο του Freddy Mercury από AIDS, στις 24 Νοεμβρίου 1991. Το βράδι παρακολούθησα μια αμερικάνικη ταινία, όπου ο ήρωας πέθανε για λίγα λεπτά στις 24 Νοεμβρίου...

Κατά τ' άλλα, αυτός ο μήνας δεν ξεκίνησε καλά: α) Δεν έχω πια πολλές "καθαρές νύχτες". Σχεδόν κάθε νύχτα έχω ενοχλήσεις, κυρίως υπναγωγικά οράματα με σχηματοποιημένες φλόγες, και δεν ξέρω γιατί. β) Ο Γιάννης λείπει με τις μέρες από την οικογένειά του, μάλλον έχει σπιτωθεί με άλλη γκόμενα. Ίσως γι' αυτό αγόρασε στον εξάχρονο γιο του μοντέρνο κινητό με οθόνη αφής, ώστε να μπορεί να επικοινωνεί μαζί του γρήγορα κι εύκολα -αν είναι αυτό επικοινωνία. Πάντως, εγώ δεν διαθέτω κινητό με οθόνη αφής. Το δικό μου κινητό είναι μπακατέλα. γ) Στο μεταξύ, η Μαρίνα εξακολουθεί να μένει εδώ και φέρεται σα να μη συμβαίνει τίποτα. δ) Ο Χαρούλης δεν

πιστεύει πια ότι είμαι δεκαεπτά χρονών. Μάλλον τον έχουν ενημερώσει σχετικά οι γονείς του: “Δεν είσαι δεκαεπτά, είσαι πιο μεγάλη από τη μαμά μου! Η μαμά μου είναι 26, άρα εσύ είσαι 27!” μου είπε σήμερα, με σοβαρό ύφος.

Κυριακη, 4 Μαΐου 2014

Σήμερα το πρωί ο Θανάσης διαγωνίστηκε στο Αθηναϊκό Πρωτάθλημα Body Building, όπου πήρε την πρώτη θέση (σιγά μη δεν την έπαιρνε) σε δυο κατηγορίες: των juniors και την ψηλή ανδρών. “Η τελευταία φορά που το κατάφερε κάποιος αυτό, δηλαδή να πάρει το πρώτο βραβείο σε δυο κατηγορίες στο Αθηναϊκό, ήταν πριν από 44 χρόνια!” καμαρώνει ο νεαρός.

Σαφώς, ο Νάσος έχει προσπαθήσει πολύ κι έχει κτίσει ένα εξαιρετικά μυώδες σώμα. Παραδόξως, όμως, όπως είδα στο σχετικό βίντεο, όλοι οι υπόλοιποι αντίπαλοι juniors ήταν πολύ υποδεέστεροι. Όσο για τους μεγαλύτερους, ήταν ισάξιοί του -σε σημείο που ο Θανάσης χανόταν μεταξύ τους.

Λεπτομέρεια 1η: Τυπικά ο ανηψιός μου ανήκει στην κατηγορία των masters (24+ έως 40 ετών), εφόσον έχει κλείσει τα 24. Πώς, λοιπόν, του επιτρέπεται ακόμη να συμμετέχει στο διαγωνισμό των juniors; Και πώς είναι δυνατόν να γίνεται δεκτός σε δυο κατηγορίες; *Μιλάμε για χοντρά βύσματα...*

Λεπτομέρεια 2η: Από την Παρασκευή ακόμη, ο νεαρός άρχισε να κλαίγεται για διάφορα σωματικά και ψυχικά προβλήματα που έπεσαν πάνω του ειδικά εκείνη την ημέρα: Το στομάχι του πονούσε, το κεφάλι του πονούσε, το δόντι του πονούσε, ο πισινός του πονούσε, ήταν χάλια ψυχολογικά, φαινόταν με το ζόρι να στέκεται όρθιος, “κι όμως, ήλθε πρώτος!” -όπως ανέκραξε όλο καμάρι η μαμά...

Γύρω στις 11:00, ενώ ο νεαρός είχε πάει στο πρωτάθλημα, ήλθε και τον ζήτησε μια κοπέλα που είπε ότι ήταν συμμαθήτριά του στο λύκειο. Με ένα φιξαρισμένο χαμόγελο στα χείλη η δεσποινίδα μας εξήγησε ότι εδώ και λίγο καιρό οι παλιοί συμμαθητές (όλοι;) συναντιούνται τακτικά. *Η γνωστή ιστορία με τους παλιούς συμμαθητές -ένα έργο που έχω ξαναδεί αρκετές φορές...*

Τρίτη, 6 Μαΐου 2014

Ο Νάσος είναι ακόμη όλο νεύρα και κατήφεια, κάθε τόσο βγαίνει και ουρλιάζει για λόγους που ούτε ο ίδιος ξέρει, ενώ φρόντισε να μας πάρει και το ένα τελευταίο ευρώ που είχαμε στο σπίτι. Νευρασθενικός και άφραγκος. Κατά τ' άλλα, είμαστε πρωταθλητές.

Πρόβλεψη: Ο Master Nassos θα πάρει την πρώτη θέση στο πανελλήνιο πρωτάθλημα που θα γίνει στις 18 Μαΐου. Για το Παγκόσμιο, που θα γίνει στην Ιταλία στις 25 του μήνα, έχω ορισμένες αμφιβολίες, καθότι εκεί δεν θα είναι ο μόνος με χοντρά βύσματα. Όμως, αν όχι πρώτος, σίγουρα θα βγει δεύτερος. Είπαμε: Η νίκη είναι θέμα επιλογής (κυκλωμάτων)...

Κυριακή, 18 Μαΐου 2014

Η μεγάλη μέρα του Πανελληνίου Πρωταθλήματος Body Building έφθασε: Όπως και την προηγούμενη φορά, έτσι και τώρα οι διαγωνιζόμενοι στην κατηγορία juniors είναι μόλις επτά από όλη την Ελλάδα. Ήδη από χθές ο Θανάσης έχει ξαναρχίσει το κλαυθμήρισμα για πόνους και ντέρτια. Αυτή τη φορά τον πονάει και ο φρονιμήτης του, λέει, και είναι μέσα στη μαύρη μελαγχολία.

Για την ακρίβεια, είναι τόσο χάλια ψυχολογικά ώστε δεν αντέχει ούτε την παρουσία της Χριστίνας δίπλα του, την οποία έχει απομακρύνει εδώ και δυο βδομάδες. Έτσι, κάθε λίγο και λιγάκι τρέχει επάνω η γριά και ανάπηρη μητέρα μου, ανεβοκατεβαίνει δυο στριφογυριστές σκάλες για να υπηρετήσει τον Θανασάκη και η πλάτη της έχει στραβώσει ακόμη περισσότερο. Ωστόσο, στην κατάσταση που είναι τώρα ο πρωταθλητής, μονάχα αυτήν ανέχεται και της επιτρέπει να τον υπηρετεί – πράγμα που θα συνεχιστεί μέχρι τα τέλη του μήνα, που θα γίνει το παγκόσμιο πρωτάθλημα. Άλλωστε, παρά τη γενικότερη γκρίνα του Νάσου για τη Χριστίνα “που δεν τον καλαταβαίνει”, η κυρία αναμένεται να επιστρέψει δριμύτερη την ημέρα της αναχώρησης για την Ιταλία...

Σε πρώτη φάση ο Θανάσης περνάει τα ημιτελικά, όμως

δεν είναι καθόλου χαρούμενος επειδή ένας από τους συνδιαγωνιζόμενους "είναι πολύ καλός και όμορφος", όπως παραδέχεται η αδελφή μου. Ορισμένοι από τους κριτές φαίνεται να προτιμούν εκείνον και ο δικός μας φοβάται μήπως ο τύπος του πάρει την πρώτη θέση. "Σκέφτομαι να μην εμφανιστώ καθόλου στα τελικά, το βράδι", κλαίγεται μόλις επιστρέφει το μεσημέρι.

Αργά το απόγευμα βλέπω τον Θάνο λίγο πριν φύγει για τον τελικό και μένω κάγκελο: Μου φαίνεται σαν ξεψυχισμένος, σα να στέκεται με το ζόρι στα πόδια του.

"Πώς είσαι έτσι, χρυσέ μου;" τον ρωτάω αυθόρμητα.

"Έχει σχιστεί το ούλος, το δόντι μου με πονάει τρομερά, δεν έχω διάθεση για τίποτα, θα πάω όμως να πάρω την πρόκριση για το παγκόσμιο και μετά θα έλθω κατευθείαν για ύπνο!" μου απαντά με μισοκακόμοιρο ύφος αλλά και με αλλόκοτη σιγουριά για τη βράβευσή του.

Κατακλείδα: Όπως είναι αναμενόμενο (για μένα), ο Θανάσης τελικά παίρνει την πρώτη θέση. Επιστρέφει αργά το βράδι, χαρούμενος, αναζωογονημένος και λαλίστατος – κι όλα αυτά με λίγο ούζο που έπλυνε το δόντι του για να κατευνάσει τον πόνο, λέει.

"Δεν μπορούσα να σταθώ, πονούσα παντού, ο προπονητής μου με μάλωσε ότι δεν πατήθηκα αρκετά, όμως εγώ βγήκα πρώτος! Τους ξέσχισα τους άλλους!" κομπάζει όλο καμάρι.

"Είχες θετική ψυχολογία, γι' αυτό κέρδισες", πετάγεται η αδελφή μου όλο γέλια και χαρές. *Μα πότε ακριβώς την απέκτησε την "θετική ψυχολογία;"*

"Είχα μέθοδο", τη διορθώνει ο Νάσος.

Λεπτομέρεια: Από τους οκτώ κριτές, οι δυο είναι προπονητές του Θανάση και ο ένας έκανε την απονομή.

Ανακεφαλαίωση: Στην κατηγορία juniors υπάγονται οι αθλητές που δεν έχουν κλείσει τα 24, ανεξαρτήτως ύψους. Ο Θάνος έκλεισε τα 24 τον περασμένο Ιούλιο, άρα κανονικά δεν ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Ούτε το Νοέμβριο, που είχε ξαναδιαγωνιστεί για το Πανελλήνιο, ανήκε σε αυτή την κατηγορία. Αν, όμως, τον έβαζαν στους Masters (24-40 ετών),

τότε θα είχε πολύ σοβαρότερο ανταγωνισμό. Γύρευε τι μέσον έχει ο νεαρός, που του επιτρέπουν να διαγωνίζεται σε μια κατηγορία στην οποία κανονικά δεν ανήκει -και κανείς δεν τολμά να πει το παραμικρό...

Όσο για όλο αυτό το κλαυθμήρισμα τις τελευταίες μέρες, πιθανότατα πρόκειται για (ομολογουμένως πολύ καλό) θέατρο, που εξυπηρετεί δυο σκοπούς: α) Κάνει τη νίκη του να φαίνεται ακόμη πιο σημαντική *[“κοιτάξτε τι τραβάω αλλά παρόλα αυτά τους νικάω όλους!”],* β) Σε περίπτωση που κάποιος έχει μεγαλύτερο μέσο και πάρει εκείνος την πρώτη θέση, να μπορεί να πει ο Θάνος: “ Ήμουν πτώμα, γι' αυτό κέρδισε ο άλλος”.

Δευτέρα, 19 Μαΐου 2014

Πρωί-πρωί ο Θάνος ήλθε και μας ζήτησε 120 ευρώ για να πάει στον οδοντίατρο να δει τον φρονιμήτη και να του βγάλει πλάκες, λέει. *Εκατόν είκοσι ευρώ για ένα φρονιμήτη;*

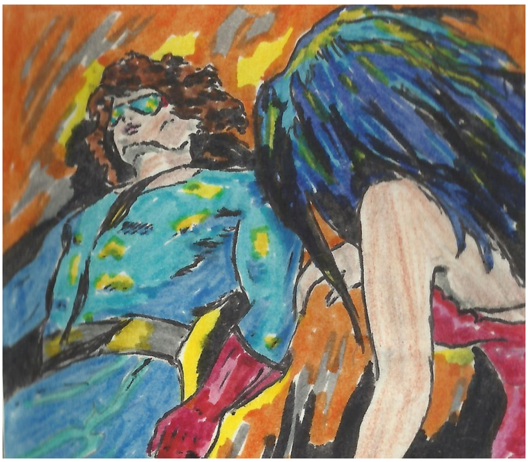
Λεπτομέρεια: Όλως τυχαίως, το δωμάτιο του ξενοδοχείου που θα νοικιάσει ο Θάνος στο Μιλάνο, όπου θα γίνει το παγκόσμιο πρωτάθλημα, θα στοιχίσει ακριβώς 120 ευρώ. Στο μεταξύ, μέχρι τότε θα αποσπάσει από μας 600 ευρώ συνολικά, χώρια πόσα θα πάρει από την αδελφή μου...

Στο μεταξύ, στο διαδίκτυο συζητείται εκτενώς ότι εκείνος που πήρε το δεύτερο βραβείο, κάποιος Άρης Μπένος, “ήταν πιο ολοκληρωμένος από τον Μαρκάκη και λίγο πιο γραμμωμένος σε μερικά σημεία” ... “Άν και οι αθλητές ήταν πολύ κοντά, ο Μπένος ήταν φανερά καλύτερος” ... “Ωστόσο, το κύπελλο το πήρε ο Μαρκάκης”, σχολιάζουν. Στις φωτογραφίες που είδα εγώ στο Διαδίκτυο, πράγματι οι δυο αθλητές είναι ισάξιοι, δύσκολα τους ξεχωρίζεις, πάντως ο Μπένος είναι ψηλότερος και σίγουρα όχι κατώτερος από τον Θανάση.

Παρασκευή, 23 Μαΐου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο πίσω κάθισμα ενος κινούμενου αμαξιού, όταν ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι οι μεγάλες σκιές που σχηματίζονται τριγύρω, π.χ. από θάμνους, δεν είναι τόσο αθώες. Όταν τις προσέχω περισσότερο, βλέπω

ότι έχουν τη μορφή τρομακτικών κεφαλιών με ορθάνοιχτα στόματα και σουβλερά δόντια. Στην πραγματικότητα, οι σκιές αυτές είναι βρυκόλακες που απορροφούν ενέργεια από τα ζωντανά όντα. “Βρίσκονται παντού γύρω μας, είναι ορατοί αλλά δεν έχουμε μάθει να τους βλέπουμε”, ακούω μια φωνή να μου λέει. Αμέσως μετά αρχίζω να υψώνομαι στο σκοτάδι και απομονώνομαι από το περιβάλλον. Έχω την αίσθηση ότι έτσι ξεφεύγω. Λίγο αργότερα βρίσκομαι μέσα σ' έναν κοιτώνα με πολλά άλλα άτομα που κοιμούνται στο πάτωμα.

Σηκώνομαι και φεύγω από εκεί. Καθώς περπατώ, διασταυρώνομαι με μια κοντή, σκελετωμένη, γυμνή, φρικτή γυναίκα βαμπίρ που περνάει και χάνεται χωρίς να με ενοχλήσει. Ψάχνω να βρω στυλό και χαρτί για να γράψω το όνειρο, βρίσκω σ' ένα πεζούλι, μα ένας σκύλος μ' ενοχλεί. Ωστόσο, εγώ παίρνω μια σελίδα κι ένα στυλό και απομακρύνομαι. Τότε, βλέπω μια νέα γυναίκα να με παρακολουθεί ήρεμα, καθισμένη πιο πέρα. Παραξενεύομαι γιατί έχει τρία πόδια...

Και τα ευχάριστα: Αύριο και μεθαύριο όλοι οι Μαρκάκηδες θα λείπουν από το σπίτι! Θα βρίσκονται στο Μιλάνο (με πάμφθηνα αεροπορικά εισητήρια που βρήκαν στο διαδίκτυο), όπου ο Νάσος θα διαγωνιστεί για το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Body Building και οι υπόλοιποι θα είναι εκεί για να τον καμαρώσουν που “θα πάρει το πρώτο βραβείο, σίγουρα πράγματα” -το παραδέχεται και ο Γιάννης. Έτσι, οι γονείς μου κι εγώ θα έχουμε δυο μέρες ολοδικές μας, χωρίς το φόβο να μπουκάρει μέσα, ανά πάσα στιγμή, κάποιος από τους Μαρκά-κηδες, απαιτώντας διάφορα: Προσοχή, λεφτά, εκδουλεύσεις, τρόφιμα κλπ. Όσο να 'ναι, θα καθαρίσει η ατμόσφαιρα για λίγο...

Κυριακή, 25 Μαΐου 2014

Τα αποτελέσματα του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Body Building: Πρώτος βγήκε πάλι ο προηγούμενος νικητής, ένας Άραβας, που σίγουρα δεν ήταν ο καλύτερος. Ο Θανάσης βγήκε πάλι δεύτερος. Λίγο-πολύ, οι αντίπαλοι ήταν οι ίδιοι του Νοέμβρη. *Κλειστή λέσχη...*

Και αυτή τη φορά ο Θάνος ήταν πολύ άρρωστος, έκανε συνέχεια εμετούς, λέει η Αλίκη. Επιπλέον, οι κριτές τον τάραξαν στις κόνξες: Αρνιόνταν να τον εγγράψουν στους juniors και μετά τον τρέλαναν στα comparison, ενώ ο Άραβας απλά καθόταν και περίμενε το βραβείο. Τέλος πάντων, ο ανηψιός μου είναι απαρηγόρητος, καθώς είχε κοπιάσει πολύ και περίμενε την πρωτιά, λεει. Τι να γίνει, όμως, παγκόσμιο πρωτάθλημα ήταν αυτό, δεν ήταν και απίθανο να βρεθεί κάποιος με μεγαλύτερο βύσμα...

Τρίτη, 27 Μαΐου 2014

Ο Θανάσης και η Χριστίνα βρίσκονται ακόμα στο Μιλάνο, όπου κάνουν μίνι διακοπές. Πρωί-πρωί μας τηλεφώνησαν και μας πληροφόρησαν ότι χθες έτρεχαν στα νοσοκομεία επειδή ο ανηψιός μου έπαθε δηλητηρίαση από μια μπουγάτσα που έφαγε. Στη συνέχεια ο νεαρός μας ζήτησε να του στείλουμε 55 ευρώ για να καθήσουν μέχρι αύριο. Για να μαζευτεί αυτό το ποσό, η αδελφή μου θα χρεωθεί ακόμη περισσότερο στα αφεντικά της κι εμείς θα μείνουμε με μισό ευρώ στο σπίτι.

... Παράξενο, πάντως: Ξαφνικά αρρώστησαν όλοι οι Μαρκάκηδες ταυτόχρονα, ειδικά από τις 3 Μαΐου, παραμονές του Αθηναϊκού Πρωταθλήματος. Από τότε το Θάνο τον πονάνε όλα του, ενώ έχει και βαριά κατάθλιψη· η αδελφή μου έχει σοβαρή ουρολοίμωξη και παίρνει αντιβιωτικά· η Μαρίνα έχει έντονα ψυχολογικά προβλήματα, επειδή ο Γιάννης έχει φύγει από το σπίτι, και τρέχει σε ψυχιάτρους που της δίνουν υπνωτικά και ηρεμιστικά.

Κάτι μου λέει ότι στο εξής οι Μαρκάκηδες θα παρουσιάζονται διαρκώς ως δυστυχείς και άρρωστοι, με σκοπό να μας ρίχνουν ψυχολογικά, να μας τραβούν όλη την προσοχή

και να μας απορροφύν διαρκώς λεφτά και ενέργεια. Προφανώς, αυτό είναι το καινούργιο τους κόλπο, τώρα που το παραμύθι του πρωταθλητικού body building τελείωσε -τουλάχιστον προς το παρόν...

Τετάρτη, 28 Μαΐου 2014

Ο Θανάσης έφθασε στο σπίτι σήμερα το απόγευμα, βαρύθυμος και γρουσούζης: “Τι να το κάνω το δεύτερο βραβείο; Να το βάλω στον κώλο μου;” ... “Ο παππούς είναι στα τελευταία του, είτε σας αρέσει, είτε όχι” ... “Παρά τα φάρμακα που παίρνω, εγώ έχω την καλύτερη υγεία και θα σας θάψω όλους!”. *Περιέργη αυτοπεποίθηση από κάποιον που εδώ κι ένα μήνα το παίζει άρρωστος του θανατά...*

Λίγο αργότερα εμφανίστηκε και η Χριστίνα. Εκείνη την ώρα εγώ έπαιζα ποδόσφαιρο στην αυλή, μαζί με τον Χάρη. Η κυρία πέρασε από μπροστά μου, γύρισε τη μούρη αλλού, δεν μου μίλησε καθόλου, και μετά ανέβηκε στη βεράντα κι άρχισε τα γλυψίματα στους γονείς μου. Εδώ και μερικούς μήνες, το συνηθίζει να μου φέρεται έτσι. Όχι ότι με νοιάζει αλλά να ρε παιδί μου, πολλές ντίβες έχουν μαζευτεί σε αυτό το σπίτι. Πέρα απ' αυτά, μια γυναίκα που γουστάρει το Θάνο, τι άλλο μπορεί να είναι εκτός από βλαμμένη;

Εντέλει, το άφραγκο και θλιμμένο ζευγάρι σηκώθηκαν και πήγαν σε μια συναυλία, με εισιτήρια που είχαν κλείσει πριν δυο μήνες, λέει. Επέστρεψαν κατά τις 2:00 τα ξημερώματα και άρχισαν αμέσως τον καυγά· ο Θάνος ούρλιαζε επί μία ώρα μέσα στην άγρια νύχτα, στο τέλος χώρισαν, πέταξαν τις βέρες και η Χριστίνα έφυγε από το σπίτι...

Πέμπτη, 29 Μαΐου 2014

Σήμερα το πρωί η μητέρα μου ανέβηκε πάνω, στου Θανάση, όπου έμεινε γύρω στις έξι ώρες, για να βοηθήσει τον πρίγκηπα να συμμαζέψει το σπίτι του. Όλοι πιστεύουν ότι ο Νάσος και η Χριστίνα χώρισαν οριστικά, εγώ όμως ξέρω ότι η κυρία θα επιστρέψει αύριο ή μεθαύριο σα να μη συμβαίνει τίποτα. Το 'χω ξαναδεί το έργο...

☻ Το απόγευμα πήγα και αγόρασα το δώρο του Χάρη για τα γενέθλιά του, που είναι σε λίγες μέρες. Μόλις του εξήγησα ότι είναι ένα ποδοσφαιράκι πιο μεγάλο και πιο ωραίο από το χαλασμένο που έχει τώρα, ο μικρός μούσκλωσε και μου πέταξε βλοσυρά: "Δεν σου το ζήτησα!"
"Μα εσύ μου είχες πει ότι το ήθελες!" απόρησα.
"Αύριο να πας να μου πάρεις άλλο δώρο!"
"Αυτό είναι κι αν σου αρέσει!"
Καλός-χρυσός ο Χάρης, αλλά μια τυπική αρβανίτικη αχαριστία την έχει...۩

Σήμερα το μεσημέρι λίγο έλειψε να τσακωθούμε με την καλή μας φίλη, τη Θεώνη: Η μαμά της αποκάλυψε ότι ο Γιάννης έχει πάει πέντε μέρες ταξίδι (με τη νέα του γκόμενα) και ότι δανείστηκε μία από τις δύο βαλίτσες που η Θεώνη μας εμπιστεύθηκε πριν από οκτώ χρόνια και έκτοτε τις φυλάμε στην αποθήκη. Μόλις το άκουσε, η κυρία έγινε έξω φρενών και άρχισε να τσιρίζει ότι λίγο-πολύ ο Γιάννης έκλεψε τη βαλίτσα, πού είναι η βαλίτσα, γιατί το ένα, γιατί το άλλο. Δεν εννοούσε να καταλάβει ότι ο ανηψιός μου δεν ήξερε ποιανού είναι η βαλίτσα, απλά τη βρήκε στην αποθήκη, τη δανείστηκε και θα την ξαναφέρει. Φάγαμε τον κόσμο μέσα στην παλιά αποθήκη μήπως παρ' ελπίδα τη βρούμε, αλλά φυσικά αυτό δεν έγινε.
... Εντέλει, η βαλίτσα θα επιστρέψει μετά από καμιά βδομάδα και θα τη δώσουμε πίσω στη Θεώνη. Όμως, μετά από λίγες μέρες η κυρία θα μας πληροφορήσει ότι η περίφημη βαλίτσα είναι χαλασμένη κι έχει αχρηστευτεί. Ψέμα φυσικά, όμως η μητέρα μου θα αναγκαστεί να ζητήσει συγγνώμη. "Δεν φταις εσύ", θα της πει η Θεώνη -πάλι καλά. Πολύ παράξενη, συμπεριφορά, πάντως, για ένα άτομο που προσφέρει διαρκώς και ανιδιοτελώς...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2014):*** Αυτό το μήνα η κατάσταση χειροτερεύει εντυπωσιακά, χωρίς να μπορώ να καταλάβω το γιατί. Αρχικά υπολογίζω ότι ίσως φταίει το μηλόξιδο που έχω αρχίσει να πίνω κάθε πρωί από τις 4 του μήνα (για αδυνάτισμα), οπότε το κόβω στα μέσα του μήνα.

Ωστόσο, δεν βλέπω σπουδαία βελτίωση. Αρχίζω, λοιπόν, να αμφισβητώ τη νέα τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας που έχω εκπονήσει φέτος: Τελικά πρόκειται για μια πολύ λεπτή ισορροπία, που διασπάται με το παραμικρό. Δεν μου παρουσιάζονται περισσότερα επεισόδια απ' ότι τους προηγούμενους μήνες, ωστόσο μου έρχονται πολλές σχηματοποιημένες φλόγες.
Αδυνατώ να κατανοήσω τι άλλο μπορεί να φταίει, ενώ η κατάσταση διαμορφώνεται πια ως εξής:

Οράματα φωτιάς:	2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα :	4 ("κόλαση/hell")
το αντίθετο:	3 ("παράδεισος")
Καθαρές νύχτες:	14 (μόλις...)

Ειδικές περιπτώσεις: α) Μυρωδιά καθαριστικού τη νύχτα επιδεινώνει σοβαρά τα οράματα φωτιάς. β) Ομοίως η τηλεθέαση πάνω από δυο ώρες, ιδίως τα έργα με εφέ τύπου Harry Potter, όπου εμφανίζονται πολλές σκηνές φωτιάς. γ) Όταν ξυπνάω τη νύχτα, πρέπει να σηκώνομαι αμέσως και *να βγαίνω από το δωμάτιο*. Αν το αμελήσω έστω για ένα λεπτό, θα έχω ενόχληση.

Λεπτομέρεια: Αυτό το χειμώνα, που χρησιμοποιώ τον καθαριστή ακτινοβολιών Rakel, δεν έχω κρυολογήσει ούτε μια φορά – σε αντίθεση με όλες τις υπόλοιπες χρονιές της ζωής μου, που συναχωνόμουν 3-4 τέσσερις φορές κάθε χειμώνα. Επίσης, δεν είχα καμία ενόχληση από τα αρθριτικά στα δάκτυλα των χεριών μου, σε αντίθεση με τα προηγούμενα τρία χρόνια, που φούσκωναν οι αρθρώσεις μου και ένιωθα τρυπήματα σαν από βελόνες. Να είναι σύμπτωση; Ο χρόνος θα δείξει...

Πέρα από αυτά, κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα για νέες αποφάσεις: Εγκαταλείπω οριστικά την Υπέρτατη Τελετουργία και τη Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα, εφόσον δεν με συγκινούν πλέον. Νιώθω ότι οι μαγικές εργασίες του είδους ανήκουν σε μια άλλη εποχή, που είχα διαφορετική ψυχισμό και διαφορετική ανάπτυξη.

Τα πισωγυρίσματα δεν με εξυπηρετούν πια. Διαισθάνομαι ότι έχει έλθει η ώρα να κυνηγήσω άλλες κατευθύνσεις, άλλους στόχους, ακόμη πιο απίθανους...

Φάση 19η: Δακτύλιοι Αθανασίας

Αειζωία: Η βιολογική ζωή είναι αδιέξοδη (αλλά καθόλου ανέξοδη): Ναι μεν "η ζωή συνεχίζεται", όπως κοκορεύονται όλα τα ανεγκέφαλα πιόνια του Μάτριξ, όμως οι ζωντανοί πεθαίνουν. Και δεν ξέρω τι νόημα θα έχει για *σένα* η συνέχιση της ζωής, όταν *εσύ* θα βρίσκεται δυο μέτρα μέσα στο χώμα και θα κοιτάς τα ραδίκια ανάποδα.

Η "φυσική επιλογή", η "βιοποικιλότητα", η "εξέλιξη" κλπ μπούρδες αποτελούν αδιέξοδα μονοπάτια της ζωής: Μετά από εκατομμύρια χρόνια φυσικής επιλογής και βιοποικιλότητας, έρχεται ένας μετεωρίτης, μια παγκόσμια επιδημία, δεν ξέρω τι άλλο, και το μόνο που επιβιώνει είναι οι κατσαρίδες και τα σαλιγκάρια. Και αν...

Η τεκνογονία, το γήρας, ο θάνατος, ο τρόμος του Μετά, είναι μια μοίρα που δεν αρμόζει καθόλου σε όντα νοήμονα και έμψυχα, όπως εγώ. Σε μας αρμόζει η αιώνια νεότητα και η αθανασία. Η τεκνοποιία, τα γηρατιά και ο θάνατος ταιριάζουν σε ζώα κοπαδιού, άψυχα και άνοα.

... Έτσι ξαφνικά, μου έρχεται η τρελή ιδέα ότι μέσα στα κύτταρά μου πιθανόν να βρίσκεται η δυνατότητα της αειζωίας. Ήδη αναζητώ σχετικές πληροφορίες στο Διαδίκτυο. Γνωρίζω πως δεν θα είναι εύκολο, μα είναι μια έρευνα που αξίζει να κάνω και μάλιστα χωρίς χρονοτριβή. Έχω ήδη κλείσει τα πενήντα...

Πιθανή τεχνική αειζωίας: Θεωρώ ότι η φυσική σωματική άσκηση (όπως το περπάτημα ή το κολύμπι) και τα παιδικά παιγνίδια (όπως το *Magic*, το δικό μου *Existence* ή το ποδόσφαιρο και τα επιτραπέζια με τον Χαρούλη) βοηθούν στην παράταση της νεότητας. *Τα παιδία παίζει.* Ενίοτε διαβάζω και παιδικά κόμικς, όπως το "Ντόναλντ" και το "Μίννι".

Πάντως, ήδη διακρίνω ένα τίμημα: Όπως είμαι τώρα, φαίνομαι περίπου 15 χρόνια νεώτερη από την ηλικία μου.

Κάποιοι “συνάνθρωποι” το έχουν προσέξει και μάλλον δεν τους αρέσει καθόλου. Για παράδειγμα, εδώ κι ένα χρόνο η ξαδέρφη Ανθή εκφράζει ξεκάθαρα την απορία της επειδή δεν φαίνομαι μεγαλύτερη από τις 30χρονες κόρες της αλλά και την απέχθειά της γι' αυτό: “Πουτάνας κώλος δεν γεράζει” και “Οι αναίσθητοι άνθρωποι δεν γερνάνε” μου πετάει κάθε τόσο, γεμάτη κακεντρέχεια. *Όσα δεν φτάνει η αλεπού, τα κάνει κρεμαστάρια...*

Εκτός από τη φθονερή Ανθή, σίγουρα έχουν παρατηρήσει κι άλλοι την παρατεταμένη νεότητά μου. Οι περισσότεροι παραδέχονται ότι η ηλικία μου δεν φαίνεται, ωστόσο δεν ανέχονται πια να ακούνε κουβέντα από μένα κι έχουν ήδη αρχίσει να με κοιτάζουν με καχυποψία επειδή:

α) Δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά,
β) Δεν είχα ποτέ γκόμενο,
γ) Είναι φανερό πως δεν σκοτίζομαι καθόλου για τα παραπάνω,
δ) Φαίνομαι πολύ νεώτερη απ' όσο είμαι,

άρα γίνεται ξεκάθαρη η διαφορά μου από το λεγόμενο “ανθρώπινο είδος”.

Πόσο μάλλον αν ανακαλύψω κάποια μέθοδο για αιώνια νεότητα, υγεία, αειζωία. Τότε, καλό θα είναι να μην μένω για πολύ καιρό σ' ένα μέρος· θα πρέπει να αλλάζω κατοικία κάθε πέντε χρόνια, ας πούμε. Αν γίνει γνωστή αυτή η δυνατότητά μου, ο φθόνος των “συνανθρώπων” μπορεί να έχει δραματικές συνέπειες για μένα. Ήδη με κοιτάζουν με μισό μάτι. Τα θνητά όντα δεν μπορούν παρά να είναι κακόψυχα κι ελεεινά. Δεν μπορώ να τους εμπιστεύομαι για τίποτα.

Γενικές γνώσεις περί αειζωίας: Το ένζυμο τελομεράση αποκαθιστά τα τελομερή του DNA στο αρχικό μήκος τους. Η μείωση των τελομερών με το πέρασμα του χρόνου έχει ως αποτέλεσμα την γήρανση. Η λύση για την αειζωία θα ήταν η αύξηση των επιπέδων τελομεράσης. Ωστόσο, μέχρι σήμερα δεν υπάρχει θεραπεία που να αξιοποιεί το ένζυμο αυτό χωρίς να αυξάνει τον κίνδυνο καρκίνου. Ο καρκίνος χρησιμοποιεί τα τελομερή για να αναπαράγεται επ' αόριστον.

Ο αστερίας Tunikati δεν γερνά σχεδόν ποτέ, λόγω ενεργοποίησης της τελομεράσης. Από την άλλη, παρουσιάζει

μικρή βιοποικιλότητα οπότε μπορεί να είναι ευάλωτος στις περιβαλλοντικές συνθήκες. Τα ασεξουαλικά σκουλήκια μπορούν να διαιρούνται επ' αόριστον και να μη γερνούν επειδή έχουν υψηλά επίπεδα τελομεράσης. Στα περισσότερα ζώα που αναπαράγονται σεξουαλικά, η δράση της τελομεράσης εξασθενίζει με την ενηλικίωση.

Όσο για την παρθενογέννεση (ανάπτυξη από τα σωματικά κύτταρα της μητέρας ή ατελής διάζευξη κατά τη μίτωση των γαμετογενετικών κυττάρων), στους ανθρώπους θεωρείται όχι αδύνατη, μα απίθανη για να συμβεί.

Γενικές συμβουλές για μακροζωία:

1) Επτά-οκτώ ώρες ύπνο την ημέρα

2) Τρώτε πάντα πρωινό

3) Μην κολατσίζετε συχνά

4) Βάρος: -5% έως +10%

6) Ελάχιστο ή καθόλου αλκοόλ

7) Όχι στο κάπνισμα

8) Όχι στο κρέας, ιδίως το κόκκινο

9) Όχι στις επεξεργασμένες τροφές
10) Φυσική σωματική άσκηση καθημερινά
11) Καταπολέμηση του χρόνιου στρες
12) Κατανάλωση φρούτων και λαχανικών. Όσο πιο σκούρο το φρούτο ή το λαχανικό, τόσο πιο αντιοξειδωτικό και αντιγηραντικό είναι.
13) Κατανάλωση βιταμινών C και E

Καλά όλα αυτά, όμως διαισθάνομαι ότι η φυσική διατροφή, η γυμναστικη και τα τοιαύτα δεν είναι η απάντηση για την αειζωία. Ναι μεν μπορούν να σου χαρίσουν καμιά δεκαριά χρόνια παραπάνω -αν είσαι τυχερός- αλλά τι με αυτό; Όλα αυτά εμένα μου φαίνονται σαν "παρηγοριά στον άρρωστο μέχρι να βγει η ψυχή του".

Ο τρανσουμανισμός και η νανοτεχνολογία δίνουν αρκετές ελπίδες για την αθανασία. Γύρω στο 2040 θα είναι εφικτό, λένε οι επιστήμονες. Υπάρχει, βέβαια, ο κίνδυνος, μετά από 90 αναγεννήσεις τα νανοτσίπ να καταβροχθίσουν τον οργανισμό, ίσως και όλους τους οργανισμούς της γης!

Πάντως, ήδη διαφημίζεται ένα σύγχρονο κινητό τηλέφωνο (Droid DNA της Verizon Wireless), το οποίο προπαγανδίζει και υπόσχεται ξεκάθαρα τον μετασχηματισμό του ανθρώπινου οργανισμού: Η διαφήμιση δείχνει έναν τύπο που κάθεται άνετα σε μια ιατρική πολυθρόνα κι ένας γιατρός του κάνει ένεση με νανοτσίπς! Αυτά εισέρχονται στο αίμα και μετά στο DNA, μετασχηματίζοντας και μεταλλάσσοντας τον ανθρώπινο οργανισμό! "Δεν είναι αναβάθμιση του κινητού σας· είναι αναβάθμιση του εαυτού σας", καταλήγει η προπαγάνδα.

Σαφώς, το όλο θέμα θα μπορούσε να αποβεί θετικό για τη βελτίωση του ανθρώπινου γένους. Ωστόσο, πόσο μπορείς να εμπιστευτείς τους ανθρώπους; Μπορείς να επιτρέψεις να βάλουν μέσα σου νανοτσίπς, τα οποία ουσιαστικά δεν ξέρεις τι πρόκειται να σου κάνουν; Η πιο πιθανή κατάληξη θα είναι ένα πλήρως ελεγχόμενο ανθρώπινο ρομπότ – αν όχι κάτι χειρότερο, για παράδειγμα ένα κυβερνοπειραματόζωο που θα προγραμματίζεται έτσι ώστε να διαπράττει ανείπωτα εγκλήματα ή να υποφέρει ανείπωτους τρόμους...

Η δική μου έμπνευση: Μια πιο προσιτή λύση για την αειζωία αποτελούν ίσως ορισμένες ακτινοβολίες που αναγεννούν τα κύτταρα. Μια αρχική μελέτη στο Διαδίκτυο μου έχει ήδη υποδείξει τη χρήση μαγνητών σπανίων γαιών για θεαματική βελτίωση της υγείας και της μακροζωίας. Ήδη έχω παραγγείλει τα λεγόμενα "δαχτυλίδια αθανασίας", τα ανάλογα μαγνητικά "βραχιόλια ποδιών" καθώς κι ένα ειδικό μίγμα βοτάνων που φτιάχνει η ίδια εταιρεία, και τα φοράω τις νύχτες από τις αρχές του Ιουνίου. Δοκιμάζω και στη μητέρα μου τα βραχιόλια ποδιών (για 30΄-40΄ κάθε πρωί) κι έχουμε διαπιστώσει ότι η θεόστραβη πλάτη της πονάει λιγότερο όταν σηκώνεται. Μια φορά που τα κράτησε μία ώρα, δεν πονούσε καθόλου. Ωστόσο, δεν είναι διατεθημένη να τα φοράει περισσότερο...

Δευτέρα, 9 Ιουνίου 2014

Σήμερα το απόγευμα ήλθε ο ανηψιός Γιάννης για μια σύντομη επίσκεψη και μας πληροφόρησε ότι από την Τετάρτη θα βρίσκεται εδώ για είκοσι μέρες, μάλλον επειδή η νέα του γκόμενα θα λείψει σε ταξίδι. Εμφανίστηκε όλο αγκαλιές και φιλιά με τη γυναίκα του, σα να 'ταν ερωτευμένα πιτσουνάκια όπως και πρώτα. Ύστερα την τάραξε στις νουθεσίες επειδή εδώ και ενάμιση μήνα, που ο Γιάννης αλωνίζει με άλλη, η Μαρίνα δεν μπορεί να φάει ούτε να κοιμηθεί και νιώθει πτώμα. Έτσι λέει, δηλαδή. Σε μας η κυρία δίνει την εντύπωση ότι δεν τρέχει κάστανο.

"Μην κοιτάς εμένα, που τρέχω διαρκώς μέρα-νύχτα και δεν κοιμάμαι πάνω από δυο ώρες κάθε νύχτα! Έτσι όμως θα γίνω πλούσιος, το πολύ σε πέντε χρόνια θα πέσει χρήμα εδώ μέσα! Εσύ, όμως, αν δεν τρως και δεν κοιμάσαι, θα σε τρέχουμε στα νοσοκομεία και θα σε ταΐζουν με ορούς", τη μάλωσε κάποια στιγμή ο Γιάννης, με ύφος ξερόλα.

"Μα δεν μπορώ να φάω, βρε μωρό, δεν πάει τίποτα κάτω", του κλάφτηκε αυτή.

Κατόπιν, ο μέγας εραστής άρχισε να παραπονιέται, δεν θυμάμαι πώς το ξεκίνησε ακριβώς, ότι τον κουράζουμε όλοι πολύ και μας έχει βαρεθεί και δεν μπορεί να μας ακούει, λέει.

Μετά υποστήριξε ότι επειδή έλειψε ένα μήνα, πήραμε όλοι την κάτω βόλτα: Η Μαρίνα έχει κατάθλιψη, ο Θάνος έφαγε στις προάλλες παγωτά, ο παππούς είναι συνεχώς στο κρεβάτι.
"Και φταίμε εμείς για όλα αυτά, αν κατάλαβες καλά", πέταξα σπόντα εγώ στη μαμά.

Στο τέλος, ο πάτερ φαμίλιας διέταξε τη γυναικούλα του να πάει πάνω και να το ρίξει στον ύπνο αμέσως. Μετά από λίγο ο κύριος έφυγε και η κυρία συναντήθηκε με την αδελφή της, πήραν και τα μωρά και πήγαν μαζί επίσκεψη στην κουνιάδα τους. Δεν μου φάνηκε τόσο "πτώμα". Ποιός πρωτοδουλεύει ποιόν δεν ξέρω...

Πέμπτη, 12 Ιουνίου 2014

Από χθες το βράδι ο Γιάννης είναι εδώ, κλεισμένος μέσα και περιποιείται ασταμάτητα τη Μαρίνα επειδή "είναι άρρωστη, δεν τρώει, δεν κοιμάται και δεν είναι καλά ψυχολογικά" – προφανώς επειδή ο σύζυγός της έχει λακίσει από το σπίτι και ξενοπηδάει. Νωρίς το πρωί σήμερα, από τις επτά η ώρα, μας στέλνουν πεσκέσι τον Χαρούλη. Δεν μπορούν να ασχοληθούν μαζί του, λέει ο μικρός, επειδή "ο μπαμπάς φροντίζει τη μαμά". Αυτή παριστάνει την πεθαμένη, κι αυτός παριστάνει ότι ενδιαφέρεται. *Ανθρώπινες σχέσεις· γουστάρω...*

Το βράδι ο μικρός πάει μια κοντινή βόλτα μαζί με τη μητέρα μου, κουβαλάει στο σπίτι ένα λουλούδι, ανεβαίνει στο σπίτι του και το δίνει στη μαμά του. Εκείνη του λέει ευχαριστώ, όμως ο Γιάννης του κάνει αυστηρά: "Αν δεν σε φωνάξουμε, μην ξανάρθεις!". Το παιδί ξανάρχεται κάτω προβληματισμένο. "Μα να μην μπορώ να πάω σπίτι μου;" απορεί. "Η μαμά μου το κάνει ψέματα ότι είναι άρρωστη", λέει λίγο αργότερα. Πιθανότατα, έτσι είναι. Άλλωστε, μέχρι χθες η κυρία φαινόταν περδίκι. Δεν το αποκλείω καθόλου, όλα αυτά να τα κάνει για να φέρει τον άνδρα της πίσω...

Παρασκευή, 13 Ιουνίου 2014

Σήμερα το πρωί ο Γιάννης πήγε τη γυναίκα του σε έναν ψυχολόγο, ο οποίος της έδωσε χάπια για την ανορεξία και για

την αϋπνία. Το ζευγάρι ήταν όλο χαμόγελα, αγκαλιές και αστειάκια. “Επειδή έλειψα για ένα μήνα, η Μαρίνα νόμιζε ότι δεν την αγαπάω! Δεν είναι χαζή; Πώς το σκέφτηκε αυτό;” είπε ο ανηψιός μου όλο νάζι. *Έλα, ντε! Πώς της πέρασε από το μυαλό τέτοιο πράγμα, μόνο και μόνο επειδή ο αντρούλης της έχει σπιτωθεί με άλλη;*

Αργότερα, μου τηλεφωνεί ο Γιάννης στο κινητό και με ρωτάει αμέσως: “Θεία, έχεις Pre-Paid Card;”
“Εγώ; Όχι! Πού να τη βρω;” του απαντώ ψύχραιμα.

Πιθανότατα ο νεαρός άνοιξε το Internet και με κάποιο τρόπο ανακάλυψε ότι πριν από λίγες μέρες εγώ αγόρασα ένα antivirus με προπληρωμένη πιστωτική. Άρα, έχει συνδέσει το κομπιούτερ του με το δικό μου και μπορεί να βλέπει πού σερφάρω στο Διαδίκτυο. Δεν φανταζόμουν, όμως, ότι μπορεί να βλέπει και αν έχω πληρώσει για κάποια αγορά.

Το ζήτημα είναι ότι οι Μαρκάκηδες παρακολουθούν τι κάνω και παραφυλάνε μήπως ανακαλύψουν τυχόν κρυμμένα χρήματα, ώστε να μου τα φάνε μέχρι δεκάρα. Προσοχή, λοιπόν: Στο εξής δεν θα ξανακάνω καμία αγορά από το σπίτι, ενώ θα προσέχω πολύ τι ιστότοπους ανοίγω...

Παρασκευή, 27 Ιουνίου 2014

Πρωί-πρωί, κατά τις 7:00, χτυπά το κουδούνι της πόρτας. Είναι η αδελφή μου μαζί με το Θανάση, ο οποίος φαίνεται αναψοκοκκινισμένος και ανήσυχος. Όλο νεύρα και τσαντίλα, ο νεαρός δηλώνει πως το μεταχειρισμένο αμάξι που αγόρασε προ εξαμήνου είναι τώρα άχρηστο, με το ζόρι παίρνει μπροστά και δεν φτιάχνεται με τίποτα· στο μεταξύ, έχει μόλις πιάσει δουλειά σε άλλο γυμναστήριο, κάπου στον Άλιμο, και χρειάζεται επειγόντως αυτοκίνητο για να πηγαίνει. Λύση άλλη δεν υπάρχει εκτός από το να βρούμε λεφτά και να αγοράσουμε άλλο αμάξι για τον λόρδο. Δεν θέλει, όμως, μεταχειρισμένο, το θέλει ολοκαίνουργιο, πράγμα που σημαίνει πως θα στοιχίσει μερικές χιλιάδες ευρώ. Ούτε που του περνάει από το νου ότι θα μπορούσε να βολευτεί προσωρινά με τη συγκοινωνία, μέχρι να αποκτήσει νέο όχημα. “Εγώ κάποτε έκανα δέκα ιδιαίτερα

μαθήματα την ημέρα και πήγαινα παντού με λεωφορεία: από τη Γλυφάδα στην Ηλιούπολη, από τον Άλιμο στην Αργυρούπολη, από την Τερψιθέα στο Καλαμάκι, παντού!” επισημαίνω σε μια στιγμή αλλά κανείς δεν μου δίνει σημασία.

Λίγο αργότερα συζητάμε για δάνειο 5000 ευρώ από την τράπεζα. Ο Αλίκη και ο Νάσος πάνε και ρωτάνε τι μπορεί να γίνει, μα τους πληροφορούν ότι αυτό δεν είναι δυνατόν επειδή ο νεαρός μόλις τώρα έχει πιάσει δουλειά και δεν έχει στα χέρια του παλιές μισθοδοσίες. Του δίνουν δάνειο μόνο σε περίπτωση που υπογράψει κάποιος ως εγγυητής (πράγμα που αποκλείεται, δεν είμαστε τόσο ηλίθιοι) ή αν βρει ο νεαρός τα μισά από τα ζητούμενα χρήματα. Νέα απογοήτευση και βαρυθυμία για τον λόρδο...

Σάββατο, 28 Ιουνίου 2014

Ξαφνικά, το μείζον πρόβλημα του Θάνου φαίνεται λυμένο: “Τελικά θα το πάρω γρήγορα το αμάξι”, μας πληροφορεί σήμερα το πρωί, όλο πόζα και ιδέα. “Μίλησα σε έναν καλό μου φίλο και πελάτη, μεγαλοδικηγόρος που έχει πολύ χρήμα, και προθυμοποιήθηκε να μου το πάρει εκείνος! "Μην ανησυχείς, αγόρι μου, θα σου αγοράσω εγώ ένα ωραιότατο αμάξι με 5000 ευρώ! Θα πάρω ένα για τη γυναίκα μου κι ένα για σένα", μου είπε!”

“Μα τι φίλος είναι αυτός!” λέω με νόημα.

“Ή κάτι θέλει!” ξεφεύγει της αδελφής μου.

“Λοιπόν, πολύ καλούς φίλους έχετε εσείς οι Μαρκάκηδες! Μόλις χρειαστείτε λεφτά, όσα κι αν είναι αυτά, αμέσως κάποιος θα προθυμοποιηθεί να σας τα δώσει! Εγώ από τις φίλες μου ούτε ένα ευρώ δεν τολμώ να ζητήσω! Είστε και πολύ τυχεροί: Όποτε χρειάζεστε επειγόντως λεφτά -1000, 2000, 5000 ευρώ- εκεί που φαίνεστε πνιγμένοι, την άλλη μέρα κιόλας το ποσόν βρίσκεται!” ξεσπώ αυθόρμητα.

“Και είναι κακό αυτό;” μου κάνει η Αλίκη.

“Είπα εγώ πως είναι κακό;”

Μέχρι το απόγευμα, το σενάριο έχει αλλάξει: Ο εν λόγω πάμπλουτος τύπος δεν προτίθεται πλέον να χαρίσει στο Νάσο

ένα ολοκαίνουργιο αμάξι αλλά θα του δανείσει 2500 ευρώ για να μπορέσει ο ανηψιός μου να πάρει δάνειο άλλα τόσα από την τράπεζα.

Κατακλείδα: Ξαφνικά, το σαραβαλάκι του Θάνου παραδόξως λειτουργεί αρκετά καλά ώστε να πηγαίνει καθημερινά στη δουλειά του στον Άλιμο αλλά και σε μακρύτερους προορισμούς, όπως πχ σε μια φίλη του στην Ανάβυσσο. Όπως ισχυρίζεται ο ίδιος, το αμάξι νεκραναστήθηκε χάρη σε ένα έξτρα ανταλλακτικό των 30 ευρώ.

Στα τέλη Ιουλίου ο Νάσος θα αγοράσει καινούργιο αμάξι, ένα λευκό Skoda (στο όνομα της αδελφής μου, φυσικά), αξίας 10.000 ευρώ! Θα δώσει μπροστά τα 2500, που του έχει δανείσει εκείνος ο μεγαλοδικηγόρος, λέει, και τα υπόλοιπα θα τα δίνει σε δόσεις των 100 ευρώ το μήνα. Εγώ απλά απορώ: Πώς τολμούν οι Μαρκάκηδες, που συνεχώς κλαίγονται ότι δεν έχουν φράγκο, να παίρνουν τέτοιου είδους και ύψους δάνεια;

Κυριακή, 29 Ιουνίου 2014

Πριν τρεις μέρες ακριβώς, γύρω στις 6:30 το απόγευμα, ανέβηκα στη μεζονέτα της αδελφής μου, όπου έλειπαν όλοι, βγήκα στο μπαλκόνι και ατενίζοντας τον συννεφιασμένο ήλιο απήγγειλα μια ***Έκκληση*** (βλ. Χρονικό Απριλίου 2012), ζητώντας “επιπλέον να μου αποκαλυφθεί αν πρέπει να εκδώσω ή όχι τα ημερολόγιά μου”.

Σήμερα, πηγαίνοντας τη συνήθη απογευματινή μου βόλτα, γύρω στις 6:30 πέρασα από τη στάση του Αγίου Τρύφωνα, ελπίζοντας να δω την αγαπημένη μου διαφήμιση: Δυο όμοιες αφίσες που διαφημίζουν γυαλιά, έχουν τον πηχιαίο τίτλο “Never Hide” και απεικονίζουν έναν πανέμορφο νεαρό που ποζάρει σε μια τάξη ζωγραφικής αποτελούμενη αποκλειστικά από γυναίκες, φορώντας μονάχα τα σκούρα γυαλιά του κι ένα πονηρό χαμόγελο.

Δυστυχώς, η αγαπημένη μου διαφήμιση δεν υπήρχε πια· είχε αντικατασταθεί από μια άλλη, κακόγουστη και αδιάφορη. Τότε, όμως, παρατήρησα ένα πάκο χοντρά χαρτιά που προεξείχαν κάπως από έναν κοντινό κάδο ανακύκλωσης.

Τόλμησα να ρίξω μια ματιά και διαπίστωσα ότι ήταν όντως η αγαπημένη μου διαφήμιση, διπλωμένη και πεταμένη μέσα στον κάδο! *Τέτοια ευκαιρία δεν πρόκειται να ξαναβρώ*, συλλογίστηκα ταραγμένη. Αδιαφορώντας για τον κόσμο γύρω που κοιτούσε, άνοιξα το καπάκι, παραμέρισα μια σακούλα με περιοδικά που με εμπόδιζε και βούτηξα τις δυο όμοιες αφίσες! Ωστόσο, είχε αέρα και δυσκολευόμουν να τις μαζέψω. Στην αγωνιώδη μου προσπάθεια, η μία μου ξέφυγε και προσγειώθηκε αρκετά πιο πέρα, στα πόδια ενός τύπου που περίμενε το λεωφορείο. Δίπλωσα την άλλη αφίσα με προσοχή, έτσι ώστε να μην τσαλακωθεί, κι έφυγα γραμμή για το σπίτι. Λίγο αργότερα επέστρεψα στη στάση. Η δεύτερη αφίσα ήταν ακόμη πεταμένη εκεί, όμως τώρα δεν υπήρχε κανείς στη στάση. Τη βούτηξα κι αυτήν και την κουβάλησα στο σπίτι. *Τι τραβάω για τον έρωτα...*

Πέρασα τις δυο αφίσες μέσα από το πλαϊνό παράθυρο του δωματίου μου, με προσοχή να μη με δει κανείς από την οικογένεια, και τις έκρυψα κάτω από το κρεβάτι. Το ίδιο βράδι τις έβγαλα, τις εξέτασα προσεκτικά και ψαλίδισα τα σχισμένα σημεία. Η πρώτη αφίσα ήταν σχεδόν κατεστραμμένη, μονάχα ο κούκλος ήταν σε καλή κατάσταση. Τον έκοψα γύρω-γύρω και τον κόλλησα πίσω από ένα παλια αφίσα ζωγραφικής που έχω στο δωμάτιό μου. *Κοίτα να δεις που έφερα άνδρα στο δωμάτιό μου! Είναι ό,τι πιο κοντινό σε γκόμενο είχα ποτέ...*

... Παράξενη καλοτυχία, στ' αλήθεια παράξενη: Ως χθες πριν θλιβόμουν στη σκέψη ότι από στιγμή σε στιγμή ο χρόνος της σχετικής διαφήμισης θα τελείωνε, θα μάζευαν την όμορφη αφίσα και δεν θα την ξανάβλεπα ποτέ. Με τίποτα δεν μπορούσα να φανταστώ ότι τελικά θα κατέληξε μέσα στο δωμάτιό μου!

Όσο για το μήνυμα (Never Hide), πιθανότατα αποτελεί την απάντηση στην τελευταία μου Έκκληση: Να μην κρύβομαι, να εκδώσω τα ημερολόγια, να μη νοιάζομαι για το τι θα πει ο κόσμος. Τα γυαλιά που φοράει ο νεαρός συμβολίζουν το ψευδώνυμο που πρέπει να χρησιμοποιήσω, ωστόσο αυτό δεν θα με κρύψει πραγματικά. Θα εκτεθώ, θα αποτελέσω αντικείμενο μελέτης, μα εγώ θα βρίσκομαι σε θέση ισχύος (το πονηρό χαμόγελο του μοντέλου).

Δευτέρα, 30 Ιουνίου 2014

Όσο για την άλλη αφίσα, την μεγαλύτερη και καλύτερη, αρχικά σκέφθηκα να την κολλήσω στον τοίχο πλάι στο παράθυρο. Όμως, την έχω ψαλιδίσει γύρω γύρω επειδή ήταν σχισμένη σε κάποια σημεία, οπότε δεν έχει σωστό σχήμα. Επιπλέον, είμαι σίγουρη ότι οι αντιδράσεις της οικογένειας θα είναι αρνητικότατες: "Ρεζίλι θα γίνουμε με τούτο δω, θα λένε ότι μαζεύεις σκουπίδια από το δρόμο και ότι είσαι ξελιγωμένη για άνδρα, εξαφάνισέ το αμέσως, κλπ κλπ κλπ". Έτσι, προς το παρόν τουλάχιστον, προτιμώ να κρατήσω την αγάπη μου κρυφή. Σαφώς θα τον δουν κάποτε, μια τόσο τεράστια αφίσα δεν θα περάσει απαρατήρητη για πολύ, όσο κι αν κλείνω την πόρτα μου.

Σήμερα το πρωί, ενώ πήγαινα σ' ένα θέλημα, βρήκα στο δρόμο αυτό ακριβώς που χρειάζομαι: Μια αρκετά μεγάλη χαρτονένια τάβλα (120x100 εκ) για να κολλήσω την αφίσα επάνω και να την τοποθετώ όπου και όποτε γουστάρω μέσα στο δωμάτιό μου. *Όταν θέλει η τύχη, όλα γίνονται γρήγορα και εύκολα*. Την έφερα με τρόπο στο σπίτι, την έμπασα μέσα κρυφά, κόλλησα την αφίσα επάνω και την τοποθέτησα πίσω από την ψηλή εταζέρα μου. Δεν πολυφαίνεται· μόνο αν κάποιος έχει ιδέα θα την παρατηρήσει...

Το απομεσήμερο, μετά το φαγητό, κολλάω τη μεγάλη αφίσα με τον κούκλο επάνω στην τάβλα. Το αποτέλεσμα είναι αρκετά ικανοποιητικό. Ωστόσο, καθώς την μαζεύω για να την κρύψω πίσω από την εταζέρα, χτυπάω κατά λάθος τη λάμπα και έκτοτε δεν ανάβει. Δεν μου πολυαρέσει αυτό, ωστόσο το προσπερνώ βιαστικά, αρνούμενη να το θεωρήσω *σημάδι της μοίρας...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2014):*** Την 1η Ιουνίου ήταν η πρώτη φορά που κοιμήθηκα με τα "δακτυλίδια αθανασίας", τα οποία υποτίθεται ότι προσφέρουν μακροζωία, ακόμη και αθανασία. Το άμεσο αποτέλεσμα ήταν μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Είμαι ξαπλωμένη κάπου μέσα σ' ένα

καράβι και κοιμάμαι με τα εν λόγω δακτυλίδια. Φυσάει πολύ και νιώθω ένα βίαιο ρεύμα αέρα σε όλο μου το σώμα. Σηκώνομαι, πάω βόλτα στο κατάστρωμα, εξακολουθεί να φυσάει πολύ. Κάπου παρατηρώ μια δεξίωση της εταιρείας Deksitell. Ξεχωρίζω μια γυναίκα ξανθωπή, αριστοκρατική, με μακριά γαλάζια τουαλέτα. Ξυπνώ και (σχεδόν) νιώθω ακόμη το δυνατό αέρα να τυλίγει το σώμα μου...

Το ίδιο πρωί γκουγκλάρισα τη Deksitell και ανακάλυψα ότι είναι μια εταιρεία που παρέχει διαδικτυακούς χάρτες και υπηρεσίες “who is”. Την πρώτη φορά που μπήκα στο site, μου έβγαλε διαφήμιση για την Luxx.com και τη δεύτερη για την Amarok. Προφανώς, η εν λόγω εταιρεία παρακολουθεί ηλεκτρονικά τους πολίτες και συλλέγει πληροφορίες για τον καθένα. Συμπέρασμα: Καλό είναι να προσέχω τι κάνω στο Internet, γιατί το κάθε τι που κάνω με προδίδει...

Γενικότερα: Από την πρώτη κιόλας μέρα παρατηρώ ότι ο πόνος στους ώμους από τα αρθριτικά έχει εξαφανιστεί, το ίδιο και οι νυχτερινές καούρες. Όμως, στα μέσα του μήνα καταργώ τα δαχτυλίδια επειδή διαπιστώνω ότι έχουν αυξηθεί κάπως τα οράματα φωτιάς. Ύστερα, όμως, θυμάμαι: Εδώ και μερικές βδομάδες όταν είμαι ξαπλωμένη ανάσκελα αφαιρώ το ένα μαξιλάρι· όταν ισιώνει ο σβέρκος μου πιέζεται το εμφύτευμα που έχω εκεί και προκαλεί παραϋπνίες φωτιάς. *Τόσες λεπτομέρειες! Είναι φυσικό να ξεχνάω ορισμένες, πράγμα που ενίοτε με γυρίζει πίσω...*

Ακόμη, κάθε πρωί, κατά τις 6:30, πίνω μια κουταλιά σκόνη από βότανα διαλυμμένη σε νερό. Λύνω σταυρόλεξα για κανένα εικοσάλεπτο, μετά ξαπλώνω φορώντας τα "βραχιόλια ποδιών" και κάθομαι έτσι για καμιά ώρα. Ευτυχώς, δεν παρατηρώ επιδείνωση των νυχτερινών μου προβλημάτων. Επιπλέον, μέχρι το τέλος του μήνα θα χάσω γύρω στα τρία κιλά...

Πέρα από αυτά, οφείλω να το πάρω απόφαση: Δεν πρόκειται να βρω καλύτερη τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας από αυτή που έχω τώρα, πρέπει όμως να γίνω πιο αυστηρή με τον εαυτό μου -και να θυμάμαι: *Βρίσκομαι σε πόλεμο. Πάντα θα βρίσκομαι σε πόλεμο...*

Συνολικά, αυτό το μήνα η κατάσταση παρουσίασε σχετική βελτίωση:

Οράματα φωτιάς: 2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό Μήνυμα ("κόλαση"): 1 (το ίδιο πρωί θύμωσα πολύ)
Καθαρές νύχτες: 20

. . . .

Ο Σατανισμός σήμερα έχει πολύ περισσότερους οπαδούς απ' όσο φαίνεται. Στο διαδίκτυο υπάρχουν αμέτρητα sites που προωθούν τη λατρεία των δαιμόνων και τη μαύρη μαγεία, κι έχουν πολύ μεγάλη απήχηση -ιδίως ανάμεσα στους νέους ανθρώπους. Σε αυτά τα sites ο σατανισμός εμφανίζεται ως η μόνη αληθινή θρησκεία από την οποία προέρχονται όλες οι υπόλοιπες. Δίνονται και μηνύματα από τον ίδιο τον Σατανά αυτοπροσώπως (!) Οι πιστοί ισχυρίζονται ότι εργάζονται απευθείας με τον ίδιο τον Πρίγκηπα του Σκότους, ενώ το ιερατείο παρουσιάζεται να έχει μονάχα έναν υποστηρικτικό και συμβουλευτικό ρόλο.

Οι σατανιστές παραδέχονται ότι ασχολούνται με τη μαγεία και τις επικλήσεις δαιμονικών δυνάμεων: «Οι δαίμονες είναι φίλοι μας και με σεβασμό κι ευλάβεια τους καλούμε, επιδιώκοντας να αναπτύξουμε αμοιβαία επωφελείς σχέσεις μαζί τους» γράφουν. Υποστηρίζουν, επίσης, ότι δεν έχουν καμία σχέση με θυσίες αίματος ή ανθρωποθυσίες. Διευκρινίζουν όμως ότι αν κάποιος το αξίζει, δεν διστάζουν να τον βλάψουν με μαύρη μαγεία, δίνονται μάλιστα σαφείς και λεπτομερείς οδηγίες εξόντωσης των εχθρών: «Αφού επικαλεστείτε τους Τέσσερις Εστεμμένους Πρίγκιπες της Κόλασης, διαβάζετε μία προσευχή που έχετε γράψει εσείς ο ίδιος, ζητώντας την τιμωρία του εχθρού. Καλύτερο είναι να ασχοληθείτε μονάχα με έναν εχθρό κάθε φορά. Εάν επιχειρήσετε να τιμωρήσετε πάνω από ένα άτομο τη φορά, το αποτέλεσμα δεν θα είναι ικανοποιητικό, εφόσον οι ενέργειες που θα εξαπολύσετε θα είναι εξασθενημένες».

Από τις περιγραφές αυτών των τελετουργιών, φαίνεται ξεκάθαρα ότι ο σκοπός είναι οι "πιστοί" να πλημμυρίσουν την

καρδιά τους με απόλυτο μίσος, ώστε να μη διστάζουν να καταφύγουν ακόμη και στις πιο ακραίες μορφές βίας προκειμένου να βλάψουν όποιον αντιπαθούν: «Οραματιστείτε τον εχθρό καθαρά και επιβάλλετε ό,τι βασανιστήρια, διαμελισμούς, τραύματα μπορείτε να φανταστείτε πάνω του. Χτυπήστε τον, μαχαιρώστε τον, βασανίστε τον, φωνάζοντας το όνομά του ξανά και ξανά στο μυαλό σας. Απελευθερώστε όλο το μίσος και την οργή σας, με όποιο τρόπο θέλετε» καταλήγουν οι οδηγίες, που συνιστούν μάλιστα η τελετουργία να λαμβάνει χώρα τη νύχτα, όταν ο εχθρός κοιμάται, ώστε να είναι πιο αποτελεσματική!

Οι σατανιστές προσπαθούν να πείσουν το κοινό ότι «Οι Δαίμονες δεν είναι κακοί: «Δεν υπάρχει λόγος να τους φοβόμαστε! Όταν τους δείχνουμε σεβασμό και ειλικρινή πρόθεση, μπορούν να φανούν πραγματικά υπέροχοι (!) Ο σκοπός τους είναι να διδάξουν την ανθρωπότητα. Όσο για τις υποθέσεις εκδίκησης και τιμωρίας των εχθρών, αποτελούν κομμάτι της γνώσης: πρέπει κάποτε να μάθουμε πως η δικαιοσύνη είναι επιβεβλημένη!» υποστηρίζουν. Άλλες ιστοσελίδες παρέχουν και οδηγίες για «πνευματικό» σεξ με αρσενικούς ή θηλυκούς δαίμονες (incubi, succubi)!

Οι λάτρεις του Σατανά κάνουν ό,τι μπορούν για να προσελκύσουν όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, κατά προτίμηση νέους, καθώς δηλώνουν ότι έχουν κηρύξει τον πόλεμο στις αναγνωρισμένες θρησκείες και ειδικά στον Χριστιανισμό. Από την άλλη πλευρά, προειδοποιούνται οι επίδοξοι "πιστοί" ότι πρέπει πρώτα να κόψουν οριστικά τους πνευματικούς δεσμούς τους με τις άλλες θρησκείες, αλλιώς πολύ τρομακτικές ψυχικές εμπειρίες τους περιμένουν. Ακόμη, δίνεται η συμβουλή να μην επιχειρεί κανείς τίποτα μόνος του, αν δεν ανήκει σε κάποια ισχυρή ομάδα *(κύκλωμα)* σατανιστών: "Όσοι περπατούν μόνοι, συνήθως δεν ζουν αρκετά σε αυτή τη γη χωρίς την προστασία υψηλότερων δυνάμεων...»

Στις μαύρες τελετουργίες χρησιμοποιούνται συνήθως μαύρα κεριά, αλλά εξίσου καλά λειτουργεί και το μπλε χρώμα: «Το χρώμα του Εωσφόρου είναι το μπλε ηλεκτρίκ. Οι Δαίμονες

εμφανίζονται πάντα μέσα σε μια γαλάζια αύρα. Όσοι έχουν δει την Κόλαση, συμφωνούν ότι έχει μία μπλε αύρα. Ακόμη, για ξόρκια μαύρης μαγείας χρησιμοποιήστε κόκκινο, το χρώμα του θυμού. Το σκούρο καφέ επίσης λειτουργεί καλά», προτείνουν.

Ως απώτερος σκοπός του Σατανισμού αναφέρεται η ισορροπία στο σύμπαν: «Μέχρι να έρθει ο καιρός που το Κακό και η Ωδύνη θα φύγουν από τον κόσμο, θα πρέπει να λειτουργείτε όπως λειτουργεί ο κόσμος. Ως τότε, λοιπόν, θα πρέπει να υπάρχει καταστροφή και δημιουργία. Αν λάβεις εντολή να δημιουργήσεις, κάνε το. Αν σου πω να καταστρέψεις, κάνε το -χωρίς δισταγμό, με τελειότητα και ικανοποίηση» υποτίθεται πως είναι το θέλημα του ίδιου του Σατανά...

Νεότερες περιπλοκές

Τετάρτη, 2 Ιουλίου 2014

Από χθες η γυναίκα του Γιάννη έχει επιστρέψει στη δουλειά κι εμείς κρατάμε ξανά τον Χαρούλη. Γύρω στις 6:30 το απόγευμα η μαμά πηγαίνει επάνω, στου Θανάση, για να του κάνει δουλειές. Εγώ μένω μόνη με τον μπαμπά και το μωρό. Παίζω ποδόσφαιρο μαζί του για κανένα μισάωρο, όμως αυτός εξακολουθεί να είναι ανήσυχος και πάει φυρί-φυρί για περισσότερες σκανδαλιές. Προτείνω, λοιπόν, να πάω επάνω να φέρω το επιτραπέζιο ποδοσφαιράκι για να παίξουμε. Του λέω να καθήσει να φυλάει τον παππού για ένα λεπτό, εκείνος συμφωνεί, μόλις όμως βγαίνω έξω ο Χάρης φωνάζει μέσα από το παράθυρο ότι θέλει να έλθει επάνω, μαζί μου. Του λέω εντάξει, ο μικρός τρέχει έξω στην αυλή, εγώ ανεβαίνω ήδη την εξωτερική σκάλα, εκείνος όμως αντί να με ακολουθήσει κλωτσάει τη μπάλα και τη ρίχνει στο δρόμο. Πάω να κατέβω τα σκαλιά για να πιάσω τη μπάλα, γλιστράω απότομα, πέφτω ανάσκελα και η πλάτη μου σκάει με ορμή πάνω σ' ένα από τα σκαλιά. Ξεραίνομαι στον πόνο: Τέτοιο πόνο δεν έχω ξανανιώσει στη ζωή μου και για μερικά λεπτά ουρλιάζω σαν τρελή. Κανένας από τους γείτονες που είναι στα γύρω μπαλκόνια δεν δίνει σημασία. Εντέλει, καταφέρνω να σηκωθώ και να πάω σκούζοντας μέχρι το κρεβάτι μου.

Σύντομα μαζεύονται η μητέρα μου, η αδελφή μου και η Θεώνη. Μου προτείνουν να πάμε επειγόντως στο νοσοκομείο αλλά εγώ δεν θέλω επειδή α) κουνάω χέρια και πόδια, άρα δεν είναι κάτι σοβαρό, β) θεωρώ ότι η μεταφορά και η πολύωρη αναμονή στο νοσοκομείο θα είναι μια τρομερή ταλαιπωρία, την οποία δεν πρόκειται να αντέξω στην κατάσταση που είμαι, γ) αυτή την εποχή δεν έχω ιατρική ασφάλεια.

Τα άμεσα αποτελέσματα του ατυχήματος: τρέμω ολόκληρη για δυο ώρες, το στομάχι μου ανακατεύεται, κάνω κι εμετό.

Φθάνει το βράδι μέχρι να αποφασίσω να σηκωθώ από το κρεβάτι, με πολύ κόπο και πόνο. Πηγαίνω στην τουαλέτα με το πι του πατέρα μου, ύστερα όμως ανακαλύπτω ότι περπατώ καλύτερα χωρίς το πι, που μου επιβαρύνει χειρότερα τη μέση. Τις επόμενες δέκα μέρες δεν θα μου έλθει καν η τάση για φτάρνισμα (εγώ, που είμαι πρωταθλήτρια στα αψού), όλο τον υπόλοιπο μήνα θα βήχω, η μέση και η πλάτη μου πονάνε διαρκώς, ενώ δεν μπορώ καθόλου να ξαπλώσω ανάσκελα.

Περαιτέρω διαπιστώσεις: i) Το να ασχολείσαι με παιδιά δεν είναι μονάχα κουραστικό· είναι κι επικίνδυνο: Με την υπερκινητικότητα και την απαιτητικότητά τους ("έλα εδώ, πήγαινε εκεί, κάνε μου αυτό, θέλω εκείνο, όχι ετούτο, το άλλο κλπ"), άθελά τους προξενούν μεγάλη διάσπαση προσοχής, άρα και ατυχήματα.

ii) Την επόμενη μέρα ο μικρός δηλώνει στη μητέρα του: "Είμαι πολύ στενοχωρημένος, γιατί τώρα η νονά δεν θα παίζει ποδόσφαιρο μαζί μου!". Καλά θα κάνω, πάντως, να προσέχω ιδιαίτερα αυτή την παμπόνηρη νυφίτσα, τον Χάρη, εξαιτίας του οποίου έπαθα το συγκεκριμένο ατύχημα. Υποψιάζομαι ότι είναι εκ φύσεως γρουσούζης και στο μέλλον μπορεί να αποδειχθεί επικίνδυνος, με τρόπους που τώρα ούτε καν φαντάζομαι.

iii) Παρά τη σφοδρότητα του χτυπήματος, δεν έχει σχηματιστεί κανένας μόλωπας στην πλάτη μου παρά μόνο μια κόκκινη γρατζουνιά η οποία παραδόξως είναι κάθετη και όχι οριζόντια, όπως θα ήταν αναμενόμενο.

iv) Δυο μέρες αργότερα, η Θεώνη φέρνει στο σπίτι μας τον Χρήστο, ένα γειτονόπουλο δυο ετών. Ο μικρός φέρει ένα εκτενές τραύμα στην πλάτη, με κάκαδο και πρήξιμο, εκεί όπου κανονικά θα έπρεπε να έχω εγώ ένα.

v) Ακόμη μια φορά, η Θεώνη αποδεικνύεται αληθινή φίλη: Κάθε μέρα τρέχει και μας βοηθάει σε ότι χρειαζόμαστε, ενώ την Κυριακή έρχεται μαζί μου στο Ασκληπιείο Βούλας για να βγάλω ακτινογραφία. Ό,τι κάνει το κάνει πρόθυμα, χωρίς βαρυγκόμιες και στραβομουτσουνιάσματα, όπως πχ η αδελφούλα μου που παραπονιέται ότι η ίδια έχει πιο σοβαρούς πόνους στην πλάτη.

vi) Τη Δευτέρα ο Νάσος παραπονιέται για πόνους και υγρό στο πόδι που κινδυνεύουν να καταλήξουν σε μηνίσκο, ο Γιάννης παθαίνει ένα άσχημο ρεβόκραμμα και τρέχει στο Ασκληπιείο όπου του κάνουν ειδική ένεση για να συνέλθει, ενώ η Αλίκη εξακολουθεί να τρέχει στους γιατρούς για την ουρολοίμωξή της. Ή μας έχουν μουτζώσει οικογενειακώς, ή πέφτει χοντρό θέατρο...

Η αρρώστια αποτελεί μηχανισμό του Δαινομοανθρώπινου Πλέγματος, που αποσκοπεί στην αναχαίτιση της ατομικής βούλησης. Συγκεκριμένα στη δική μου περίπτωση, εξαιτίας του ανωτέρω ατυχήματος,

α) Δεν θα μπορώ να βγάλω και να καμαρώσω την αφίσα που έχω κρύψει πίσω από την εταζέρα, δεδομένου ότι είναι αρκετά μεγάλη και ανάσβολη. *Μόλις μπήκε άνδρας στην κάμαρά μου, έστω ζωγραφιστός, χάλασε ο κόσμος -το λες ή δεν το λες;*

β) Αναβάλλεται η έκδοση του πρώτου τόμου των ημερολογίων μου στα αγγλικά· έτσι όπως είμαι, δεν μπορώ να πάω στο Internet Cafe.

γ) Δεν μπορώ πια να συνεχίσω την “κούρα αθανασίας” με τα μαγνητικά "βραχιόλια ποδιών", επειδή πρέπει να τα φοράω ξαπλωμένη ανάσκελα γύρω στις δυο ώρες συνολικά, κι εγώ δεν μπορώ πια να ξαπλώνω ανάσκελα ούτε για δέκα δευτερόλεπτα. Δοκίμασα να φοράω τα δαχτυλίδια στο κρεβάτι, όμως είδα ότι με αυτά η πλάτη μου πονάει περισσότερο. Γιατί άραγε;

☻ ***Ξεκαθάρισμα:*** Ο Χάρης έχει φθάσει έξι χρονών, δεν είναι πια μωρό. Βρίσκεται σε μια ηλικία που καταλαβαίνει και προσαρμόζεται στο κλίμα γύρω του. Εδώ κι ένα χρόνο περίπου, ο μικρός με απεχθάνεται και το εκφράζει συνεχώς, απροκάλυπτα και με διάφορους τρόπους. Μόλις βρεθώ στο οπτικό του πεδίο με αγριοκοιτάει, με βρίζει ("είσαι χαζή" ... "είσαι σκατά" ... "σε σιχαίνομαι" ... "είσαι μαύρη" ... "είσαι άσχημη" ... "είσαι ένα τίποτα" κλπ), με κοροϊδεύει, με χτυπάει, φέρνει σπαστικές αντιρρήσεις στο παραμικρό που θα πω, αδυνατεί να παίξει μαζί μου έστω ένα λεπτό χωρίς να κάνει ζαβολιές, του φαίνεται αδιανόητο να κερδίσω κι εγώ μια φορά. Συνεχώς

επιδιώκει να με μειώνει με διάφορους τρόπους κι αυτό είναι μια πάγια συμπεριφορά που δεν σταματά ποτέ. Τους υπόλοιπους στην οικογένεια τους αντιμετωπίζει με περισσότερο σεβασμό και συμπάθεια. Μόνο σε μένα φέρεται σα να τον έχω βλάψει ανεπανόρθωτα ή σα να του χρωστάω εκατομμύρια...

Γιατί όμως; Ο μικρός δεν με σέβεται, μάλλον επειδή εγώ δεν είμαι ερπετοειδές υβρίδιο όπως οι Μαρκάκηδες. Άλλωστε, γύρευε τι ακούει για μένα από αυτούς... *Ωστόσο, δεν αποκλείω και άλλες επιρροές, όπως προγραμματισμό εξ αποστάσεως μέσω εμφυτευμάτων και ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών – αυτό που συμβαίνει σε όλους, δηλαδή...*

Εγώ, από τη μεριά μου, δεν τον προκαλώ ποτέ· αντίθετα, του δείχνω διαρκώς τρυφερότητα και αγάπη, ενώ όποτε θέλει (δηλαδή κάθε λίγο και λιγάκι) παίζω μαζί του ποδόσφαιρο ή επιτραπέζια, του διαβάζω ιστορίες και τον διασκεδάζω. Μόλις, όμως, σταματήσουμε τα παιγνίδια επιστρέφει στην πάγια, απαράδεκτη συμπεριφορά του απέναντί μου. Δεν τολμώ να τον βγάλω έξω από το σπίτι: Δεν τον πάω ποτέ στις κούνιες, ούτε για μπάνιο, ούτε βόλτα, επειδή όπου κι αν τον πάω με βρίζει και με κοροϊδεύει συνεχώς, δεν με ακούει καθόλου, πρέπει να τον κυνηγάω παντού, γινόμαστε νούμερο, και όταν έρχεται η ώρα να φύγουμε αυτός δεν κουνιέται με τίποτα. Έτσι, δεν τον πάω πουθενά. *Εκείνος χάνει...*

Γενικότερα, όσο μεγαλώνει ο Χάρης γίνεται όλο και πιο ενοχλητικός: Μας ταράζει στην απαίτηση και στη γκρίνια, ενώ θορυβεί διαρκώς είτε με χτυπήματα, είτε με πλαταγίσματα του στόματος, είτε με τσιριξιές. Χοροπηδάει διαρκώς σαν κατσίκι, κλωτσάει διαρκώς τη μπάλα και προκαλεί ατυχήματα ή ζημιές. *Έχω άδικο να υποψιάζομαι ότι είναι γρουσούζης;*

Από την άλλη πλευρά, βλέπω ότι ο μικρός έχει γίνει πιο γαϊδούρι τους τελευταίους δυο μήνες, που έχει φύγει ο πατέρας του από το σπίτι. Τη μάνα του δεν τη βλέπει πολύ επειδή εκείνη δουλεύει απογεύματα, επιστρέφει στο σπίτι μετά τις τρεις τα ξημερώματα, κοιμάται ως τις δώδεκα ή μία το μεσημέρι, και κατά τις τέσσερις μας ξαναφέρνει το μικρό για να ξαναφύγει για τη δουλειά. Του Χάρη του λείπουν οι γονείς του, γι' αυτό κι έχει

γίνει τόσο επιθετικός και νευρικός...

Τρόπος δράσης: Σαφώς δεν μπορώ να κρατήσω κακία στον Χαρούλη, εφόσον μάλιστα είναι ο μόνος εδώ μέσα που με κάνει και γελάω, ορισμένες φορές μέχρι δακρύων. Απλά θα του κόψω τα πολλά παιγνίδια, τα γελάκια και τα χατήρια. Δεν θα του δίνω πολλή σημασία, θα κρατώ απόσταση -περισσότερο για λόγους ψυχικής αυτοάμυνας. Θεωρώ σκόπιμο να κόψω τα πολλά-πολλά μαζί του, εφόσον δείχνει την αυθόρμητη τάση να με μειώνει επίμονα και συστηματικά, υποδαυλίζοντας την αυτοεκτίμησή μου με έναν αρκετά υπόγειο τρόπο. *Με δυο λόγια, πρόκειται για ψυχικό βρυκόλακα...*

Απέναντι στους άλλους θα κρατώ μια στάση σιωπής σχετικά με το θέμα: Δεν θα εξηγώ τι παράπονα έχω με τον μικρό, ούτε γιατί του φέρομαι έτσι ή αλλιώς. Άλλωστε, τις απαντήσεις τις ξέρω ήδη: “Μα παιδάκι είναι, παρεξηγείς ένα εξάχρονο παιδάκι;”. *Αν στα έξι του με προβληματίζει τόσο, γύρευε τι θα κάνει στα δεκάξι του...*

Σάββατο, 19 Ιουλίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια νεαρή γυναίκα, που είναι μαύρη μάγισσα, φθάνει σ' ένα ωραίο νησί που μοιάζει με την Κεφαλλονιά. Προφέρει ένα ειδικό ξόρκι και το έδαφος αρχίζει σιγά-σιγά να καλύπτεται από ένα μαύρο υλικό, σαν πίσσα. “Μου αρέσει όταν γίνονται όλα μαύρα”, λέει αυτάρεσκα.

Εγώ παρακολουθώ τα γεγονότα με σχετική αγωνία. Γνωρίζω, όμως, ότι το αντίδοτο της συγκεκριμένης μαγείας βρίσκεται σ' ένα άλλο νησί, στην Κύπρο. Στο μεταξύ, το μίασμα προχωρά γοργά και κοντεύει να καλύψει όλη την Κεφαλλονιά. Κόσμος πολύς έχει μαζευτεί στο λιμάνι γυρεύοντας να ξεφύγουν από το κακό. Είμαι κι εγώ εκεί. Μαζί με τους γονείς μου και τον Χάρη ανεβαίνουμε πάνω σ' ένα παράξενο πλεού-μενο και αναχωρούμε πλέοντας αργά, φεύγουμε για να σωθούμε.

Λίγο αργότερα βρίσκω ένα νέο και ωραίο άνδρα. Αυθόρμητα τον κολλάω στον τοίχο, τον φιλάω στο στόμα, νιώθω το σώμα του να ακουμπά στο δικό μου. Άλλος ένας είναι δίπλα του και παρακολουθεί. Ξαφνικά, ο εραστής μου δεν έχει

κεφάλι! Τον παρατάω, πιάνω τον άλλο, μα η ηδονή δεν συνεχίζεται για πολύ. Ξυπνώ, μάλλον απογοητευμένη...

Παρασκευή, 25 Ιουλίου 2014

☺ Ο Χαρούλης παρακολουθεί μουσικά βίντεο κλιπ στην τηλεόραση όλο ενδιαφέρον και τότε μου έρχεται μια ωραία ιδέα: Του προτείνω να πηγαίνει να παίρνει μέρος ως χορευτής και μοντέλο σε τέτοια βίντεο κλιπς. "Θα χορεύεις, θα σου δίνουν ένα σωρό λεφτά, θα σε περιτρυγυρίζουν γκόμενες και θα σε δείχνει η τηλεόραση", του λέω. Ο μικρός δεν απαντάει. Για κανένα δεκάλεπτο μένει ακίνητος και αμίλητος, μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά.

Μετά από λίγο έρχονται οι εγγονές της Θεώνης για μάθημα. Ο μικρός βγαίνει στη βεράντα. Μόλις παίρνει χαμπάρι τι γίνεται, δυσανασχετεί έντονα, μυξοκλαίει, κοπανάει τη μούρη του και μουρμουρίζει: "Τι θέλουν εδώ αυτές; Να φύγουν τα κορίτσια, να μην κάνουν μάθημα, να πάνε σπίτι τους!" Ύστερα έρχεται ο Θάνος και τον παίρνει βόλτα, οπότε ο μικρός ηρεμεί.

Το απόγευμα ο Χάρης μου ζητάει να παίξουμε ποδόσφαιρο κι εγώ του κάνω το χατήρι αλλά φροντίζω να κάθομαι σε μια άνετη καρέκλα, καθότι η πλάτη μου δεν είναι ακόμη 100% εντάξει. Μόλις του λέω το ναι, ο μικρός τρέχει, φέρνει δυο μαξιλάρια, βάζει ένα στο κάθισμα και ένα στην πλάτη της καρέκλας και μου λέει: "Τώρα είναι άνετα ο κώλος σου;"

Μετά από λίγο, ο νεαρός το θεωρεί σκόπιμο να μιλήσει άσχημα στον πατέρα μου. Η μαμά τον μαλώνει ότι είναι κακό παιδί κι εκείνος σπεύδει να δικαιολογηθεί: "Η καρδιά μου είναι κλειδωμένη επειδή κανένας δεν με αγαπάει!"

Δευτέρα, 28 Ιουλίου 2014

Όσο πάει, το οικογενειακό μας σήριαλ γίνεται πιο μπερδεμένο: Τώρα μαθαίνουμε ότι η νέα γκόμενα του Γιάννη, με την οποία έχει σπιτωθεί εδώ και τρεις μήνες, δεν είναι πλούσια όπως νομίζαμε αλλά φτωχή μισθοσυντήρητη Αλβανίδα χωρίς δικό της σπίτι. Το ζευγαράκι μένουν σε νοίκι, δεν διαθέτουν κουζίνα, συνήθως δεν έχουν να φάνε και ο ανηψιός

μου κάθε τόσο περνάει από δω και ζητάει φαγητό, όλο περίσκεψη και κατήφεια. Όσο για εκείνα τα έξτρα λεφτά που έβγαζε προ μηνών, όπως μας κοκορευόταν, τώρα έχουν κάνει φτερά...

Παράλληλα, η αδελφή μου συνεχίζει να παραπονιέται για τη δουλειά της: Σήμερα τσακώθηκε με τα αφεντικά, λέει, φοβάται μήπως την απολύσουν, λέει, και τι θα γίνει τώρα που δεν έχουμε λεφτά στην τράπεζα και όλα έχουν πέσει πάνω της, ξανά λέει (τον τελευταίο καιρό δίνει στους γονείς μου κανένα κατοστάρικο το μήνα και το φέρει βαρέως).

“Μέχρι πέρυσι, δουλεύαμε όλοι -χώρια η σύνταξη του μπαμπά. Θα έπρεπε να έχουμε μαζέψει πολλά λεφτά στην τράπεζα, όχι λίγα” επισημαίνω.

“Πες το στα ανήψια σου”, μου κάνει η Αλίκη και μετά σηκώνεται και φεύγει επειδή δεν την συμφέρει η συζήτηση.

Το θέμα είναι ότι εδώ και μερικούς μήνες δεν μπορώ να βγάλω άκρη με τους Μαρκάκηδες. Πότε τα λένε έτσι, πότε γκιουβέτσι:

Έτσι	**Γκιουβέτσι**
Ο Θάνος δουλεύει τώρα σε γυμναστήριο, βγάζει λεφτά.	**Δ**εν βγάζει αρκετά, δεν τον φτάνουν.
Ο Θάνος κάνει personal training, απ' όπου κερδίζει αρκετά χρήματα κάθε μήνα.	**Τ**α personal του Θάνου κινδυνεύουν επειδή το γυμναστήριο του ζητάει ξαφνικά 60% μίζα!
Ο Θανάσης θα σταματήσει τις δίαιτες και τα αναβολικά, οπότε δεν θα έχει τόσα έξοδα.	**Ο** Θανάσης συνεχίζει τις δίαιτες και τα αναβολικά, οπότε εμείς πρέπει να συνεχίσουμε να του τα ακουμπάμε χοντρά.
Ο Θάνος δεν έχει χρήματα να αγοράσει καινούργιο αυτοκίνητο.	**Ο** Θάνος βρίσκει αμέσως τα χρήματα και αγοράζει καινούργιο αυτοκίνητο.
Ο Γιάννης χώρισε από τη Μαρίνα επειδή εκείνη του έβγαζε γλώσσα.	**Ο** Γιάννης χώρισε από τη Μαρίνα επειδή ο κύριος παίρνει ναρκωτικά και δεν διστάζει να σνιφάρει κοκαΐνη μπροστά στο παιδί.
Ο Γιάννης βγάζει έξτρα λεφτά, θα μας βοηθάει κιόλας.	**Ο** Γιάννης δεν βγάζει πια έξτρα λεφτά, δεν έχει ούτε να φάει. Τότε που εμφάνιζε λεφτά, ήταν επειδή πούλησε το σκάφος έναντι

	4000 ευρώ μόλις...
Η νέα γκόμενα του Γιάννη είναι πλούσια, με δικό της σπίτι.	**Η** νέα γκόμενα του Γιάννη είναι μια φτωχή ναρκομανής αλήτισσα. Οι δυο τους νοικιάζουν σπίτι.
Ο Γιάννης και η Μαρίνα έχουν χωρίσει, εφόσον μάλιστα εκείνος μένει αλλού.	**Ό**ταν έρχεται εδώ ο Γιάννης, το παίζουν ερωτευμένο ζευγαράκι με τη Μαρίνα, όλο χάδια και νάζια, σα να μην τρέχει τίποτα.
Ο Γιάννης εξακολουθεί να δουλεύει σαν ναυαγοσώστης στην πλαζ του Blue Rose.	**Ο** Γιάννης απουσιάζει συχνά και αδικαιολόγητα από τη δουλειά του και κινδυνεύει να μείνει άνεργος.
Όταν θέλει να παίξουμε, ο Χάρης μου κάνει χαρούλες και ναζάκια.	**Ό**ταν είναι μπροστά η μάνα του ή η αδελφή μου, με βρίζει -έτσι, ξαφνικά: “Είσαι σκατά, τρως τα σκατά μου!”
Από στιγμή σε στιγμή η Αλίκη παρατάει τη δουλειά της στα “Τρία Κυκλάμινα” επειδή τσακώθηκε με τα αφεντικά.	**Η** Αλίκη παραμένει στα "Τρία Κυκλάμινα", παίρνει και άδεια, όλα μέλι-γάλα με τ' αφεντικά.
Από τον άλλο μήνα δεν θα πληρώνουμε εμείς τους λογαριασμούς ολονών.	**Θ**α εξακολουθήσουμε να πληρώνουμε τους λογαριασμούς ολονών επειδή η Αλίκη μας δίνει 100 ευρώ το μήνα και ξοδεύεται για χάρη μας, λέει.

Η άκρη του νήματος: Οι Μαρκάκηδες καμώνονται πως είναι όλοι τους μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, με άμεση ανάγκη για χοντρά φράγκα. Εμένα, όμως, μου είναι ηλίου φαεινότερον ότι έχουν χωθεί στα κυκλώματα μέχρι τα κόκκαλα, έχουν πάρει εντολή να με οδηγήσουν σε νευρική κατάρρευση (κυρίως με ηχητικό πόλεμο και συστηματική περιφρόνηση) και να με αφήσουν τελικά άπορη και άστεγη (δημιουργώντας διαρκώς νέες, απίθανες ανάγκες και αποστραγγίζοντας οικονομικά εμένα και τους γονείς μου). Μετά από πολλά χρόνια απομύζησης, σίγουρα έχουν μαζέψει ένα σεβαστό χρηματικό ποσό στην τράπεζα – εξ ού και όλα αυτά τα φοβερά έξοδα που εξακολουθούν να κάνουν, παρά την υποτιθέμενη φτώχεια τους.

Στο εξής θεωρώ σκόπιμο να μην λαμβάνω υπόψη οτιδήποτε ακούω απ' αυτούς, δεδομένου ότι ψεύδονται

ασύστολα και ασταμάτητα. Δεν ξέρω πλέον ποιοί είναι, ούτε τι κάνουν. Ξέρω, μόνο, ότι είναι άτομα επικίνδυνα και κακόβουλα. Αρκετά ασχολήθηκα μαζί τους.

Πέρα απ' αυτά, πάντως, καλό είναι να αντιμετωπίζω την όλη κατάσταση μέσα από μια ευρύτερη οπτική γωνία: Αν δω το Φεζαρρομαρκέικο ως οικογένεια, είναι απαράδεκτη. Αν τους δω ως εργασιακό περιβάλλον (γιατί αυτό είναι τελικά), είναι κάτι παραπάνω από ιδανικό...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2014):*** Παρά το πέσιμο στη σκάλα, τους πόνους στη μέση και τα παυσίπονα Ponstan, ο Ιούλιος κύλησε αρκετά ομαλά. Μάλιστα, έχω αποκρυσταλλώσει μερικές ακόμη λεπτομέρειες σχετικά με την ψυχική μου αυτοάμυνα: Όταν τρώω κάτι βαρύ το βράδι, πχ τηγανητές πατάτες, να πίνω μαζί και σόδα. Άν τύχει να δω λίγο παραπάνω τηλεόραση, να παίρνω ένα χάπι Norgesic κανένα τέταρτο πριν πέσω για ύπνο. Επίσης, αυτό το μήνα που ήμουν άρρωστη δεν μπορούσα να κοιμηθώ ανάσκελα – πράγμα που μάλλον βοήθησε στο θέμα των οραμάτων φωτιάς. Άρα, καλό είναι να αποφεύγω να κοιμάμαι ανάσκελα από δω και στο εξής.

Γενικότερα, κατά τη διάρκεια του Ιουλίου δεν είχα οράματα φωτιάς, παρά μόνο μερικές σχηματοποιημένες φλόγες -συνήθως λευκές, σπάνια κόκκινες. Τα αποτελέσματα:

Εφιαλτικό Μήνυμα ("κόλαση"):	1
Όνειρα με φλόγες:	1
Καθαρές νύχτες:	25

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2014):*** Παράξενος μήνας, *μήνας πραγματικών διακοπών*, καθώς δεν συνέβη τίποτα αρκετά περίεργο ώστε να το καταγράψω. Ούτε που θυμάμαι πόσα χρόνια είχε να συμβεί κάτι τέτοιο! Όσον αφορά τα νυχτερινά μου προβλήματα, παρατηρήθηκε μικρή επιδείνωση:

Εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση"):	3
Το αντίθετο ("heaven"):	1
Όνειρα με φλόγες:	1

Οράματα φωτιάς:	1	(μια νύχτα που είχα παρακολουθήσει τηλεόραση ξαπλωμένη στο κρεβάτι)
Καθαρές νύχτες:	23	

Περί δακτυλίων αθανασίας: Για να παίρνω το μεγαλύτερο δυνατό όφελος από τα μαγνητικά δαχτυλίδια και βραχιόλια ποδιών χωρίς τις "παρενέργειες", τα χρησιμοποιώ ως εξής: Το πρωί φοράω και τα δυο και μένω ανάσκελα περίπου μία ώρα. Ύστερα σηκώνομαι αμέσως, αλλιώς έχω τις γνωστές ενοχλήσεις. Κατά τη μεσημεριανή σιέστα τα φοράω όλα, επίσης μία ώρα. Όλη την υπόλοιπη μέρα, μέσα στο σπίτι, φοράω τα δαχτυλίδια. Παρατηρώ πως αισθάνομαι πιο ήρεμη όλη μέρα, ενώ το κομπιούτερ μου δουλεύει πιο γρήγορα όταν τα φοράω! Ακόμη, κοιμάμαι πιο καλά τις νύχτες, σερί για 5-6 ώρες, πράγμα που δεν μου συνέβαινε ποτέ: Από μικρή που ήμουν, συνήθως ξυπνούσα πάνω από έξι φορές μέσα στη νύχτα.

Γενικότερα, η υγεία μου έχει βελτιωθεί: α) Τα αρθριτικά δεν με ενοχλούν τόσο, β) δεν έχω καούρες το βράδι, γ) η κυτταρίτιδα έχει μειωθεί, δ) η ψυχολογική μου κατάσταση είναι καλύτερη, ε) οι θόρυβοι δεν με ενοχλούν τόσο, όσο άλλοτε στ) στο ποδόσφαιρο που παίζω με τον μικρό αποδίδω καλύτερα: Τώρα με κερδίζει με σκορ 20-19, αντί 20-3. Ενίοτε, μάλιστα, κερδίζω εγώ, προς μεγάλη θλίψη του Χάρη.

Είμαι αισιόδοξη για τα "μαγνητικά κοσμήματα αθανασίας" επειδή είναι ακριβώς το αντίθετο απ' ότι έχω κάνει ως τώρα στη ζωή μου: Ως τώρα, το κάθε τι που έχω επιχειρήσει απαιτεί υπερβολικούς κόπους για να καταφέρω ένα ελάχιστο ή μηδαμινό αποτέλεσμα. Τα "κοσμήματα αθανασίας" απαιτούν μηδενικούς κόπους και (μάλλον) παρέχουν σημαντικά αποτελέσματα...

Ανατριχίλες (Goosebumps)

Πετυχημένη σειρά παιδικών βιβλίων τρόμου του R. L. Stine, που έκανε θραύση κατά τη δεκαετία του '90 αλλά εγώ διαβάζω εν έτει 2014: Ο κεντρικός ήρωας είναι πάντα 12 χρονών, δηλαδή στη φάση όπου αφήνει πίσω τον παράδεισο της παιδικής ηλικίας και ατενίζει την τραυματική αβεβαιότητα της επερχόμενης εφηβείας, η οποία με τη σειρά της προοιωνίζει τον αυξανόμενο τρόμο της μελλοντικής ενήλικης ζωής – εκεί όπου τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται, ενώ όλοι οι φόβοι υλοποιούνται σταδιακά και αμετάκλητα.

Οι γονείς είναι πάντοτε απόντες: Είτε λείπουν στο εξωτερικό, είτε εργάζονται πολλές ώρες κάθε μέρα, είτε είναι απλώς αδιάφοροι, απόμακροι, δύσπιστοι. Σε κάθε περίπτωση, αποδεικνύονται ανίκανοι να προστατεύσουν το παιδί από τους τρόμους του κόσμου.

Όλα τα βιβλία ξεκινούν από ένα συνηθισμένο παιδικό ψυχικό τραύμα. Ύστερα ο ήρωας αρχίζει να παρατηρεί γύρω του παράδοξα ή τρομαχτικά φαινόμενα, τα οποία αρχικά προσπαθεί να εκλογικεύσει και να πείσει τον εαυτό του ότι "δεν τρέχει τίποτα". Σύντομα όμως οι φόβοι του παίρνουν όλο και περισσότερο σάρκα και οστά, γκρεμίζοντας τις αυταπάτες και γεμίζοντάς τον φρίκη. Στη συνέχεια, επιχειρεί να πολεμήσει το Κακό στις διάφορες μορφές του· εκεί που νομίζει ότι το έχει νικήσει, τότε συνειδητοποιεί πως τίποτα δεν έχει τελειώσει: Ο κάθε τρόμος μετατρέπεται πια σε μόνιμη πραγματικότητα της ενήλικης ζωής...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα / Ενήλικη Πραγματικότητα

Πρόσεχε Πριν Κάνεις Μια Ευχή

Κοροϊδίες από τους δημοφιλείς
Φόβος απόρριψης
Κόμπλεξ κατωτερότητας

Όσο κι αν πασχίζεις να το αποφύγεις, στο τέλος γίνεσαι αυτό που θέλουν οι άλλοι να γίνεις.

Μαθήματα Πιάνου

Διάφορα έξτρα μαθήματα που που το παιδί αντιπαθεί αλλά οι γονείς του το υποχρεώνουν να τα κάνει.

Η αναπόφευκτη ρομποτοποίηση του ενήλικου τόμου μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία.

Ο Βυθός

Όμορφα παιδικά όνειρα και ηρωικές φαντασιώσεις...

...τα οποία, με το πέρασμα των σταδιακά μετατρέπονται σε business ή/κι εφιάλτες.

Ο Λυκάνθρωπος

Ο κλασικός φόβος, μήπως το παιδί χαθεί σε κανένα δάσος και πέσει πάνω στον μεγάλο κακό λύκο.

Μεγαλώνοντας, λύκοι αποδεικνύονται οι φίλοι οι οποίοι, αν δεν σε φάνε, σε μετατρέπουν σε όμοιό τους.

Το Φάντασμα της Διπλανής Πόρτας

Μοναξιά, πλήξη, απομόνωση
Μεταφυσικοί φόβοι

Η αποξένωση του ατόμου μέσα στη σύγχρονη κοινωνία.

! σελ 123: *"... Το όνειρό μου, σκέφτηκε η Χάννα. Δεν ήταν όνειρο. Ήταν πραγματική φωτιά (!) Δεν πρέπει ν' απορώ που δεν έχω νέα από κανένα φίλο μου. Είμαι νεκρή εδώ και πέντε χρόνια. Τώρα η Χάννα μπορούσε να καταλάβει γιατί μερικές φορές φορές ο χρόνος δεν περνούσε, ενώ άλλες φορές περνούσε τόσο γρήγορα. Τώρα όλα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν στο μυαλό της. Οι καλοκαιρινές ημέρες που έμοιαζαν με όνειρο. Η μοναξιά. Η αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά..." [Απλά, είναι αυτό ακριβώς που αισθάνομαι από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου...].*

Το Σπίτι των Νεκρών

Η μισητή μετακόμιση σε άλλη περιοχή, μακριά από αγαπητούς παιδικούς φίλους.

Συχνά οι νέοι φίλοι φαίνονται εχθρικοί ή αλλόκοτοι, ενώ κάνουν ό,τι μπορούν για να σε εμποδίσουν να δεις ποιοί πραγματικά είναι:

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα	Ενήλικη Πραγματικότητα
	"Νεκροζώντανοι" που θέλουν "να σου αίμα" και/ή να σε κάνουν όμοιό τους.
Μην Πλησιάζετε στο Υπόγειο Αδιαφορία των γονέων προς τα παιδιά. Η μετέπειτα συνειδητοποίηση ότι οι γονείς (σου) δεν είναι καθόλου αυτό που νόμιζες πως είναι.	Σταδιακά έρχεται στο φως κάποιο φρικτό οικογενειακό μυστικό, ως τώρα προσεκτικά θαμμένο.
Το Πράσινο Αίμα Οι γονείς αντιμετωπίζουν το 12χρονο παιδί σαν μωρό και αποφασίζουν γι' αυτό χωρίς αυτό. Η υποχρεωτική παραμονή του παιδιού για βδομάδες με γέρο παράξενο συγγενή.	Όσο περνά ο καιρός το περιβάλλον αποδεικνύεται αφιλόξενο κι εχθρικό, ενώ κάτι τερατώδες αρχίζει να κατακλύζει τα πάντα. Πίσω από αυτή τη φρίκη κρύβεται η *μαύρη μαγεία* -και την εκτελεί εναντίον σου εκείνο το άτομο που εμπιστευόσουν περισσότερο.
Οι Καταραμένες Φωτογραφίες “Peer Pressure”: Το φρόνιμο, λογικό παιδί εξαναγκάζεται από τους φίλους του να κάνει μαζί τους κάτι επικίνδυνο -αλλιώς θα τον κοροϊδέψουν. “Τούς λογικούς τους κοροϊδεύουν”...	Σύντομα αναγνωρίζεις το Κακό μα δεν μπορείς να αντισταθείς. Όσο περνά ο καιρός, το μέλλον αποδεικνύεται εχθρικό, ωδυνηρό, προδιεγραμμένο...
Ο Τάφος της Μούμιας Ένα μεγάλο, κουραστικό ταξίδι. Η ενοχλητική ξερόλα ξαδέρφη. Υποβόσκων τρόμος για τον κόσμο των πνευμάτων.	Ο αυξανόμενος φόβος του θανάτου που πλησιάζει ολοένα καθώς μεγαλώνεις, ενώ ο κόσμος των νεκρών αποδεικνύεται πολύ πιο κοντά απ' όσο αρχικά φανταζόσουν.

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα / Ενήλικη Πραγματικότητα

Η Νύχτα της Ζωντανής Κούκλας

Η σταρ αδελφή που χαίρει του θαυμασμού όλων και αποκτά πάντα πρώτη τα καλύτερα παιγνίδια.

Όσο προσπαθείς να μιμηθείς τους "ξύπνιους" και να γίνεις εξίσου πετυχημένος και δημοφιλής, τόσο χειρότερα μπλέκεις σε παράδοξες, τρομακτικές καταστάσεις.
Στο τέλος, αναγνωρίζεις ότι σε όλη την υπόλοιπη ζωή σου θα είσαι υποχείριο βλοσυρών, άψυχων, μα πανίσχυρων αφεντάδων...

Η Στοιχειωμένη Μάσκα

Το ευαίσθητο παιδί που τρομάζει με το παραμικρό. Γι' αυτό, οι “φίλοι” του θεωρούν σκόπιμο να το(ν) τρομάζουν διαρκώς, ενώ όλοι οι υπόλοιποι συμμαθητές κοροϊδεύουν.

Η συνειδητοποίηση ότι *για να νικήσεις τον τρόμο πρέπει να γίνεις ο τρόμος*. Αν τελικά δεν θελήσεις εσύ να το κάνεις, θα το κάνει κάποιος άλλος. Το Κακό μπορεί να νικηθεί μονάχα από τη γνήσια, ανιδιοτελή αγάπη. *Δηλαδή, είναι πρακτικά ανίκητο...*

Το Κορίτσι και το Τέρας

Το ευφάνταστο παιδί αρέσκεται να κατασκευάζει ιστορίες με τέρατα, τις οποίες όμως κανείς δεν πιστεύει, ούτε θέλει να ακούει.

Η ανακάλυψη ότι ορισμένοι “υπεράνω υποψίας” άνθρωποι δεν είναι καθόλου αυτό που φαίνονται.
Η γενικευμένη ανθρώπινη απέχθεια ενάντια σε οποιοδήποτε “διαφορετικό” άτομο -παρόλο που *οι άνθρωποι είναι τέρατα...*

Η Κατασκήνωση του Τρόμου

Η καλοκαιρινή κατασκήνωση, όπου το παιδί πηγαίνει μάλλον απρόθυμα, υποχρεωμένο από τους γονείς.

Όσο μεγαλώνεις, όλο και περισσότερο έχεις την εντύπωση ότι ο κόσμος που ζεις είναι ένα κακόβουλο θέατρο, στημένο γύρω σου ειδικά για σένα: Διαρκώς σε κυνηγούν απανωτές κακοτυχίες, νιώθεις πως κάθε σου κίνηση παρακολουθείται, καμία διέξοδος δεν φαίνεται πουθενά, δεν μπορείς να βρεις κανέναν σοβαρό

[Σου θυμίζει τίποτα;;]

σύμμαχο -ενώ σκοτεινές, μοχθηρές οντότητες καιροφυλακτούν απέξω.

! Σελ. 96: *"Μου φαίνεται ότι όλοι περνάνε καλά ... Γιατί όχι κι εγώ; Γιατί είμαι τόσο φοβισμένος και δυστυχισμένος απ' την ώρα που έφτασα εδώ; Γιατί δεν βλέπουν οι άλλοι πόσο παράξενο και τρομαχτικό είναι αυτό το μέρος;"*

Η Στοιχειωμένη Παραλία

Οι διάφορες εκφάνσεις του θανάτου (πχ νεκροταφεία, σπηλιές, φαντάσματα, σκελετοί) φοβίζουν αλλά και γοητεύουν την παιδική ψυχή.

Με το πέρασμα του χρόνου μαθαίνεις να αναπτύσεις την κριτική σου ικανότητα, δηλαδή την ικανότητα να συνδυάζεις λογικά τα στοιχεία που έχεις με εκείνα που σου λείπουν και να φτάνεις σ' ένα συμπέρασμα: *Όλοι οι άνθρωποι είναι φαντάσματα...*

"Δεν τρομάζω!"

Μια βαρετή σχολική εκδρομή.
Η εκνευριστική ξερόλα συμμαθήτρια, πρώτη σε όλα και ατρόμητη, φροντίζει να (σε) ταπεινώνει διαρκώς.
Όλοι οι υπόλοιποι συμμαθητές σιγοντάρουν και (σε) κοροϊδεύουν.

Σύντομα διαπιστώνεις πως ό,τι κι κάνεις είναι αδύνατον να νικήσεις το Κακό, εφόσον οι συμπτώσεις το ευνοούν προκλητικά. Αν, μάλιστα, θελήσεις να επικαλεστείς εξώκοσμες οντότητες προς βοήθειά σου, το Κακό θα βρει τον τρόπο να τις χρησιμοποιήσει υπέρ του...

Το Λούνα Παρκ του Τρόμου

Μια οικογενειακή εκδρομή, όπου όλα πάνε στραβά.
Ο υπερκινητικός, εκνευριστικός αδελφός, που σου σπάει τα νεύρα.

Κάποτε έρχεται ο καιρός που αφήνεις οριστικά πίσω τον παράδεισο της παιδικής ηλικίας και μπαίνεις στην κόλαση της ενήλικης ζωής, όπου όλοι οι φόβοι σου σταδιακά πραγματοποιούνται. Οι "συνάνθρωποι" αποδεικνύονται τέρατα που σε βασανίζουν αδιάκοπα, λένε ψέματα για όλα και σε παρακολουθούν αδιάλλειπτα, πάντα για τους δικούς τους ύποπτους σκοπούς...

Το Πράσινο Αίμα ΙΙ

Μια παλιά τραυματική εμπειρία (σου) προξενεί χρόνιους επαναλαμβανόμενους εφιάλτες.
Κανείς δεν καταλαβαίνει τι περνάς. Παράλληλα, ο νταής του σχολείου σε ξυλοφορτώνει καθημερινά, ενώ οι μεγάλοι σου φορτώνουν σιχαμερές αγγαρείες.

Η πιο καλή σου φίλη, αυτή που σε "καταλαβαίνει", είναι αυτή που τελικά σε μπλέκει σε ακόμη χειρότερους μπελάδες. Παλιοί τρόμοι επιστρέφουν δριμύτεροι. Παρόλες τις υπεράνθρωπες προσπάθειές σου να ξεφύγεις, το Κακό έχει πάντα τον τρόπο να σε βρίσκει -τη στιγμή ακριβώς που νόμιζες πως το ξεφορτώθηκες οριστικά *[Τι μου θυμίζει...]*

Το Σκιάχτρο Περπατάει τα Μεσάνυχτα

Άλλο ένα βαρετό καλοκαίρι στην εξοχή μαζί με τους παπούδες, που τώρα φαίνονται πιο γερασμένοι, πιο κουρασμένοι.
Ο κλασικός παιδικός φόβος για τα σκιάχτρα στα χωράφια.

Κάποτε έρχεται η ώρα που μαθαίνεις την αλήθεια: Τη γη κυβερνούν οι τρελοί και οι κρετίνοι, με τη βοήθεια μαγείας και σκοτεινών δυνάμεων -τις οποίες συχνά αδυνατούν να ελέγξουν.

Πώς Να Σκοτώσετε Ένα Τέρας

Οι γονείς αποφασίζουν για τα παιδιά χωρίς να ζητήσουν τη γνώμη τους και τα παρατούν σε γεροπαράξενους παπούδες για μήνες.

Η οικογένειά σου (με όλη τους την αγάπη) σε μπλέκουν σε πολύ επικίνδυνους μπελάδες, που ούτε καν φαντάζεσαι. Ωστόσο, τους προτιμάς τελικά από τα αμέτρητα τέρατα που καιροφυλακτούν εκεί έξω, στην ανθρώπινη κοινωνία.

Να Γιατί Φοβάμαι τις Μέλισσες

Ο συνήθης παιδικός φόβος για τις μέλισσες. Μοναξιά, έλλειψη φίλων. Ξύλο από τους νταήδες. Όλοι σε κοροϊδεύουν διαρκώς, χωρίς να ξέρεις το γιατί (επειδή τάχα είσαι άτολμος και αδέξιος; ή μήπως είσαι άτολμος και αδέξιος επειδή όλοι σε κοροϊδεύουν;)

Νιώθεις εγκλωβισμένος μέσα σ' ένα ξένο σώμα ενός είδους που *ξέρεις* ότι δεν είναι το δικό σου. Αδυνατείς να λειτουργήσεις όπως οι άλλοι, ψάχνεις τρόπο διαφυγής, ενώ κάθε λεπτό που περνά νιώθεις πως χάνεις τον εαυτό σου. Η κοινωνία γύρω σου φαίνεται εχθρική, ακατανόητη, και δεν αντέχεις τον αδιάκοπο θόρυβό της.

Επιπλέον, σε κατατρέχει φοβερή κακοτυχία, κάθε στιγμή της ζωής σου. Θα ήθελες να είσαι ένας άλλος, οποιοσδήποτε άλλος...

Επικείμενη απώλεια της ατομικότητας μέσα στην κοινωνία.

[Απλά, η ιστορία της ζωής μου...]

Η Επιστροφή της Μούμιας

Το πρώτο αεροπορικό ταξίδι του παιδιού χωρίς τους γονείς.
Η υπερανταγωνιστική ξερόλα ξαδέρφη (σου) σπάει τα νεύρα.
Η παιδική μανία για αρχαιοαιγυπτιακά μνημεία: πυραμίδες, τάφοι, μούμιες, σκαραβαίοι, κλπ σύμβολα θανάτου.

Η πανάρχαιη γενετική κληρονομιά οδηγεί τα ανθρώπινα βήματα προς την εκπλήρωση ενός αναπόφευτου πεπρωμένου. Όμως, το μόνο που ζητά η ψυχή είναι: *“Αφήστε με ν' αναπαυθώ ήσυχος!”*

Η Επίθεση του Μεταλλαγμένου

Το παιδί αρέσκεται να διαβάζει με τις ώρες τα αγαπημένα του ηρωικά κόμικς.
Ωστόσο, οι γονείς του το αναγκάζουν να μελετάει τα μαθήματά του.

Η (επιστημονική) φαντασία του χθες γίνεται η (εφιαλτική) πραγματικότητα του σήμερα. Το Κακό δεν χάνεται· μεταλλάσσεται συνεχώς, ξεγελά, στέλνει “σημεία”, τρομάζει, ελέγχει τις ζωές, επιτίθεται διαρκώς...

Ο Κούκος της Καταστροφής

Ένα ωραίο έπιπλο που οι γονείς (σου) απαγορεύουν να αγγίζεις.
Η κακιασμένη μικρή αδελφή που σε βάζει διαρκώς σε μπελάδες και σου χαλάει τη ζωή. Οι γονείς παίρνουν διαρκώς το μέρος της και σε μαλώνουν για τα δικά της φταιξίματα.

Ό,τι γράφει δεν ξεγράφει. Αδύνατο να ξεφύγεις από τα δεσμά του χρόνου. Μονάχα στο Κενό υπάρχει σωτηρία. Η αδελφή σου αποδεικνύεται πως είναι ο *μεταφυσικός παράγοντας* που σου καταστρέφει τη ζωή. Όλα θα ήταν πολύ καλύτερα, αν δεν είχε γεννηθεί ποτέ...

Το Πράσινο Αίμα ΙΙΙ

Ο μικρός, ιδιοφυής αλλά ανυπόφορος ξάδερφος που σε επισκιάζει, σε κοροϊδεύει και σε μπλέκει σε άσχημες φασαρίες.

Αργά ή γρήγορα, οι άλλοι θα σε εξωθήσουν στα άκρα. Θέλεις να πάρεις το αίμα σου πίσω μα δεν βρίσκεις τον τρόπο.

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα ______/______Ενήλικη Πραγματικότητα

Ο μεγαλόσωμος νταής του σχολείου εξακολουθεί να σε ξυλοφορτώνει.
Οι γονείς λείπουν όλη μέρα στις δουλειές τους. Τα παιδιά μένουν μόνα και ανεξέλεγκτα.

Διφορούμενοι φίλοι σε παρασύρουν σε επικίνδυνα μονοπάτια.
Αποφασίζεις να στραφείς στη (μαύρη) μαγεία, ως μόνη διέξοδο: Αρχικά, θα σε κάνει δυνατό· τελικά, όμως,θα στραφεί εναντίον σου...

Μια Νύχτα στον Πύργο του Τρόμου

Ο μικρός ανακατωσούρης και φοβιτσιάρης αδελφός.
Οι γονείς απουσιάζουν για επαγγελματικούς λόγους, αφήνοντας τα παιδιά μόνα και απροστάτευτα.
Ένα τρομαχτικό deja-vu...

Αναπάντεχα το ασυνείδητο αναδύεται στην επιφάνεια, αποκαλύπτοντας σκοτεινούς λαβυρίνθους γεμάτους τρόμο, ξεχασμένους δημίους και προγονικά μυστικά που αντηχούν ακόμη μέσα απ' τους αιώνες.
Μα τελικά, αξίζει τον κόπο να θυμηθείς ποιός πραγματικά είσαι...

Η Πιο Ανατριχιαστική Μου Περιπέτεια

Ο παιδικός φόβος για τα αδέσποτα αγριόσκυλα, που συχνά-πυκνά το κυνηγούν.
Απέχθεια προς τις ενέσεις και τα εμβόλια.
Ο υπερόπτης ανταγωνιστικός συμμαθητής που έχει πάντα τον τρόπο να παίρνει άριστα, αν και συνήθως δεν το αξίζει...

Ανθρώπινη κοινωνία = Σκυλοκρατορία: Οι περισσότεροι άνθρωποι υπολογίζουν περισσότερο τα σκυλιά τους παρά τα παιδιά τους.
Πίσω από το λεπτό λούστρο του πολιτισμένου ανθρώπου κρύβεται η αρχέγονη ταυτότητα του κτήνους, που στην πρώτη ευκαιρία αναδύεται στην επιφάνεια. Ακόμη: *"Ολόκληρη η πόλη είναι ένα είδος πειραματικού εργαστηρίου"...*

Βγήκε από το Νεροχύτη

Βιώνεις μια καλότυχη, ευχάριστη, πολλά υποσχόμενη παιδική ηλικία.
Ξαφνικά, όμως, όλα αρχίζουν να πηγαίνουν στραβά -πάνω που νόμιζες ότι θα πήγαιναν ακόμα καλύτερα...

Καθώς μεγαλώνεις, διαπιστώνεις ότι ο κόσμος που ζεις είναι μια γιγάντια παγίδα, όπου τίποτα δεν είναι αθώο ούτε ακίνδυνο. Είναι ένας κόσμος που κυβερνάται από σκιερές οντότητες, οι οποίες τρέφονται από τον πόνο και από τη ζωτική ενέργεια των ζωντανών οργανισμών...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα ______/______ Ενήλικη Πραγματικότητα

Η Νύχτα της Ζωντανής Κούκλας ΙΙ

Οι τακτικές οικογενειακές συγκεντρώσεις, ανιαρές και δυσάρεστες για το παιδί.
Ο μικρός αδελφός: σκανδαλιάρης, χαζούλης, κακομαθημένος.
Η μεγαλύτερη αδελφή: ταλαντούχα και φαντασμένη, το καμάρι της οικογένειας. Δεν μπορείς παρά να τη ζηλεύεις.

Προσπαθείς και συ ν' αναπτύξεις τα ταλέντα σου, όμως σκοτεινές δαιμονικές δυνάμεις σαμποτάρουν κάθε σου ενέργεια και σε εκθέτουν ανεπανόρθωτα. Απαιτούν την καθολική υποταγή σου, αλλιώς απειλούν να καταστρέψουν όλη σου τη ζωή. Έχεις μονάχα δυο επιλογές:
α) Να πολεμήσεις ενάντια στους δαίμονες, ή
β) να ζήσεις μια πετυχημένη ζωή.

Τα Σκυλιά Φαντάσματα

Το ευαίσθητο, φοβιτσιάρικο παιδί που τρομάζει υπερβολικά με τους θορύβους και τις σκιές της νύχτας.
Ο μεγαλύτερος αδελφός του, μάλλον ηλίθιος και ανώριμος, τον κοψοχολιάζει συστηματικά.

Πριν καν καταλάβεις το πώς, παρασύρεσαι σε σκοτεινά αδιέξοδα. Κάποιοι κλέβουν την ταυτότητά σου με πονηρές μαγγανείες και ζουν μια ενδιαφέρουσα, ευχάριστη ζωή -αυτή που αρχικά προοριζόταν για σένα.
Αν δοκιμάσεις να διεκδικήσεις τη ζωή σου πίσω, σατανικές συγκυρίες θα σε ρίξουν ακόμη πιο χαμηλά...

Η Εκδίκηση των Νάνων του Κήπου

Η εύπορη οικογένεια του παιδιού (βολεμένοι και αφελείς)
δεν αντιμετωπίζουν κανένα σοβαρό πρόβλημα στη ζωή, εκτός από τον ανούσιο μα απροκάλυπτο ανταγωνισμό με τους γείτονες.

Με το πέρασμα του χρόνου, ο ανταγωνισμός με τους γύρω σου κλιμακώνεται επικίνδυνα. Όλα γύρω σου καταστρέφονται, ενώ εσύ βγαίνεις πάντα χαμένος και θεωρείσαι πάντα ένοχος. Και κανείς δεν σε πιστεύει όταν τους λες πως για όλα φταίνε τα ξωτικά, οι δαίμονες, οι εξωγήινοι, ή άλλες ταραχοποιές οντότητες με καθόλου αγαθές προθέσεις...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα / Ενήλικη Πραγματικότητα

Τρόμος στην Οδό του Τρόμου

Οι κινηματογραφικές ταινίες τρόμου με τα ζωντανά εφέ, που τόσο σε γοητεύουν όταν είσαι παιδί. Κατά βάθος, όμως, σε πιάνει φόβος καθώς υποψιάζεσαι ότι ορισμένοι τρόμοι δεν είναι εντελώς φανταστικοί...

Οι ίδιοι οι γονείς σου σε ωθούν να βγεις μόνος σου στον κόσμο. Σου υπόσχονται έκτακτες συγκινήσεις μα τελικά το μόνο που συναντάς είναι έκτακτοι τρόμοι. Νομίζεις ότι είσαι ένας “ελεύθερος άνθρωπος” μα τελικά δεν είσαι παρά ένα προγραμματισμένο ανδρείκελο, ειδικά κατασκευασμένο να βιώνει τρόμους...

Ο Μύθος του Χαμένου Θρύλου

Η στεναχώρια του παιδιού όταν νιώθει ότι δεν ανταποκρίνεται στις υψηλές προσδοκίες των γονέων.

Ολόκληρη η ζωή είναι μια επικίνδυνη δοκιμασία μέσα σ' έναν ψεύτικο, κατασκευασμένο κόσμο. Κανείς δεν σου λέει τι ακριβώς πρέπει να κάνεις, ούτε ποιοί είναι οι κανονισμοί. Ωστόσο, είτε χάσεις είτε κερδίσεις, στο τέλος σε περιμένει η απώλεια.

Η Στοιχειωμένη Μάσκα ΙΙ

Το μεγάλο παιδί δυσανασχετεί επειδή αναγκάζεται να προσέχει πολύ μικρότερα παιδιά. Δεν αντέχει τον παλιοχαρακτήρα τους και τις κακόβουλες φάρσες τους.
Κάθε πέντε χρόνια οι νοοτροπίες αλλάζουν και κάθε νέα φουρνιά παιδιών είναι πιο ανυπόφορη από την προηγούμενη.

Έρχεται η μέρα που κοιτάς στον καθρέφτη και βλέπεις μέσα έναν κακάσχημο, τρομαχτικό, ετοιμόρροπο γέρο. Αυτός είσαι εσύ.
Αυτός θα είσαι από δω και πέρα.
Τουλάχιστον, τώρα πια έχεις μάθει ότι η μεγαλύτερη ευτυχία είναι να είσαι ο εαυτός σου...

Το Ακέφαλο Φάντασμα

Ο μικρός τρομοκράτης έχει πιάσει το νόημα της ύπαρξης και ζει μια διπλή ζωή: Την ημέρα είναι ένα συνηθισμένο παιδί. Τη νύχτα σκαρώνει απίθανες φάρσες, με τις οποίες κατατρομάζει -άρα ελέγχει- τα υπόλοιπα παιδιά.

Έρχεται η ώρα που ο τρόμος καταλαμβάνει ολόκληρο το μυαλό σου. Αντιστέκεσαι, τρέχεις να ξεφύγεις, κάποτε νομίζεις πως το κατάφερες, μα πριν καν καταλάβεις το πώς, ανακαλύπτεις ότι ο τρόμος είναι παντού και διοικεί τα πάντα...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα ______/______Ενήλικη Πραγματικότητα

Ο Απαίσιος Χιονάνθρωπος της Πασαντίνα

Ο ακραίος ανταγωνισμός ανάμεσα στα αδέλφια. Χωρισμένοι γονείς. Τα κακόβουλα, εκνευριστικά γειτονόπουλα.
Το παιδί ονειρεύεται να ζήσει συναρπαστικές εμπειρίες.

Όσο μεγαλώνεις, ο κόσμος όλο και περισσότερο μοιάζει σαν μια τούνδρα: μια απέραντη παγωμένη, βαρετή έρημος, όπου καιροφυλακτούν κάθε είδους απίθανοι κίνδυνοι. Η όποια (φευγαλέα) επιτυχία απαιτεί τεράστια και απρόβλεπτα τιμήματα.

[Tundra: Το ψευδώνυμο που χρησιμοποίησα στο λεύκωμά μου της β΄ γυμνασίου, τότε που ήμουν ερωτευμένη με τον Γιώργο...]

Να Πώς Απέκτησα το Συρρικνωμένο μου Κεφάλι

Το δυσκίνητο, άχαρο παιδί αρέσκεται να παίζει με τις ώρες περιπετειώδη computer games, όπου μπορεί να βιώνει φανταστικές περιπέτειες σε άλλους κόσμους,

Όταν η φαντασία γίνεται πραγματικότητα, χάνει κάθε γοητεία και σταδιακά μετατρέπεται σε φρίκη. Οι φίλοι αποδεικνύονται φοβεροί εχθροί που εργάζονται για την καταστροφή της ψυχής σου. Γλυτώνεις μόνον αν καταφέρεις ν' ανασύρεις τις αρχέγονες μαγικές γνώσεις που είναι θαμμένες στο ασυνείδητό σου.

Η Νύχτα της Ζωντανής Κούκλας ΙΙΙ

Η οικογένεια του παιδιού είναι φτωχή και δεν διαθέτει τα χρήματα για να επισκευάσει το παλιό τους σπίτι.
Δυσοίωνες συμπτώσεις προοιωνίζουν ένα ζοφερό μέλλον.

Μεγαλώνοντας, ούτε που προφταίνεις να δεις από που σου 'ρχονται διαρκώς οι αναποδιές. Αδυνατείς να καταλάβεις τι ρόλο παίζει απέναντί σου ο καθένας που σε πλησιάζει. Ούτε μπορείς να κατανοήσεις τι είδους δαιμονικές δυνάμεις κινούν τις *ανθρώπινες μαριονέτες* γύρω σου, οι οποίες απαιτούν από σένα απόλυτη υπακοή· αλλιώς, καταστρέφουν όλη σου τη ζωή...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα ______/______Ενήλικη Πραγματικότητα

Αυγά Τέρατα από τον Άρη

Το άχαρο, σοβαρό, φιλομαθές παιδί, που οι άλλοι δεν συμπαθούν ιδιαίτερα.
Η μικρή χαριτωμένη αδελφή του κλέβει πάντα την παράσταση και χάρη στα νάζια της καταφέρνει να γίνεται πάντα το δικό της.

[τι μου θυμίζει...]

Στον πλανήτη μας έχουν εισβάλλει εξωγήινοι. Οι επιστήμονες το ξέρουν αλλά το κρατούν κρυφό. Αν, τώρα, εσύ τύχει να ανακαλύψεις τίποτα, σε περιμένουν άσχημοι μπελάδες: Το σύστημα σε εγκλωβίζει από παντού, πειραματίζονται διαρκώς πάνω σου, σταδιακά σε καταστρέφουν. Και όσο κι αν παραπονιέσαι, κανείς δεν σε πιστεύει...

Το Τέρας της Ανατολής

Οι παιδικές φοβίες για φανταστικά ανθρωποφάγα τέρατα, που μπορεί να κρύβονται πίσω από κάθε σκιά.

Όσο μεγαλώνεις, διαπιστώνεις ότι ο κόσμος είναι γεμάτος (ανθρωπόμορφα και ανθρωποφάγα) τέρατα, που σε περικυκλώνουν από παντού απειλητικά και σε υποχρεώνουν να παίξεις μαζί τους το λεγόμενο “Παιγνίδι της Ζωής”, όπου: α) οι χαμένοι "κατασπαράζονται" από τους νικητές και β) οι κανόνες αλλάζουν διαρκώς, έτσι ώστε ό,τι κι αν κάνεις, να είσαι πάντα εσύ ο χαμένος...

Οι Καταραμένες Φωτογραφίες Ξαναχτυπούν

Ο στριμμένος δάσκαλος που σηκώνει το παιδί για μάθημα, ενώ εκείνο δεν σκαμπάζει γρι. Το (άδικο) ξεγυρισμένο μηδενικούρι.
Ο φόβος της τιμωρίας από τους γονείς.

Μεγαλώνοντας, περνάς το μεγαλύτερο μέρος της ζωής σου πασχίζοντας να αποδείξεις την αξία σου στους “ανώτερους” -εφόσον από αυτούς εξαρτάται η επιβίωσή σου.
Άλλωστε, στη ζωή για να κερδίσει ο ένας (το 'θετικό'), πρέπει να χάσει ο άλλος (το 'αρνητικό). Μα έτσι κι αλλιώς, το 'θετικό' και το 'αρνητικό' δεν είναι παρά οι δύο όψεις του ίδιου (κάλπικου) νομίσματος...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα / Ενήλικη Πραγματικότητα

Η Κατασκήνωση του Πνεύματος του Φεγγαριού

Μεγάλες διαδρομές με αμάξι, που ζαλίζουν το παιδί.
Γονείς απόντες, που αγνοούν τις ανάγκες των παιδιών τους.

Από την εφηβεία ακόμη, ήδη σε τυλίγει μια έντονη αίσθηση ερημιάς και απομόνωσης. Οι άλλοι σε τρομάζουν συστηματικά και σου σπάνε το ηθικό.
Όλοι τους είναι 'φαντάσματα', που επιζητούν να κυριεύσουν το μυαλό σου. Θα σωθείς μονάχα αν διαθέτεις ισχυρό Εγώ...

Οι κολοκύθες επιτίθενται

Η αντιπαθητική Μις Τέλεια που απολαμβάνει να σε προσβάλλει και να σε τρομάζει σε κάθε ευκαιρία.
Επιπλέον, έχει πάντα τον τρόπο να καταστρέφει την αγαπημένη σου γιορτή (πχ τις Απόκριες).
Λαχτάρα μα και αδυναμία για εκδίκηση.

Αν θέλεις να πετύχεις στη ζωή και να επιβληθείς στους άλλους, πρέπει να συμμαχήσεις με τις εξωγήινες δυνάμεις κατοχής στη γη. Έτσι, γρήγορα έρχεσαι αντιμέτωπος με το τίμημα της επιτυχίας: Στο εξής θα είσαι υποχρεωμένος να δουλεύεις πολύ σκληρά για να αποκτάς και να καταναλώνεις όλο και περισσότερα πράγματα, που όμως δεν μπορείς να απολαύσεις επειδή πρέπει να δουλεύεις διαρκώς πολύ σκληρά -πάντα υπηρετώντας τη Φωτιά...

Ανάσα για Βρυκόλακες

Είσαι σκληρό αντράκι και σου αρέσει να τρομοκρατείς τα μικρά παιδιά με ιστορίες φρίκης.
Ωστόσο, σου τις βρέχει για τα καλά ένα κορίτσι...

Είναι μάταιο να προσπαθείς να ξεφύγεις από την προγονική καταγωγή σου, όσο τρόμο κι αν σου προκαλεί. Στο τέλος θα γίνεις αυτό που προστάζει το DNA dna σου.
Βέβαια, στην προσωπική σου εξέλιξη σημαντικό ρόλο παίζουν και οι εμπειρίες της ζωής. Όμως, είναι το DNA σου που έλκει συγκεκριμένο τύπο εμπειριών...

Παιδικό Ψυχικό Τραύμα / Ενήλικη Πραγματικότητα

Τα Σιχαμένα Πλάσματα

Οι συμμαθητές σου σε κοροϊδεύουν και σε πολεμούν διαρκώς επειδή σε θεωρούν “φυτό”. Βρίσκεσαι σε φαύλο κύκλο: Όσο σε πολεμούν, τόσο κάνεις λάθη

Αυτοί που σε καταδιώκουν, κάποια στιγμή αποδεικνύεται ότι είναι ερπετοειδή εξωγήινα υβρίδια, προϊόν γενετικής ανάμιξης γήινου και εξωγήινου DNA.

και όσο κάνεις λάθη τόσο σε πολεμούν.
Φυσικά, ονειρεύεσαι εκδίκηση...

Προσπαθείς να κοινοποιησεις την αλήθεια στους ανθρώπους, αυτοί όμως όχι μόνο δεν σε ακούνε αλλά σε κοροϊδεύουν χυδαία. Οπότε, το μόνο που σου μένει, είναι να αφεθείς και να γίνεις τέρας, σαν αυτούς...

* Μου λείπουν πέντε τεύχη:
No 6: Αόρατος για πάντα
No 21: Η εκδίκηση των σκουληκιών
No 28: Το φάντασμα του θεάτρου
No 33: Τρόμος στην κατασκήνωση
No 41: Η μέρα του κακού κουνελιού.

Αναμονή

Πέμπτη, 4 Σεπτεμβρίου 2014

Το έχω παρατηρήσει πάρα πολλές φορές, ιδίως τα τελευταία χρόνια: Σε όποιο χώρο κι αν βρεθώ αντιμετωπίζω δυσχέρειες, εμπόδια, περίεργα επεισόδια, δυσπραγία, εχθρότητα, επιθέσεις. Εδώ και δυο χρόνια περίπου, δεν μπαίνω σε πολλούς χώρους· η πιο τακτική μου επίσκεψη είναι στο γιατρό Τζανετάκο, ο οποίος μου γράφει τα φάρμακα του πατέρα μου. Τις τελευταίες τέσσερις φορές, μόλις μπαίνω μέσα και γράφω το όνομά μου στη λίστα αναμονής, κάποιος πετάγεται από το πουθενά, δηλώνει ότι ήταν εκεί πριν από μένα και μου παίρνει τη σειρά με το “έτσι θέλω”!

Σήμερα το απόγευμα, αφού πρώτα μία τύπισσα μου παίρνει τη σειρά (“ήλθα πριν από σας αλλά δεν πρόλαβα να γράψω το όνομά μου” δικαιολογήθηκε), πάω και κάθομαι σε μια απομονωμένη γωνία επειδή δεν υπάρχει αλλού κενή θέση. Μετά από καμιά ώρα, η γραμματέας αποχωρεί και στη θέση της έρχεται μια άλλη. Ύστερα από λίγα λεπτά, βλέπω την πρώτη να επανέρχεται βιαστική μόνο και μόνο για να σβήσει το φως της δικής μου γωνίας! Ξαναγύρισε μόνο και μόνο για να μου σβήσει το φως! *Αν αυτό δεν είναι εχθροπραξία, τότε τι είναι;* Επιπλέον, η δεύτερη γραμματεύς θα κάνει λάθος τη συνταγή σε ένα από τα πέντε φάρμακα που ήθελα. *Σαν πολλά δεν είναι τα σημερινά επεισόδια για να είναι τυχαία;*

Σίγουρα δεν είναι η πρώτη φορά που διαπιστώνω παρόμοια φαινόμενα διάσπασης εναντίον μου: α) Πριν λίγα χρόνια, ήθελα να κάνω εξετάσεις αίματος στο ΕΟΠΥΥ και μου έλεγαν ότι έπρεπε να έλθω ακριβώς στις 7:30 το πρωί για να κλείσω ραντεβού μετά από ένα μήνα. Όμως, την ίδια εποχή ο Νάσος έκλεινε ραντεβού για παρόμοιες εξετάσεις όποια ώρα ήθελε, για να τις κάνει την επόμενη κιόλας μέρα. β) Την τελευταία φορά που πήγα στο ΙΚΑ για να ανανεώσω το βιβλιάριό μου, αφού περίμενα τέσσερις ώρες στην ουρά, η

αρμόδια υπάλληλος με έβαλε να τρέχω σε όλη τη Γλυφάδα για να βγάλω χαρτιά που δεν χρειάζονταν, για να μου πει την τελευταία στιγμή ότι δεν δικαιούμαι ασφάλεια. γ) Τους τελευταίους τρεις μήνες έχω πάει έξι φορές στο ΚΕΠ για να ανανεώσω το βάουτσερ υγείας αλλά “το σύστημα δεν βγάζει την καρτέλα”. μου λένε. *Υποψιάζομαι ότι η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των φτωχών και των ανασφάλιστων είναι μονάχα ένας αστικός μύθος.*

Κατά πάσα πιθανότητα, τα ανωτέρω γεγονότα δεν είναι τυχαία: Το κράτος με έχει σταμπάρει σαν στόχο και αρνείται να με εξυπηρετήσει ακόμη και στις πιο απλές διαδικασίες. Αυτό δεν μπορεί παρά να είναι ανησυχητικό, ιδίως για το μέλλον μου. Πόσο μπορώ, ας πούμε, να εμπιστευθώ γιατρούς και νοσοκομεία; Πού ξέρω εγώ τι εντολές μπορεί να λαβαίνουν για μένα; Θα πάρω άραγε ποτέ σύνταξη; Ναι μεν έχω τα τυπικά προσόντα, εδώ όμως μου αρνούνται μια απλή ανανέωση του βάουτσερ υγείας -πόσο μάλλον άλλα, πιο πολύπλοκα πράγματα...

Δευτέρα, 15 Σεπτεμβρίου 2014

Από σήμερα ο Γιάννης επιστρέφει στο σπίτι. Δεν ξέρουμε για πόσο, δεν ξέρουμε αν τα χάλασε με τη γκόμενα ή αν τα ξανάφτιαξε με τη γυναίκα του. Δεν μας μιλάει παρά για να πει τα βασικά, δεν μας εξηγεί τίποτα. Όχι ότι σκοτίζομαι ιδιαίτερα· προσωπικά, θα προτιμούσα να λείπει. *Ένα παράσιτο λιγότερο...*

Ξαφνικά, συνειδητοποιώ ότι ***στη μικρή μας την αυλή*** τώρα δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα απ' όσα υπήρχαν πριν από τέσσερα χρόνια, καθώς τα παλιά τζάτζαλα έχουν αντικατασταθεί από άλλα, ίσως περισσότερα και πιο ογκώδη: Πρόσφατα φέραμε κηπουρό και καθάρισε τον κήπο από παλιόδενδρα και παλιοκλαρίδες, ωστόσο η αδελφή μου διέταξε τα κομμάτια των κορμών να παραμείνουν στη μπροστινή αυλή, επειδή θα τα χρειαστεί για το τζάκι, λέει. Παραμένει επίσης ένας τσιμεντόλιθος, κάτι άδειες γλάστρες κι ένα παλιό, άχρηστο πατίνι.

Στην πλαϊνή αυλή έχουν μαζευτεί τα ψαρικά του Γιάννη, άλλο ένα βουνό από ξύλα για το τζάκι, συν ένα βουνό από σαβούρες του “κότερου” (σωσίβια, σημαδούρες, μπιντόνια,

λάστιχα ποτίσματος, μηχανήματα σκουριασμένα κλπ), ένα λάστιχο από πούλμαν, ένα ρολό σύρμα ψηλό ένα μέτρο, ένα παλιό κρεβάτι του παιδιού με τις σανίδες του. Επίσης, παραμένουν οι παλιοί πάγκοι του μπαμπά, γεμάτοι με σκουριασμένα πια εργαλεία και βίδες.

Στην πίσω αυλή υπάρχει ένας λόφος από παλιόξυλα σκεπασμένα με μια τεράστια ρόδα λεωφορείου (τις ρόδες τις χρειάζεται ο Νάσος για τη γυμναστική του, λέει), καλάμια διάφορα, κιούπια σπασμένα σε κομμάτια, η παλιά σιδερένια αποθήκη γερμένη στο πλάι. Στο πλαϊνό μπαλκόνι του Γιάννη, στον 1ο όροφο, υπάρχει τώρα μια πλαστική αποθήκη ύψους δυο μέτρων, πάντα ανοικτή, γεμάτη παλιατσαρίες. Ακόμη, δυο παλιά ξύλινα έπιπλα γεμάτα παλιοπράγματα.

Κι ένα ***μυστήριο***: Ενίοτε ξεφορτώνομαι από την αυλή μου ό,τι είναι αρκετά ελαφρύ ώστε να μπορώ να το σηκώσω· ωστόσο, ένα πετάω, πέντε έρχονται την επόμενη μέρα...

Τρίτη, 16 Σεπτεμβρίου 2014

☺ Ο Χαρούλης αρχίζει να μαθαίνει την αποταμίευση: Μαζεύει κέρματα, τα βάζει μέσα σε μια παλιά κασετίνα και κάθε τόσο τα μετράει για να δει πόσα έχει. Πάντως, μόλις έπιασε λίγα χρήματα στα χέρια του, έσπευσε να μου δώσει: “Πάρε δυο ευρώ να αγοράσεις λουκουμά από την καντίνα!”

Μετά από λίγο, καθώς έφευγα για το σούπερ μάρκετ, έτρεξε κοντά μου και μου είπε: “Να σου δώσω λεφτά για να πάρεις παγωτό;”. Εννοείται ότι δεν παίρνω τα λεφτά του μικρού, όσο κι αν επιμένει: “Πόσο κάνει το παγωτό για να σου δώσω τα λεφτά;” με ρώτησε μόλις επέστρεψα. Πάντως, είναι ο μοναδικός από τους Μαρκάκηδες που έχει φιλοτιμηθεί να μου δώσει έστω ένα ευρώ...

Παρασκευή, 19 Σεπτεμβρίου 2014

☻ Από την άλλη πλευρά, δεν έχω ψευδαισθήσεις σχετικά με το τι έχω να περιμένω από τον Χάρη στο μέλλον: Με τους Μαρκάκηδες ζει, από αυτούς έχει πάρει τα γονίδια, από αυτούς επηρεάζεται πιο άμεσα. Σήμερα το μεσημέρι, μόλις επιστρέφει

από το σχολείο (τώρα πάει στην πρώτη δημοτικού), του λέω να τον βγάλω φωτογραφίες με την τσάντα του. Ο μικρός δέχεται ευχαρίστως, ποζάρει και με την Αλίκη μαζί, αλλά μαζί μου δεν θέλει με κανέναν τρόπο να φωτογραφηθεί· από αυτό φαίνεται το πόσο με εκτιμάει πραγματικά...

Λίγο αργότερα έρχεται η Θεώνη, εύχεται στον Χάρη καλή πρόοδο στο σχολείο, εκείνος όμως αρχίζει αμέσως να βρίζει τους πάντες, χωρίς καμία αφορμή:

“Δεν θέλω να σε βλέπω, φύγε από δω!” φωνάζει στη Θεώνη, όλο νεύρα.

“Γιατί μιλάς έτσι; Θες καμιά τσιμπιά;” του κάνει η μητέρα μου.

“Τίποτα δεν θα μου κάνεις, έτσι γουστάρω, είσαι γριά κακάσχημη, σε σιχαίνομαι!”

“Έλα, που είσαι τυχερό παιδί, και θα έχεις δυο δασκάλες να σε προσέχουν για το σχολείο: Η γιαγιά θα σου κάνει τα ελληνικά και η νονά θα σου μαθαίνει αγγλικά!” του λέει η Θεώνη.

“Χαααα, χα, χα!” Ο μικρός σηκώνεται από τον καναπέ και γυρνοβολάει σε όλο το σαλόνι γελώντας σαρδόνια. “Η νονά θα μου κάνει μάθημα; Ας γελάσω! Σιγά μην έχω αυτήν για δασκάλα! Σκατά μάθημα θα μου κάνει!”

“Να πάρεις άλλη τότε, να την πληρώνεις κιόλας!” του απαντώ.

“Και βέβαια θα πάρω άλλη, σιγά μη πάρω εσένα που είσαι ανίκανη!”

“Δεν έχει παιγνίδια σήμερα! Δεν θα παίξω μαζί σου καθόλου, για να μάθεις!” τον μαλώνω.

Στο σημείο αυτό η μητέρα μου χάνει την υπομονή της, τρέχει και βουτάει τον μικρό, του δίνει μια τσιμπιά ξεγυρισμένη κι εκείνος σκούζει. Όταν έρχεται η μάνα του, της εξηγούμε τα καθέκαστα, τον μαλώνει κι εκείνη, ο Χαρούλης κλαίει και πλαντάζει. Όλη την υπόλοιπη μέρα είναι υπάκουος και μελιστάλακτος, όμως η μητέρα μου έχει πίεση και πονοκέφαλο μέχρι το επόμενο πρωί...

Το θέμα είναι ότι πρέπει να δούμε πώς θα χειριστούμε την όλη κατάσταση, καθότι οι Μαρκάκηδες αποθρασύνονται όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα: Ο Γιάννης συνεχίζει να γεμίζει τις αυλές μας με κάθε λογής παλιατσαρίες· πετάω ένα

πράγμα και την επόμενη μέρα κουβαλάει άλλα δέκα. Επιπλέον, οι λόρδοι απαιτούν όλο και περισσότερες εκδουλεύσεις και φράγκα χωρίς να τους καίγεται καρφί αν οι γέροι γονείς μου μπορούν να τα βγάλουν πέρα ή όχι. Σα να το κάνουν επίτηδες, για να τους ξεκάνουν μια ώρα αρχίτερα...

Όσο για τον μικρό, είναι μεν εκ φύσεως διπρόσωπος κι εγωκεντρικός, ωστόσο του φταίει και το γεγονός ότι η μητέρα του λείπει όλη νύχτα κι όλη μέρα: Από τις αρχές του μήνα, εκτός από τη δουλειά της και τη σχολή της, η κυρία κάνει και Γερμανικά -με δασκάλα μια φίλη της, λέει. Το μάθημα της παίρνει τρεις ώρες συνολικά σχεδόν κάθε μέρα, πράγμα που σημαίνει ότι το παιδί μένει διαρκώς με μας, ενώ τη μάνα του τη βλέπει το πολύ δυο ώρες την ημέρα. Η αδελφή μου, από την άλλη, θεωρεί ότι θυσιάζεται επειδή δουλεύει στα "Τρία Κυκλάμινα" και δεν της περνάει καν από το μυαλό ότι πρέπει κι εκείνη να κρατά το παιδί για λίγο.

Εξηγώ στη μητέρα μου ότι νύφη και πεθερά είναι τάλε-κουάλε, ωφελιμίστριες και αναίσθητες, και ότι αν δεν το παίξει άρρωστη θα της έρθει κανένα εγκεφαλικό καμιά ώρα από την υπερένταση και την κούραση. Οι γονείς μου είναι τώρα πάνω από ογδόντα ετών κι έχουν κάθε δικαίωμα να θέλουν την ησυχία τους. Δεν είναι καθόλου υποχρεωμένοι να τρέχουν πίσω από ένα αυθάδες και αχάριστο εξάχρονο. Εγώ βοηθάω μεν όσο μπορώ, σίγουρα όμως δεν είμαι πνεύμα αυτοθυσίας και προσφοράς όπως η μαμά. Αν ήθελα μπελάδες στη ζωή μου, θα είχα κάνει δικά μου παιδιά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2014):*** Αυτό το μήνα παρατήρησα ελαφρά επιδείνωση των υπναγωγικών και εφιαλτικών φαινομένων, που μπορεί να οφείλονταν σε διάφορες αιτίες: Πολλές ώρες ενασχόληση με το Internet το πρωί, δυνατές καούρες λόγω ληγμένου γιαουρτιού που έφαγα το βράδι , ο μεγάλος καθρέπτης που άφησα ακάλυπτο τη νύχτα (το Rakel δεν πρέπει να καθρεφτίζεται), πολλές ώρες τηλεόραση.

Ξαφνικά, όμως, συνειδητοποιώ ότι οι ενοχλήσεις έρχονται όταν είμαι ανάσκελα ή όταν γυρίσω στο πλάι μετά από

αρκετή ώρα που είμαι ανάσκελα. *Αυτό είναι!* Τον Ιούλιο, που πήγα αρκετά καλύτερα, δεν μπορούσα καθόλου να κοιμηθώ ανάσκελα λόγω της χτυπημένης μέσης μου! Άρα η ύπτια θέση τη νύχτα ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα!

Αυτό το μήνα, εκτός από λίγες σχηματοποιημένες φλόγες, είχα τα παρακάτω επεισόδια:

Εφιαλτικό μήνυμα: 5 (τα περισσότερα προφορικά)
Όνειρο με φλόγες: 1 (μία νύχτα που έφαγα ληγμένο γιαούρτι)
Καθαρές νύχτες: 21

Σάββατο, 4 Οκτωβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κατηφορίζω την οδό Μυστρά μα παντού υπάρχουν άγρια σκυλιά που με εμποδίζουν. Αρχίζω να ανηφορίζω, ώσπου μπαίνω μέσα σε μια παράξενη κατασκευή: Έχει σχήμα γιγάντιας μοτοσυκλέτας, κλειστή ολόγυρα με μεταλλικά φύλλα κι ένα περισκόπιο στην κορυφή. Μέσα σ' αυτό το περίεργο όχημα ίπταμαι πάνω από μια άλλη Γλυφάδα: Πετώντας προς το νότο, κάτω στους δρόμους βλέπω αμάξια διαφόρων χρωμάτων που τα οδηγούν τερατόμορφοι οδηγοί, ίσως δαίμονες. Οδηγώ ανάμεσά τους και τους ξεφεύγω εύκολα.

Μπροστά μου απλώνεται τώρα ο ωκεανός κι εγώ συνεχίζω να πετώ από πάνω, νιώθοντας την ατμόσφαιρα κρύα. Μετά από αρκετά χιλιόμετρα, διαπιστώνω ότι η θάλασσα γίνεται λευκή σαν γάλα. Ξαφνικά, πάνω στην επιφάνειά της σχηματίζονται γλυπτά γυναικεία σώματα, λευκά με περίτεχνα σχέδια σπιράλ. Ένας άνδρας ανεβαίνει πάνω τους, σα να σκαρφαλώνει σε βουνά. Ηρεμία, γαλήνη, ομορφιά -ένας αλλόκοτος παράδεισος...

Τετάρτη, 8 Οκτωβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα μεγάλο γυμναστήριο, όπου υπάρχουν διάφορα όργανα με βάρη. Μια γυμνάστρια μου δείχνει πώς να δουλεύω σε ένα μηχάνημα που θυμίζει στέπερ. Προσπαθώ μα δεν καταφέρνω να ισορροπήσω και απογοητεύομαι. Η γυμνάστρια πάει και κάθεται στον πάγκο της, αναγγέλοντάς μου αυστηρά: "Εσύ δεν θα μείνεις!". Σηκώνομαι και φεύγω, χωρίς ιδιαίτερη στεναχώρια. Οδηγώ αμάξι σε ανοιχτούς δρόμους, προς τη θάλασσα.

Επαλήθευση: Όπως μας πληροφόρησε σήμερα ο Θάνος, μόλις απολύθηκε από το μεγάλο γυμναστήριο όπου δούλευε ως τώρα. Χθες βράδι το αφεντικό τον είχε ειδοποιήσει να έλθει για meeting σήμερα το μεσημέρι μα μόλις ο Θάνος πήγε, το αφεντικό του είπε: "Εσύ θα φύγεις!". Αργότερα ο ανηψιός παραδέχθηκε ότι έγινε κάποιος καυγάς, το αφεντικό νευρίασε και τον έδιωξε επί τόπου...

* * * *

Παρασκευή, 10 Οκτωβρίου 2014

♠ Και φέτος ο μοναδικός μου πελάτης είναι ο Αργύρης Ξιφαράς, γιος της Θεώνης, που μου έχει αναθέσει από πέρυσι να διδάξω αγγλικά στις δίδυμες κόρες του. Με τα κορίτσια δεν έχω πρόβλημα, είναι μελετηρά και ευγενικά. Ωστόσο, με τον Αργύρη τα πράγματα δεν τα βλέπω τόσο ρόδινα: Ναι μεν προθυμοποιείται να με πηγαινοφέρνει με το αμάξι του ερχόμενο από τη δουλειά του, ωστόσο εκείνα τα δέκα λεπτά που διαρκεί η διαδρομή κάνει ό,τι μπορεί για να μου σπάει τα νεύρα: Καραδοκεί ως γέραξ την παραμικρή λέξη που θα πω, για να πετάξει αντιλογία και να το παίξει έξυπνος: "Όχι έτσι, αλλιώς. Όχι εκείνο, το άλλο" κ.ο.κ. – συνεχώς, ακατάπαυστα, μ' ένα μόνιμα εξυπνακίστικο υφάκι.

Παράλληλα, φροντίζει να μου αυτοδιαφημίζεται διαρκώς σαν ατσίδας, ξερόλας και τέρας λογικής, ενώ είναι ξεκάθαρο ότι έχει κόμπλεξ επειδή δεν σπούδασε τίποτα, ούτε καν μια ξένη γλώσσα. Όμως στάθηκε τυχερός στη ζωή του, παντρεύτηκε μια

πάμπλουτη γυναίκα, μπήκε σ' ένα σπίτι-παλάτι, τώρα εργάζεται ως οικονόμος σε μια μεγιστάνα του πλούτου (τρελά κυκλώματα), και πιστεύει ότι είναι μεγαλοφυία. Με δυο λόγια, πρόκειται για ψωνάρα.

Καταλαβαίνω πως όλοι οι άνδρες είναι κάπως έτσι ("εγώ είμαι ο έξυπνος, εγώ τα ξέρω όλα, το δικό μου θα γίνει, γιατί εγώ είμαι ο μάγκας"), όμως η διαρκής ψυχική αναταραχή που μου προκαλεί ο εν λόγω τύπος είναι μια έντονη ένδειξη πως κάτι πρέπει να προσέξω: Σαφώς δεν είναι δυνατόν να συμφωνούμε σε όλα με τον Αργύρη, όμως είναι εντελώς αφύσικο να διαφωνεί και να διορθώνει την παραμικρή μου λέξη! Δεν ξέρω αν είναι βαλτός από τα κυκλώματα για να μου σπάει το ηθικό ή αν απλά είναι κομπλεξικός, ωστόσο μια τέτοια συμπεριφορά δεν μου εμπνέει καμία εμπιστοσύνη.

Κακά προαισθήματα γι' αυτή τη συνεργασία είχα από την αρχή: Είναι η μόνη επαγγελματική σχέση μου που ξεκίνησε με χασούρα (120 ευρώ!) επειδή αγόρασα περισσότερα βιβλία απ' όσα έπρεπε και τελικά μου έμειναν αμανάτι τα μισά. Αυτό δεν έχει ξαναγίνει με κανέναν πελάτη. Βέβαια, δεν έφταιγε ο Αργύρης γι' αυτό, ωστόσο δεν παύει να είναι ένα κάκιστο ***σημάδι της μοίρας*** -άλλο αν εγώ απέφευγα να το σκέπτομαι ως τώρα. Επιπλέον, όποτε κάνω μάθημα με τις δίδυμες έχω μια παράξενη, δυσάρεστη αίσθηση, νιώθω σα να μη διδάσκω. Δεν ξέρω γιατί μα δεν μπορώ να θεωρήσω μάθημα αυτό που γίνεται με αυτές. *Γιατί, άραγε; Μήπως επειδή ο απώτερος σκοπός αυτής της συνεργασίας είναι άλλος;*

Τρόπος δράσης: Όπως σε όλα τα προβλήματα, οι λύσεις περιέχονται στα 2Φ: Φυγή ή Φόνος. Μια και ο φόνος αποκλείεται, θεωρώ σκόπιμο να εκπονήσω από τώρα ένα σχέδιο φυγής, με τα εξής βήματα:

◊ Σιωπή: Δεν ξεκινώ καμία κουβέντα με τον Αργύρη, απλά παπαγαλίζω ό,τι λέει, αν λέει.

◊ Διπλωματία: Του απαντώ πάντα με εκφράσεις του τύπου "πιθανόν" ... "έτσι κι έτσι" ... "δεν ξέρω" κ.ο.κ., προπάντων όμως με τη φράση "σωστά, δίκιο έχεις".

◊ Αν τα ανωτέρω βήματα αποτύχουν: Δήθεν θα βρω μαθήματα

πριν και μετά από αυτόν, έτσι ώστε να μην μπαίνω στο αυτοκίνητό του.

◊ Σαφώς, δεν θα πάω τα κορίτσια μέχρι το Lower. Δεν υπάρχει περίπτωση να ανεχθώ αυτή τη συμπεριφορά για επτά ακόμη χρόνια, και μάλιστα για δέκα ευρώ την ώρα που τους παίρνω, λόγω φιλίας με τη μάνα του Αργύρη.

Το θέμα είναι ότι απασχολώ το μυαλό μου με τον κάθε βλάκα, χάνω πολύτιμο χρόνο και ενέργεια, ενώ βρίσκομαι πια σε μία φάση όπου θα έπρεπε να σκέφτομαι άλλα ζητήματα, πιο σοβαρά για μένα: ψυχική αυτοάμυνα, η πιθανότητα της αειζωίας, έναν άλλο τρόπο βιοπορισμού, που να μην απαιτεί διαπροσωπικές σχέσεις ούτε σταθερό τόπο διαμονής. Ένας *αθάνατος* δεν επιτρέπεται να υπηρετεί το θνητό κοπάδι, ούτε μπορεί να συναγελάζεται με τα πλήθη στις πόλεις, όπου καραδοκούν εκατομμύρια κίνδυνοι από εκεί που δεν το περιμένεις...

Πέμπτη, 23 Οκτωβρίου 2014

Το πρωί πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ για λίγα ψώνια κι εκεί μου συμβαίνει κάτι περίεργο, για δεύτερη φορά μέσα στο μήνα: Διασταυρώνομαι με μια τύπισσα εμφανίσιμη, βαμμένη ξανθιά γύρω στα 35, η οποία μου χαμογελά πλατιά και μου φωνάζει: “Εγώ είμαι παρθένα!”. Την προσπερνώ χαμογελώντας συγκαταβατικά, σα να μην τρέχει τίποτα. *Τι είναι αυτό τώρα; Είναι απλώς τρελή; Ή μήπως είναι βαλτή; Όχι ότι με νοιάζει...*

Τώρα η ώρα είναι 11:00 τη νύχτα, ξεφυλλίζω τα ντοσιέ μου και ξεχωρίζω ορισμένα άρθρα που έχω κόψει από περιοδικά, τα οποία κρίνω ότι δεν χρειάζομαι πια (οργονίτες, κείμενα περί Ανδρομεδίων και Δρακονιανών, ψυχοτρονικός πόλεμος, συμπτώματα μαγείας κλπ). Σκοπεύω να τα αφαιρέσω και να τα αφήσω σε στάσεις λεωφορείων -μήπως και ξεστραβωθεί κανένας. Εξετάζω προσεκτικά ένα κείμενο σχετικό με στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, όταν ακούω δυνατό πάταγο από το δωμάτιο των γονέων μου. *Τι έγινε; Έπεσε καμιά βιβλιοθήκη;* αναρωτιέμαι. Τρέχω αμέσως μέσα και αντικρύζω ένα θέαμα συνταρακτικό: Όλο το δωμάτιο είναι

γεμάτο κομμάτια από σοβάδες πάχους 2-3 εκατοστών, ορισμένα έχουν πέσει πάνω στα πόδια των γονέων μου αλλά ευτυχώς κανένας δεν έχει πληγωθεί. Ο χώρος είναι γεμάτος λευκή σκόνη και δεν μπορώ να περάσω από τα μπάζα που έχουν απλωθεί παντού. Τι έχει συμβεί; Ένα μεγάλο μέρος από το νταβάνι, κύκλος με διάμετρο ενός μέτρου περίπου, έχει ξεκολλήσει κι έχει σκορπιστεί στο πάτωμα και στα έπιπλα!

Σύντομα έρχονται τα παιδιά από πάνω και όλοι μαζί βγάζουμε τα μπάζα από την κρεβατοκάμαρα και σκουπίζουμε· γεμίζουμε τέσσερις σακούλες του σούπερ μάρκετ! Ύστερα μεταφέρουμε το κρεβάτι των γονέων στο σαλόνι και καλούμε τον Άγγελο, έναν φίλο του Γιάννη που έχει σπουδάσει αρχιτέκτονας στην Αγγλία, για να μας πει τη γνώμη του: Φταίει η παλιά υγρασία, λέει, παρόλο που τα τούβλα της οροφής δεν είναι καθόλου βρεγμένα. Εμένα σαν γλωσσοφαγιά και γρουσουζιά μου φαίνεται. "Αυτό είναι μαύρη μαγεία!" συμφωνούν ο Θανάσης και η Αλίκη.

Εντέλει, θα έλθει σοβατζής στα τέλη του μήνα και θα φτιάξει το ταβάνι έναντι 110 ευρώ. Θα βάψει επίσης την κρεβατοκάμαρα και το οφίς, με κανένα κατοστάρικο ακόμη. Πάλι καλά...

Τρίτη, 28 Οκτωβρίου 2014

☺ Η ώρα είναι 4:30 το απόγευμα. Αναπαύομαι στο κρεβάτι μου και διαβάζω ένα ενδιαφέρον βιβλίο φαντασίας, με τίτλο "Unica". Ξαφνικά, βλέπω τον Χαρούλη να με παρακολουθεί πίσω από τη μισάνοικτη πόρτα.

"Θα έλθεις να παίξουμε ποδόσφαιρο και να σου βάλω γκολάρες;" με ρωτάει με τη γλυκιά του φωνούλα.

"Δεν μπορώ τώρα, χρυσέ μου, είναι ακόμα μεσημέρι, οι γείτονες θα φωνάζουν. Σε λίγο θα παίξουμε, όταν πάει πέντε η ώρα".

Ο μικρός εξαφανίζεται αλλά επανέρχεται σχεδόν αμέσως, μαζί με τα παιγνίδια του. Κάθεται έξω από την πόρτα μου, στρώνει κάτω τα παιγνίδια και αρχίζει να παίζει ήσυχα και υπομονετικά για κανένα μισάωρο. Ύστερα σηκώνεται, μπαίνει στο δωμάτιό μου, ανεβαίνει επάνω μου και με αγκαλιάζει

σφιχτά, όλο χαμόγελα και αγάπες. Η ώρα έχει πάει πια πέντε, οπότε σηκώνομαι και παίζω μαζί του ποδόσφαιρο μέχρι τις 5:45. Όπως πάντα, ο μικρός χοροπηδάει και αλαλάζει συνεχώς, γεμάτος χαρά, ιδίως όταν μου βάζει γκολάρες. Κατά τ' άλλα, συνεχίζονται ακάθεκτα τα επεισόδια έτσι/γκιουβέτσι των Μαρκάκηδων:

Έτσι	**Γκιουβέτσι**
Ο Θάνος δουλεύει ακόμη σε γυμναστήριο, βγάζει λεφτά.	Δεν δουλεύει πια, τον απέλυσαν για λόγους μάλλον απροσδιόριστους.
Ο Θάνος τα φτιάχνει με μια 17χρονη.	**Σ**τα τέλη του μήνα τη διώχνει για να ξανασπιτώσει τη Χριστίνα.
Ο Γιάννης ξαναγύρισε στο σπίτι σαν βρεγμένη γάτα επειδή η γκόμενα έφυγε εκτός Ελλάδας για να επιστρέψει στο παιδί της στην Αλβανία -τώρα την έπιασε ο πόνος.	**Τ**ο πιθανότερο είναι ότι η γκόμενα ήθελε να ξεφορτωθεί τον ανηψιό μου, γι' αυτό του σερβίρισε το παραμύθι περί επιστροφής στην Αλβανία.
Ο Γιάννης συνεχίζει τις προσπάθειες να γίνει πλούσιος πουλώντας ναρκωτικά.	**Ό**χι μόνο δεν βγάζει λεφτά από τα ναρκωτικά αλλά χρωστάει σε διάφορους.
Ο Γιάννης έχει να πατήσει στη δουλειά του δυο μήνες, προσκομίζοντας ψεύτικες ακτινογραφίες και δικαιολογητικά από γιατρούς.	**Π**ιθανότατα έχει χάσει τη ζηλευτή δουλειά του ως ναυαγοσώστης και τώρα σχεδιάζει να γίνει ντελιβεράς.
Ο Γιάννης σκοπεύει να πουλήσει την ογκώδη μηχανή του. Με τα χρήματα που θα πάρει, θα ξωφλήσει μερικά χρέη, θα πάρει μικρότερη μηχανή αλλά και αυτοκίνητο!	**“Μ**α δεν μπορώ να πάρω το αμάξι στο δικό μου όνομα, λόγω χρεών! Οπότε, θα το πάρω στο δικό σου όνομα, θεία!” μου κάνει χαρωπά. “Δεν γίνεται, επειδή εγώ δεν δηλώνω έσοδα στην εφορία”, του το κόβω. *Δεν είμαι δα τόσο χαζή...*
Στα τέλη Οκτώβρη ο Γιάννης λείπει τρεις μήνες από τη δουλειά του χωρίς δικαιολογία, οπότε είναι απολυμένος.	**Α**πό την 1η Νοέμβρη επαναπροσλαμβάνεται σα να μην τρέχει τίποτα, αφού πρώτα έχει έλθει σε επαφή με ορισμένα άτομα.

Όποιος μπορεί, ας βγάλει συμπέρασμα...

Παρασκευή, 31 Οκτωβρίου 2014

♠ Χάρη στους εξαιρετικά λεπτούς χειρισμούς μου, η σχέση μου με τον Αργύρη φαίνεται να έχει εξομαλυνθεί αρκετά τελευταία. Βέβαια, ο τύπος είναι τρελός για δέσιμο, χρειάζεται επειγόντως ψυχίατρο: Δεν παύει στιγμή να επιδίδεται σ' ένα ακατάσχετο παραλήρημα μεγαλείου, καθώς πιστεύει ότι γνωρίζει τα πάντα και ότι είναι ο πιο έξυπνος, ο πιο λογικός, ο πιο έντιμος άνθρωπος στην Ελλάδα. Επίσης, είναι πεπεισμένος ότι κάποτε θα κερδίσει το τζόκερ -τα λέει και στη μάνα του αυτά. Προφανώς, ο Αργύρης πάσχει από το σύνδρομο του Θεού...

"Εκατό τίμιοι άνθρωποι σαν εμένα να υπήρχαν στην Ελλάδα, δεν θα φτάναμε ποτέ στην οικονομική κρίση!" μου πέταξε σε μια στιγμή, σήμερα το απόγευμα που ήλθε και με πήρε με το αμάξι, όπως κάθε φορά που έχουμε μάθημα. Δεν απάντησα, απλά χαμογέλασα ελαφρά.

Ύστερα μου μίλησε για τα κυκλώματα (!), λέγοντας μάλιστα ότι "Όπου βλέπεις μαγαζί και βιτρίνα, από πίσω κρύβονται ύποπτες δοσοληψίες!" Εγώ έκανα την ανήξερη, εκείνος θεώρησε ότι τον αμφισβήτησα, με κοίταξε βλοσυρά και ξαφνικά με ρώτησε: "Ξέρεις θρησκευτικά;"

"Θρησκευτικά κάναμε στο σχολείο", του απάντησα εύθυμα.

"Όχι, αυτό! Έχεις ακούσει για τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα;"

"Κάτι έχω ακούσει..."

" Ένα από αυτά είναι η απληστία! Φοβερό αμάρτημα η απληστία, σε οδηγεί κατευθείαν στην κόλαση! Πας στην κόλαση!"

Ξαφνιασμένη από την τροπή που πήρε η συζήτηση, σκέφθηκα να του γυρίσω τη σπόντα: "Σίγουρα, πας στην κόλαση!"

"Πας στην κόλαση κατευθείαν, στην κόλαση!" επανέλαβε εκείνος αυτάρεσκα.

Λίγα λεπτά αργότερα, καθώς ετοιμαζόμασταν να αποβιβαστούμε, ο Αργύρης έσπευσε να συμπληρώσει με ύφος ξερόλα: "Εγώ πιστεύω ότι υπάρχει τιμωρία!"

"Ναι, καλά", μουρμούρισα μέσα από τα δόντια μου, καθώς κατέβαινα από το αμάξι. Μάλλον δεν με άκουσε, αλλιώς θα έφερε κάποια σπαστική αντίρρηση...

Οπωσδήποτε, η ανωτέρω στιχομυθία δεν σημαίνει τίποτα για μένα – πάει ο καιρός που κάτι τέτοιο θα το εκλάμβανα ως "σημείον". Ωστόσο, θεωρώ σκόπιμο να παρατηρήσω τις μελλοντικές εξελίξεις: Αν ο τύπος εξακολουθήσει να μου πετάει σπόντες για την κόλαση όποτε με βλέπει, σίγουρα είναι βαλτός από χοντρά κυκλώματα. Συνεπώς, θα δω πώς θα οργανώσω τη φυγή μου...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Το πιο εξωφρενικό είναι πως κάτι τέτοιοι παράφρονες τα έχουν όλα: Επαγγελματική επιτυχία, λεφτά με ουρά, ικανοποιητική οικογενειακή ζωή, κοινωνική καταξίωση. Κάποτε οι τρελοί τριγυρνούσαν ρακένδυτοι και άποροι στους δρόμους. Τώρα διαθέτουν άφθονο χρήμα, τις καλύτερες δουλειές και την εκτίμηση της κοινωνίας.

Όσο περνούν τα χρόνια τόσο οι λογικοί και συγκροτημένοι άνθρωποι σπανίζουν, ενώ γενικεύεται η τρέλα: Τα παιδιά είναι βλαμμένα, αδυνατούν να σκεφτούν οτιδήποτε μόνα τους, δεν μαθαίνουν τίποτα με κανένα τρόπο, ωστόσο απαιτούν (και παίρνουν) πάντα άριστα σε όλα. Οι ενήλικες πάσχουν από παραλήρημα μεγαλείου και πιστεύουν ότι είναι θεοί στη θέση του Θεού. Οι γηραιότεροι πάσχουν από άνοια ή Alzheimer. Κι όμως, η ανθρώπινη κοινωνία όχι μόνο στέκει, αλλά είναι υπερανεπτυγμένη τεχνολογικά όσο ποτέ άλλοτε *-χάρη στους Επικυρίαρχους, φυσικά...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2014):*** Εδώ και λίγους μήνες έχω παρατηρήσει ότι παραπάνω τηλεθέαση δεν επιδεινώνει τα συμπτώματα, εφόσον πάρω δυο Norgesic πριν κοιμηθώ. Για παράδειγμα, τους τελευταίους μήνες έτυχε να παρακολουθήσω τις ταινίες “Αργοναύτες”, “Transformers” και “Pirates of the Carribean No 3”, που διήρκεσαν πάνω από τρεις ώρες η καθεμία, κι όμως δεν παρατήρησα ιδιαίτερες ενοχλήσεις κατά τη διάρκεια της νύχτας αφού πήρα δύο χάπια πριν πέσω για ύπνο. Κατά τ' άλλα, αυτό το μήνα -πέρα από ορισμένες σχηματοποιημένες φλόγες στο υπναγωγικό στάδιο- είχα σχετική βελτίωση:

Εφιαλτικό μήνυμα: 3 (μετά από κατανάλωση τσιπς ή μπαχαρικών το βράδι)
Όνειρο με φλόγες: 1 (μία νύχτα που έφαγα ληγμένο γιαούρτι)
Καθαρές νύχτες: 24

Συγκεντρωτική Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας

***Απόγευμα**:*

Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες) όλη μέρα, εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα και επιδεινώνει σημαντικά τα αρνητικά συμπτώματα.
Τρώω κάτι ελαφρύ. Αποφεύγω τα κρέατα, το αλάτι, τα μπαχαρικά και τα εσπεριδοειδή.
Όχι κομπιούτερ μετά τις 6:00.

***Βράδι**:*

Δεν βλέπω τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα, μέχρι τις 22:30 το πολύ.
Αποφεύγω τις ταινίες που έχουν ειδικά εφέ και σκηνές φωτιάς.
Επίσης, το διάβασμα πριν τον ύπνο ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα.

***Νύχτα**:*

Κρεμάω τον καθαριστή ακτινοβολιών δίπλα μου, στη σωστή θέση: Ύψος ~32 εκ από το σώμα μου, αρκετά προς τα αριστερά μου. Δεν πρέπει να είμαι καθόλου από κάτω.
Κοντά στη βάση όπου κρεμάω το μενταγιόν τοποθετώ μια κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον, στερεωμένη πάνω σε ένα κολωνάτο ποτηράκι του λικέρ.
Κάτω από το κρεβάτι τοποθετώ την πυραμίδα οργονίτη, στο ύψος του ηλιακού μου πλέγματος.
Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
Αποφεύγω την ύπτια στάση ύπνου. Φροντίζω να μην πέφτω εξαρχής ανάσκελα, ούτε μένω έτσι πάνω από μερικά δευτερόλεπτα.

Κάθε φορά που ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως και παίζω *Existence* ή λύνω κανένα σταυρόλεξο.
Αντίδοτα: 1 ή 2 αναλγητικά χάπια αν δω πολλή τηλεόραση (ανάλογα) – Σόδα αν φάω βαρύ φαγητό το βράδι.

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Οκτώβριος 2014):*** Στις αρχές Ιουνίου απέσυρα τις τέσσερις μικρές ιστορίες μου από την Amarok και στη θέση τους εξέδωσα ένα e-book 80 σελίδων που περιέχει αυτές τις ιστορίες βελτιωμένες, μαζί με μία πέμπτη (Beyond Heaven) σαν επίλογο. Το βιβλίο έχει τίτλο "The Nox Chronicles", είναι γραμμένο στ' αγγλικά, τιμάται 4:30 $ και δεν έχει καμία ζήτηση.

Τον Σεπτέμβριο εξέδωσα το ίδιο βιβλίο αλλά με διαφορετικό ψευδώνυμο στο Luxx.com, διαθέτοντάς το δωρεάν -περισσότερο από περιέργεια. Επίσης, εξέδωσα τον πρώτο τόμο των ημερολογίων μου στ' αγγλικά (Forbidden Diary I) στις πλατφόρμες Luxx, Amarok και Google, στην ταπεινή τιμή των 1,22 $. Επιπλέον, μετά από αρκετή έρευνα στο διαδίκτυο, ανακαλύπτω τα εξής ενδιαφέροντα πράγματα:
1) Γενικά, η διαδικασία πληρωμής είναι πολύ πιο πολύπλοκη απ' όσο φανταζόμουν: Χρειάζεται να συμπληρώσω το έντυπο W-7 για να πάρω ITIN και μετά να συμπληρώσω το W-8BEN, το οποίο είναι αρκετά μπερδεμένο. *Εδώ, σε ελληνική δημόσια υπηρεσία πηγαίνω για να βγάλω ένα χαρτί που έχω ξαναβγάλει τριάντα φορές και για χ λόγους μου λένε ότι δεν γίνεται! Θα μπλέξω τώρα με αμερικάνικες εφορίες;* Μονάχα με την Amarok η διαδικασία δεν είναι τόσο μπερδεμένη, εφόσον το W-8BEN συμπληρώνεται διαδικτυακά.
2) Δεν είναι καθόλου εύκολο να βρω εξώφυλλα, αν εξαιρέσουμε τα μέτρια του Amarok και του Luxx. Ναι μεν υπάρχει το Flickr και τα συναφή πρακτορεία, ωστόσο η διαδικασία για την παραλαβή άδειας είναι αρκετά μπερδεμένη και αμφίβολη. Όσο για τα on-line cover designers, είναι πολύπλοκα και ακριβά.
3) Κανείς δεν παίρνει στα σοβαρά τις αυτοεκδόσεις κι εγώ δεν έχω εκδότη.

4) Με αυτές τις δωρεάν εκδοτικές πλατφόρμες, τώρα πια όλοι το παίζουν συγγραφείς και το επίπεδο είναι πολύ χαμηλό: Μόλις το 5% των αυτοεκδόσεων είναι αξιοπρεπείς, ενώ μονάχα το 1% ξεχωρίζει κάπως.
5) Γράφω σε ξένη γλώσσα (αγγλικά), πράγμα που σίγουρα ξενίζει τους αναγνώστες.
6) Ένα σοβαρό βιβλίο πρέπει να έχει υποστεί διόρθωση από επαγγελματία και να διαθέτει καλές κριτικές (έστω πληρωμένες). Πολύ σπάνια γίνεται κριτική σε αυτοέκδοση, και αν γίνει συνήθως είναι αρνητική.
7) Υπάρχουν πια εκατομμύρια εκατομμυρίων βιβλία, τυπωμένα σε χαρτί, από γνωστούς εκδοτικούς οίκους. Πώς θα ξεχωρίσει το δικό μου, που δεν είναι καν τυπωμένο;
8) Ουσιαστικά, δεν έχω εκδώσει βιβλίο. Τα e-books δεν είναι βιβλία. Είναι αρχεία ePub ή pdf, που μπορεί κανείς να δημιουργήσει πανεύκολα μέσω διαδικτύου και να τα εισάγει μέσα σ' ένα αναγνωστάρι (e-reader).
9) Στην Αμερική ένα e-book πουλάει 100-150 αντίτυπα κατά μέσο όρο (μαζί με τα δωρεάν;) ύστερα από αρκετή διαφήμιση και τρεχάματα εκ μέρους του συγγραφέα. Όσο για την Ελλάδα, δύσκολα βρίσκεις e-reader -ακόμη και σε μεγάλα μαγαζιά. Υποθέτω ότι όσοι Έλληνες αγοράζουν e-books, τα διαβάζουν σε τάμπλετ...
10) Ενθαρρύνεται και υπάρχει παντού τρομερή προσφορά από e-books (όλος ο κόσμος γράφει), αλλά η ζήτηση είναι μικρή.
11) Η πλειονότητα των αναγνωστών δεν διαθέτουν ούτε 99 σεντς για ένα ηλεκτρονικό βιβλίο, τη στιγμή μάλιστα που εκατομμύρια από αυτά διατίθενται δωρεάν σε ελληνικές ή ξένες εκδοτικές πλατφόρμες. Το όλο σύστημα ουσιαστικά υποχρεώνει τους άσημους συγγραφείς να παρέχουν το έργο τους δωρεάν -και πάλι με αμφίβολο αποτέλεσμα.
12) Τα αληθινά βιβλία απαιτούν γύρω στο εννιάμηνο για να κυκλοφορήσουν και κοστίζουν τουλάχιστον 7500 $, από τα οποία 2500 $ είναι έξοδα διαφήμισης.
13) Το λεγόμενο “free publishing” είναι μύθος. Συνήθως, η “δωρεάν έκδοση” στοιχίζει γύρω στα 120 ευρώ για εξώφυλλο

συν 100 ευρώ για μια υποτυπώδη διαφήμιση -και είναι χαμένα λεφτά για τους εξής βασικούς λόγους: α) Αν εκδοθεί κάτι δωρεάν, θα είναι e-book. Τα τυπωμένα βιβλία κοστίζουν αρκετά. β) Τα ηλεκτρονικά βιβλία μπορούν να διατεθούν μονάχα δωρεάν (free e-books), εκτός αν ο συγγραφέας είναι ήδη διάσημος. γ) Ελάχιστες εκδοτικές πλατφόρμες διαθέτουν εξώφυλλα για τα e-books που εκδίδουν. Οτιδήποτε άλλο είναι χάσιμο χρόνου...

Τελικό συμπέρασμα: Εγώ ιδιαίτερα, εφόσον δεν διαθέτω καμία προστασία από κυκλώματα, όσο κι αν διαφημίσω το έργο μου, το ενδιαφέρον θα είναι μάλλον περιορισμένο -αν όχι ανύπαρκτο. Η μόνη ελπίδα για να πουλήσω λίγα αντίτυπα είναι να διαθέτω τα έργα μου τσάμπα, όπως κάνουν οι περισσότεροι άσημοι συγγραφείς.

* * * *

Κυριακή, 2 Νοεμβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Οι γονείς μου κι εγώ καθόμαστε ήσυχα σ' ένα εξοχικό μέρος, μαζί με μεγάλη παρέα, γύρω από ένα μακρύ τραπέζι. Ξαφνικά, πέρα στο βουνό, βλέπω ότι κάποιοι έχουν ανάψει μεγάλη φωτιά που φωτίζει την πλαγιά μέσα στη νύχτα. Ένας άνδρας κατεβαίνει γοργά από εκεί, με μια δάδα στο χέρι, και χωρίς δισταγμό βάζει φωτιά σε διάφορους ανθρώπους που κατακαίγονται γοργά, χωρίς όμως να πιάνουν φλόγα. Πριν προλάβει να αντιδράσει κανείς, ο τύπος πλησιάζει απειλητικά και βάζει φωτιά στον ανύποπτο πατέρα μου, ο οποίος απανθρακώνεται αμέσως. Τώρα είναι έτοιμος να κάνει το ίδιο με τη μητέρα μου. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τον σταματήσω, οπότε γυρίζω και φεύγω τρέχοντας για να μη δω και αυτό το αποτρόπαιο θέαμα. Θυμάμαι ότι εκείνος ο τύπος ανήκει σε πολυμελή σέκτα – όλοι παλιοί γνωστοί μου, που τώρα με κυνηγούν όλοι μαζί για να με κάψουν.

Τότε συνειδητοποιώ ότι ονειρεύομαι και προσπαθώ να ξυπνήσω μα δεν τα καταφέρνω. Έτσι, συνεχίζω να τρέχω, να πετώ, να παλεύω, να ακροβατώ πάνω σε ψηλές μάντρες και ταράτσες, ενώ οι εχθροί με καταδιώκουν με αξιοθαύμαστη επιμονή και ευκινησία. Εντέλει κρύβομαι σ' ένα σκοτεινό σοκάκι, όπου κοιμάμαι για ώρα.

Το πρωί που ξυπνώ, μια γυναίκα με κοιτάζει· ντρέπομαι λίγο επειδή δεν φοράω φούστα. Παράλληλα, βλέπω ότι οι πρώην φίλοι μου έχουν έλθει κοντά. Μοιάζουν με τουρίστες αλλά δεν είναι. “Τι είσαστε σεις; Θρησκευτική σέκτα;” τους ρωτάει η γυναίκα φοβισμένη. Εκείνοι δεν απαντούν μα εγώ ανησυχώ -ξέρω ποιοί είναι και τι κάνουν. Όμως, ξέρω επίσης ότι δεν θα μπορώ να ξεφεύγω διαρκώς, εφόσον εκείνοι βρίσκονται παντού. Προσπαθώ να ξυπνήσω και πάλι· ξυπνώ αλλού, μετά ξυπνώ εδώ και νιώθω απέραντη ανακούφιση...

☺ Σήμερα ο Χάρης δεν έχει σχολείο και τον κρατάμε από το πρωί. Ενώ τρώμε μαζί το πρωινό μας, μου λέει όλο χαμόγελα: “Όταν πάω τρίτη τάξη, ο μπαμπάς θα μου αγοράσει τάμπλετ, υπολογιστή και τηλεόραση! Θα σε φωνάζω επάνω για να βλέπουμε μαζί ταινίες! Θα βλέπουμε θρίλερ!”

Ύστερα του λέω ότι στις προάλλες έπαιξα λίγο μπάλα με το Χρήστο, ένα αγοράκι δυόμισι ετών που το φέρνει καμιά φορά η Θεώνη. Ο Χάρης δυσανασχετεί έντονα:
“Δεν πρέπει να παίζεις με το Χρήστο, αυτός δεν ξέρει

ποδόσφαιρο, άμα παίζεις μαζί του θα ξεχάσεις κι αυτά που σου έχω μάθει!”
“Παίζω και με τον αδελφό του, τον Δήμο, που ξέρει ποδόσφαιρο!” του κάνω.
Τότε ο Χάρης βάζει τις κλάψες και φωνάζει νευριασμένος:
“Δεν μπορώ να σας ακούω πια!” και τρέχει στο σαλόνι.

Αργότερα, όταν ξαπλώνω για μεσημέρι, ο μικρός κάθεται ήσυχα στο σαλόνι και ασχολείται με γράμματα και αριθμούς. Κάθε τόσο έρχεται έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα μου, κρυφοκοιτάζει μέσα και μετά τρέχει και δίνει αναφορά στη μητέρα μου: “Η νονά τώρα κοιμάται” ... “Τώρα διαβάζει” ... “Τώρα γράφει στο κομπιούτερ”. Όταν η ώρα φτάνει 5:30 περίπου, βγαίνω έξω και ο Χαρούλης με περιλαβαίνει για να παίξουμε μαζί ποδόσφαιρο. Με κανέναν άλλον δεν απολαμβάνει τόσο πολύ τη μπάλα. Παίζει και με φίλους του στο σχολείο, εκείνοι όμως δεν ανέχονται ζαβολιές και δεν χάνουν κάθε φορά...

Παρασκευή, 7 Νοεμβρίου 2014

☺ Νωρίς το απόγευμα η μαμά κι εγώ φτιάχνουμε μιλ φέιγ, παραγγελία του Θάνου, ενώ ο Χάρης θέλει να παίξει ποδόσφαιρο μαζί μου.
“Δεν μπορώ τώρα, πρέπει να φτιάξουμε το κέηκ”, του λέω.
“Μα ο Νάσος σου τρώει συνέχεια ένα σωρό λεφτά κι εσύ του φτιάχνεις κέηκ;” (!)
“Και πού το ξέρεις εσύ αυτό;” απορώ με το νήπιο, που έχει πάρει πρέφα τα οικογενειακά μας.
“Ζητάει συνέχεια εκατό ευρώ από τη γιαγιά και αν δεν του τα δώσει, ο Νάσος φωνάζει!” (!)
“Το παιδί ξέρει ότι κάθε μήνα δίνεις τουλάχιστον εκατό ευρώ στον εγγονό σου”, εξηγώ γελώντας στην μητέρα μου.
“Δεν είναι για γέλια αυτό!” μου κάνει η μαμά συνοφρυωμένη και μου δείχνει με τρόπο τον Χαρούλη. “Και δεν είναι αλήθεια ότι ο Θανάσης μου φωνάζει”, συνεχίζει ενοχλημένη. “Από ποιόν τα άκουσες εσύ αυτά, μικρέ;”
“Από κανέναν! Αλλά κρυφακούω!” (!)

♠ Πιο αργά, πηγαίνω για μάθημα στις εγγονές της Θεώνης. Όπως πάντα, επιστρέφω μαζί με τον Αργύρη ο οποίος κάθε φορά προσφέρεται να με πηγαινοφέρνει με το αμάξι του – δεδομένου μάλιστα ότι το σπίτι του είναι μακριά από το δικό μου, κάπου κοντά στο βουνό (τώρα είναι αυτό περίεργο μπλέξιμο, ή δεν είναι;). Στα δέκα λεπτά το πολύ που διαρκεί η κούρσα εγώ προσέχω ιδιαίτερα και αποφεύγω να μιλώ, έτσι ώστε να μη του δίνω αφορμές να μου αρχίσει τα "όχι έτσι, αλλιώς" και να το παίζει ξερόλας και θεός. Λίγο πριν φθάσουμε έξω από το σπίτι μου, τον ακούω να λέει, δήθεν αδιάφορα:
"Επτάμιση πήγε η ώρα!"
Κοιτάζω το ρολόι του αυτοκινήτου και βλέπω ότι
"Η ώρα είναι 7:20"
Αμέσως ο Αργύρης παίρνει ένα γλυκερό ύφος και μου κάνει: "Αυτό μου θυμίζει ένα φίλο που είχα κάποτε -καλή του ώρα όπου βρίσκεται- ο οποίος έδινε πάντα πολλή σημασία στην ώρα: Του έλεγες, ας πούμε, ότι η ώρα είναι οκτώ παρά είκοσι κι εκείνος έλεγε: όχι, είναι 7:33!"
"Υπερβολικός ο φίλος σου" λέω τότε εγώ, που δεν έχω καταλάβει ακόμη πού το πάει ο μάγκας.
"Όχι, Υβόννη", φωνάζει με οίστρο. "Αυτό δεν είναι απλά υπερβολικό: Αυτό δεν γίνεται, αυτό δεν υπάρχει! Ο τύπος ήταν τρελός με την ώρα! Να, όπως τώρα, που εγώ είπα "επτά και μισή" κι εσύ είπες επτά και είκοσι!"
Στο σημείο αυτό αισθάνομαι κάπως άβολα, μα έχουμε πια φτάσει έξω από το σπίτι μου, οπότε τον αποχαιρετώ και κατεβαίνω.

Μετά από λίγη ώρα συνειδητοποιώ ότι ο Αργύρης ουσιαστικά με αποκάλεσε "τρελή" επειδή τόλμησα να τον διορθώσω σχετικά με την ώρα. Σαφώς, βρήκε την αφορμή να με προσβάλει επειδή αφαιρέθηκα για ένα δευτερόλεπτο και ξέφυγα από την πάγια τεχνική μου ("Δεν ξέρω" ... "Δίκιο έχεις").

Από την άλλη, απορώ: Πώς τα κατάφερε και σκάρωσε όλη αυτή την ιστορία για τον δήθεν φίλο του, ατάκα κι επί τόπου; Και γιατί, ενώ είδε στο ρολόι ολοκάθαρα την ώρα, μου την είπε λάθος; Προφανώς, το είχε προσχεδιάσει και το έκανε

επίτηδες, για να τον διορθώσω αυθόρμητα και να μπορέσει μετά εκείνος να με πιάσει στον ύπνο και να μου κάνει τον έξυπνο. Τελικά, δεν είναι μονάχα παρανοϊκός· είναι σατανικός και πρέπει να προσέξω ιδιαίτερα...

Η αντιμετώπιση της κατάστασης χρειάζεται ψυχραιμία και αποφασιστικότητα: Το να αποφεύγω να μπαίνω στο αμάξι του, όπως υπολόγιζα, πιθανότατα δεν θα φέρει αποτέλεσμα: Αρκούν έστω πέντε λεπτά κουβέντας στην πόρτα του σπιτιού του για να με παγιδέψει. Άλλωστε, δεν είναι μονάχα αυτό το θέμα: Ο Αργύρης, ως παρανοϊκό πιόνι των κυκλωμάτων, μπορεί να γίνει εξαιρετικά επικίνδυνος και δεν μπορώ καθόλου να είμαι σίγουρη για το τι (ίσως) να μου σκαρώσει όταν οι μικρές θα δίνουν για Lower. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να μου στήσει μια διπλή αποτυχία και μετά να με τραβάει στα δικαστήρια -κατόπιν εντολής των κυκλωμάτων, φυσικά. Στους Ξιφαράδες αρέσουν τα δικαστήρια, συχνά δημιουργούν σοβαρά προβλήματα, ενώ διαθέτουν την προστασία πανίσχυρων κυκλωμάτων: συγκεκριμένα, όλοι τους δουλεύουν στη βίλλα της πάμπλουτης εφοπλίστριας Φανής Αυγέρη...

Εκείνο, λοιπόν, που πρέπει να κάνω είναι να απομακρυνθώ εγκαίρως, πριν τα πράγματα παραγίνουν σοβαρά: Το πολύ σε τρία χρόνια, θα φροντίσω να βρω μια καλή δικαιολογία για να τους κόψω. Γενικότερα, πρέπει να σταματήσω οριστικά τη διδασκαλία κατ' οίκον, εφόσον τα πράγματα έχουν αλλάξει δραματικά: Όταν ξεκίνησα, πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο κόσμος ήταν διαφορετικός, τα παιδιά ήταν διαφορετικά, ήμουν κι εγώ διαφορετική. Τώρα, όμως, η κοινωνία έχει παρατρελαθεί, οι άνθρωποι είναι μουρλοί και κακοί και δεν είναι να συνάπτεις τέτοιου είδους μακρόχρονες υποχρεώσεις μαζί τους. Γενικά, η δουλειά αυτή είναι πια υπερβολικά επικίνδυνη για μένα...

Σάββατο, 15 Νοεμβρίου 2014

☺ Σήμερα ο Χαρούλης διέπρεψε στην προπόνηση του ποδοσφαίρου: Η ομάδα του έβαλε δέκα γκολ, από τα οποία τα επτά τα έβαλε ο δικός μας, ο οποίος είναι το αστέρι της ομάδας και δεν παίζουν χωρίς αυτόν. Μετά το τέλος του αγώνα, του

έδωσαν συγχαρητήρια και του έβγαλαν φωτογραφίες, ενώ ο μικρός καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι.
“Ποιός, όμως, σου έδωσε τα πρώτα σου μαθήματα στο ποδόσφαιρο;” τον ρωτάω.
“Ο μπαμπάς!” απαντά ο νεαρός.
“Όχι, η νονά!” πετάγεται ο Γιάννης.
“Η νονά είναι ένα κοριτσάκι, που δεν ξέρει ούτε μπάλα!” αντιτάσσει ο Χάρης όλο τσαντίλα.
“Έχω εκπαιδεύσει όλη την εθνική ομάδα εγώ!” πετάγομαι.
“Ψέματα λες!” μου φωνάζει, πραγματικά ανήσυχος.

Λίγο αργότερα έρχεται η Θεώνη. Εξηγώ στον Χάρη ότι θα παίξουμε μόνο ένα σετ των δέκα γκολ και μετά θα σταματήσουμε για να πιάσουμε κουβέντα. Ο μικρός μουσκλώνει. “Τώρα βρήκες να 'ρθεις;” λέει στη Θεώνη, η οποία δεν τον παρεξηγεί, παρόλο που της δείχνει την πόρτα. Τον μαλώνω και τον απειλώ ότι θα το πω στον πατέρα του.

Εντέλει, καθόμαστε γύρω από το μεγάλο τραπέζι και συζητάμε περί ανέμων και υδάτων. Ο νεαρός έχει κολλήσει δίπλα μου, έχει ανεβάσει το ένα του πόδι στην αγκαλιά μου και γράφει τις λέξεις που του λέω σε ένα χαρτί: γλάρος, πορτοκάλι, αχλάδι, ανανάς, μαργαρίτα, τόπι, γλάστρα, Αναστασία (η νέα του γκομενίτσα), βουνό, κουλούρι, τούβλο κλπ. Καλά τα καταφέρνει, παρόλο που πάει σχολείο μόλις ενάμιση μήνα.

Κάποια στιγμή, πηγαίνω στην τουαλέτα· εκείνος παίρνει τα χαρτιά και το μολύβι του, τα στρώνει στο πάτωμα απέξω, συνεχίζει να γράφει και περιμένει υπομονετικά μέχρι να βγω.
“Ποιός άλλος άντρας τα κάνει αυτά;” λέω στη Θεώνη μόλις βγαίνω.
“Κανένας!” παραδέχεται εκείνη γελώντας.

Μετά από λίγο, ο μικρός αρχίζει να γράφει ολόκληρες φράσεις -με αυτήν ακριβώς την ορθογραφία: ο πισινός της νονάς· ο πισινός της Θεόνης· το πουλί του Νάσου· σεξ κάνει ο Νάσος και η Χριτίνα· βλαμένι Θεόνη· Γερμανός ίνε η Θεόνη. Στο σημείο αυτό τον μαλώνουμε και αλλάζει ρεπερτόριο: ίσε όμορφι νονά· λουλούδι ίνε η Θεόνη· σαγαπό νονά· ίσε πολύ καλί νονά· ίσε έξυπνι νονά. Πλάκα έχει ο μικρός...

Τρίτη, 25 Νοεμβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πάνω στο δέρμα μου, ιδίως στα πόδια μου, υπάρχουν μεγάλες άσπρες κηλίδες σα να έχω λεύκη. Ξαφνικά, νιώθω να με μαχαιρώνουν παντού αόρατοι εχθροί, ενώ αισθάνομαι σα να είμαι δαιμονισμένη. Κλαίω και χτυπιέμαι, παρακαλώντας το Θεό να με σώσει "αν και ξέρω ότι δεν έχω φερθεί σωστά", όπως παραδέχομαι στην προσευχή μου.

Τότε, μπαίνει στο δωμάτιο η αδελφή μου. Το χρώμα του δέρματός μου είναι τώρα εντάξει, μα έχω πολλές βαθιές, ματωμένες γρατζουνιές σε όλο το δεξί μου πόδι. Μετά, όμως, αντί για γρατζουνιές το πόδι μου είναι γεμάτο μικρούς επιδέσμους, που θυμίζουν οδοντογλυφίδες με τη μια άκρη τους τυλιγμένη σε βαμβάκι. Θεραπεία, ανακούφιση...

Επαλήθευση: Το πρωί πηγαίνω μαζί με τη μητέρα μου στον ορθοπεδικό για να δει το δεξί της πόδι, που τελευταία την πονάει και δεν πατάει σωστά. Ο γιατρός την βάζει να κάνει ορισμένες κινήσεις και βλέπει ότι το πόδι δουλεύει αρκετά καλά, παρά το φοβερό στράβωμα στη μέση. Δεν της γράφει εξετάσεις, ούτε τρεχάματα. Τη συμβουλεύει μόνο να περπατάει, να χρησιμοποιεί θερμοφόρα και να παίρνει ένα φυτικό αντιφλεγμονώδες. Αποχωρούμε ανακουφισμένες και χαρούμενες...

Αρχίζουν να με κουράζουν οι Ξιφαράδες: Εκτός απ' όλα τα άλλα, απαιτούν οι δίδυμες να παίρνουν πάντοτε εικοσάρια, παρόλο που ειδικά η Θεώνη είναι μια μετριότητα. Τα κορίτσια κλαίνε γοερά επί ένα μισάωρο αν πάρουν δεκαεννιά, μάλλον επειδή ο έξυπνος πατέρας τους έχει περάσει την ιδέα ότι αν δεν είναι άριστες δεν αξίζουν την αγάπη του. Απ' ότι έχω ακούσει, ο τύπος τις βρίζει και τις χτυπάει αν τύχει να μην πάρουν άριστα σε οτιδήποτε. Στο δικό μου μάθημα, όποτε οι δεσποινίδες παίρνουν 19 αντί για 20, κλαίνει και ολοφύρονται για κανένα μισάωρο, αμφισβητούν τη βαθμολογία μου ("δεν μπορεί να έχω λάθη, κυρία, εσείς μας είπατε ότι..."), ενώ πρέπει να εξηγώ στον περήφανο μπαμπά τους το λόγο που δεν αρίστευσαν οι μεγαλοφυίες. Λεπτομέρεια: Στο σχολείο οι δεσποινίδες παίρνουν πάντα άριστα σε όλα, σήμερα, όμως, που έτυχε να τις ρωτήσω

ποιό μήνα έχουμε Πρωτοχρονιά, μου απάντησαν όλο απορία: "Τον Μάιο; ή τον Φεβρουάριο;" Όσο για άλλες γιορτές, ας μη το συζητάμε...

Σάββατο, 29 Νοεμβρίου 2014

☺ Καθώς παίρνουμε το πρωινό μας με τον Χαρούλη, μας διηγείται τις περιπέτειές του με το ποδόσφαιρο στο σχολείο: Παραπονιέται ότι τα άλλα παιδιά πέφτουν διαρκώς πάνω του, βγάζουν τα γκολ του φάουλ, του βάζουν τρικλοποδιές, τον ρίχνουν κάτω, λερώνει τα παντελόνια του, μετά σηκώνεται, τους δέρνει, και στο τέλος ο δάσκαλος τους μαλώνει όλους μαζί.

Ξαφνικά, ο μικρός πετάγεται από την καρέκλα και τρέχει στο δωμάτιό μου φουριόζος. "Πάω να δείρω τον Ανρί!" μου λέει και αρχίζει να χτυπάει την αφίσα με τον γυμνό τύπο, που έχω φυλάξει πίσω από την ραφιέρα μου (τον έχω ονομάσει Ανρί, επειδή φαίνεται Γάλλος).

"Πώς του 'ρθε αυτό τώρα;" ρωτάω τη μαμά, ενώ γελάμε μαζί.

"Άσε τον Ανρί ήσυχο!" φωνάζω μετά στον μικρό.

Ο μικρός έρχεται κοντά και μου λέει όλο ικανοποίηση:

"Τον έδειρα τον άντρα σου και δεν τον λένε Ανρί! Τον λένε Χαζοβλάκα!"

"Να και σκηνές ζήλιας!" λέω στη μαμά.

Μετά από λίγη ώρα, ετοιμάζομαι να πάω στο φούρνο. Γυρεύω το μπουφάν μου αλλά δεν το βρίσκω πουθενά. Τρέχει ο Χάρης μέσα στο δωμάτιό μου και μετά εμφανίζεται μαζί με το μπουφάν μου, που μου το φέρνει σέρνοντάς το στο πάτωμα.

"Ήταν κάτω από το κρεβάτι!" με πληροφορεί ο νεαρός.

"Και πώς βρέθηκε εκεί το μπουφάν;"

"Ο Ανρί το έβαλε!" απαντά με αφοπλιστική αθωότητα.

Μια σύντομη αύρα τύχης: Αυτό το μήνα παρατήρησα μια αργή, αναπάντεχη, διστακτική στροφή της μοίρας προς το θετικό:

α) Η μαμά όσο πάει στραβώνει: Το δεξί της πόδι δεν την κρατάει πια, χρησιμοποιεί μπαστούνι ακόμη και μέσα στο σπίτι. Ωστόσο, όταν πηγαίνουμε μαζί στο γιατρό, την βρίσκει

σχετικώς καλά και τη συμβουλεύει να περπατάει όσο μπορεί! Έκτοτε, το πόδι την ενοχλεί λιγότερο και δεν χρειάζεται τόσο το μπαστούνι.

β) Επιδιορθώσαμε το χαλασμένο ταβάνι. Ακόμη, βάψαμε την κρεβατοκάμαρα και το οφίς μάλλον φθηνά. Προμηθεύτηκα ένα ωραίο κομό για το δωμάτιό μου (το 'φερε ο Γιάννης) καθώς και μια θήκη για παπούτσια (ας είναι καλά η Θεώνη). Ακόμη, ξεφορτώθηκα κάτι παιδικές εταζέρες κι ένα παλιό κομοδίνο που απλά μου έπιαναν το χώρο. Τώρα η κάμαρά μου είναι πιο άνετη και όμορφη.

γ) Ωστόσο, αυτές οι αλλαγές χάλασαν την ισορροπία του χώρου: Για δυο βδομάδες περίπου, το Rakel δεν με προστάτευε ικανοποιητικά. Όμως, μετά από αρκετές δοκιμές και διορθώσεις στη θέση του μενταγιόν, το πρόβλημα φαίνεται λυμένο.

δ) Ξεφορτωθήκαμε, επιτέλους, μια τεράστια μεταλλική αποθήκη κι ένα παλιό ψυγείο που έπιαναν πολύ χώρο στην πίσω αυλή. Στις 12 του μήνα τα δώσαμε σε παλιατζή. Στις 18 ο Γιάννης έφερε και απίθωσε στην μπροστινή αυλή ένα τεράστιο ψυγείο, μια παλιά κουζίνα, μια σκουριασμένη ψησταριά κι ένα παλιό ντουλάπι. Τα έφερε από το σπίτι που νοίκιαζε με τη γκόμενα, λέει. Τελικά, το ψυγείο και την κουζίνα τα πήραμε εμείς, επειδή είναι σε καλύτερη κατάσταση από τα δικά μας και λειτουργούν πιο σωστά. Ωστόσο, βγάλαμε έξω τα παλιά, που είναι επίσης ογκώδη.

ε) Ο Νάσος βρήκε δύο δωρεάν εισητήρια για τη θεατρική παράσταση “Σμύρνη μου αγαπημένη”. Πήρε τη γιαγιά του και πήγαν μαζί. Έμειναν και οι δυο πολύ ευχαριστημένοι.

στ) Δεν ανάβει το modem, οπότε δεν έχω σύνδεση με το Διαδίκτυο· ανεβάζουμε μια ασφάλεια, το modem δουλεύει κανονικά. *Όπως και να 'χει, το δικό μου προβληματικό λάπτοπ δεν είναι για σοβαρές δουλειές μέσω Internet...*

ζ) Ταυτόχρονα, το σταθερό τηλέφωνο δεν χτυπούσε επειδή δύο συγκεκριμένα κουμπιά στο πλάι ήταν στο off και δεν ακουγόταν το κουδούνισμα. Ποιός πείραξε τα κουμπιά;

θ) Τα καλοριφέρ δεν ανάβουν, φανταζόμαστε ότι φταίνε οι ασφάλειες αλλά ο μπαμπάς λέει και κάνουμε κάτι στα

ρολόγια. Έτσι, μετά από τέσσερις μέρες παγωνιάς, τώρα τα καλοριφέρ δουλεύουν κανονικά.

ι) Ξαφνικά ανακάλυψα ότι η Amarok διαθέτει δωρεάν εργαλεία για την κατασκευή κανονικών βιβλίων (print-on-demand-books). Έτσι, ξεκίνησα τη διαδικασία για την έκδοση του πρώτου ημερολογίου μου, με τίτλο "Forbidden Diary I".

Συμπέρασμα: Δυνάμεις αόρατες και αντίρροπες τυλίγουν εμένα και τους γονείς μου. Κάποιες προσπαθούν να μας εμποδίσουν να κάνουμε οτιδήποτε, άλλες μας ανοίγουν τα μάτια και διορθώνουν τα κακώς κείμενα. *Ίσως κάτι έχει αρχίσει να αλλάζει στο σπίτι μας, ίσως τελικά γυρίζει ο τροχός...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2014):*** Η περίπτωση του Αργύρη Ξιφαρά αρχίζει να παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, τόσο που θεωρώ σκόπιμο να την εντάξω στο *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:* Εκτός από την απαράδεκτα αλαζονική συμπεριφορά του, την οποία πλέον αντιμετωπίζω μάλλον επιτυχώς με τη σιωπή και με ατάκες του τύπου "δίκιο έχεις" ... "σωστά" ... "έτσι είναι" και τα παρόμοια, έχω παρατηρήσει και το εξής ***μυστήριο:*** Όταν φθάνουμε στο σπίτι του και βγαίνω από το αμάξι, αμέσως ο κύριος τρέχει στο πορτ-μπαγκάζ, το ανοίγει, κάτι κάνει μέσα, δεν ξέρω τι, το ξανακλείνει. Επίσης, όλο κάτι ψαχουλεύει στο πίσω κάθισμα, όλο κάτι ψάχνει να βρει εκεί, συνήθως τα γυαλιά του, λέει. Όταν τελειώνει το μάθημα και είναι να με πάει πίσω στο σπίτι μου, τα ίδια.

♠ Ειδικά την Παρασκευή το βράδι έρχονται και τα κορίτσια μαζί μας επειδή μένουν με τη γιαγιά τους μέχρι το Σάββατο το απόγευμα. Κάθε φορά, πριν μπουν τα παιδιά στο πίσω κάθισμα, σπεύδει ο Αργύρης και τις εμποδίζει, λέγοντάς τους πάντα το ίδιο: "Προσέξτε μην καθήσετε πουθενά, μήπως έχω αφήσει τα γυαλιά ηλίου εκεί πέρα!". Ανοίγει την πίσω πόρτα, εμένα μου λέει να κάτσω μπροστά, μετά ψαχουλεύει εκεί πίσω για μερικές στιγμές και φυσικά τα γυαλιά ποτέ δεν είναι εκεί. Ακόμη και οι κόρες του έχουν αρχίσει να απορούν: "Μα δεν είναι εδώ τα γυαλιά...". Αναρωτιέμαι: Αν υποθέσουμε ότι όντως ο Αργύρης φοράει γυαλιά ηλίου στο αμάξι, γιατί τα πετάει στο πίσω

κάθισμα; Κάθε φορά; Με ποιό σκεπτικό; Τι συμβαίνει, αλήθεια; Όντως ψάχνει για τα γυαλιά του; Ή μήπως φροντίζει, όταν μπαίνω εγώ στο αμάξι, να με στοχεύει με κάποια ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που εκπέμπεται από κρυμμένο μηχάνημα; *Τρέχα γύρευε...*

Κατά τ' άλλα: Από τα μέσα του μήνα τοποθέτησα ένα καινούργιο κομό μέσα στο δωμάτιό μου, οπότε έχει αλλάξει η διαρρύθμισή του. Έκτοτε παρατηρώ σχετική επιδείνωση των νυχτερινών ενοχλήσεων, εφόσον αναγκάστηκα να αλλάξω και τη θέση του μενταγιόν. Για την ακρίβεια, μου έρχεται πολύ συχνά το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" προφορικά, έστω κι αν αρκετές φορές δεν ακούγεται ξεκάθαρα. Πειραματίζομαι, λοιπόν, καθημερινά, μέχρι να βρω νέα ισορροπία στο χώρο. Τελικά, εκείνο που πρέπει να προσέχω είναι ο καθαριστής ακτινοβολιών να απέχει αρκετά από τα γύρω έπιπλα, τόσο σε ύψος, όσο και σε απόσταση.

Τέλος πάντων, αυτό το μήνα είχα τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	1
Όνειρα με φλόγες:	1
Εφιαλτικό μήνυμα:	8 (τα 4 δεν ακούστηκαν ξεκάθαρα)
Καθαρές νύχτες:	20

Του καιρού γυρίσματα

Τετάρτη, 3 Δεκεμβρίου 2014

Νεότερες εξελίξεις του οικογενειακού μας σήριαλ: Χθες νύχτα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ακούγονται φωνές, αλαλαγμοί και απανωτοί γδούποι από το διαμέρισμα του Γιάννη. Μετά από λίγη ώρα, η βροντερή φωνή του ανηψιού μου αντηχεί στο δρόμο: "Άει στο διάολο, πουτάνα, φύγε από δω!"

Το πρωί μάθαμε τα καθέκαστα: Ενώ ο Γιάννης κοιμόταν, η Μαρίνα πήρε το κινητό του, άρχισε να το ψάχνει και ανακάλυψε κάτι μηνύματα όπου ο Γιάνναρος παρακαλούσε την πρώην γκόμενά του να τα ξαναφτιάξουν. Η κυρία έγινε Τούρκος, κι ενώ ο ανηψιός μου κοιμόταν ακόμη, άρχισε να τον φτύνει κατάμουτρα, φωνάζοντάς του: "Είσαι ξεφτίλας, ακόμη παρακαλάς την πουτάνα τη γκόμενά σου!" Η φτυσιά ξύπνησε τον Γιάννη, ο οποίος πετάχτηκε από τον ύπνο του, έγινε το έλα να δεις, το ζευγαράκι αντάλλαξαν διάφορα κοπλιμέντα, πλακώθηκαν και στο ξύλο. Σύντομα κατέληξαν επάνω, στο διαμέρισμα του Θανάση, όπου συνέχισαν τον καυγά, ενώ ο άλλος ακόμη κοιμόταν μακαρίως. Εντέλει ο Νάσος ξύπνησε, η Μαρίνα παραπονέθηκε ότι ο Γιάννης της χτύπησε το κεφάλι στον τοίχο κι ότι εξαιτίας του έπαθε διάσειση και ήθελε να την πάνε στο νοσοκομείο. Πάντως, δεν έχει ούτε μια μελανιά πάνω της, φαίνεται μια χαρά...

Λίγο μετά την αποχώρηση της Μαρίνας, κατέφθασαν οι δυο αδελφοί της μαζί με άλλους δυο τύπους. Τους ανέλαβε ο Θανάσης με τα σούπερ μούσκουλά του, τους πέταξε από τη σκάλα και τους απείλησε ότι αν ξαναφανούν στο σπίτι, μαύρο φίδι που τους έφαγε. Δόθηκαν κάποιες εξηγήσεις, τα αδέλφια της Μαρίνας κατάλαβαν ότι η κυρία τους τα παραείπε για να τους κάνει να τρέξουν, και τελικά έφυγαν ως βρεγμένες γάτες. Ευτυχώς, ο Χαρούλης έλειπε αυτή τη νύχτα, κοιμόταν στης θείας του.

Κατόπιν των ανωτέρω, το ζευγαράκι της Αγίας Παρασκευής αποφασίζουν να χωρίσουν και η Μαρίνα θα νοικιάσει δικό της διαμέρισμα. Ο ανηψιός μου θα τη βοηθάει οικονομικά και όχι μόνο. Όσο για το παιδί, θα μένει κυρίως μαζί του, κι εμείς θα βοηθάμε όσο μπορούμε. Η μητέρα του, λόγω πολύωρης βραδινής δουλειάς, θα το βλέπει δυο μέρες την εβδομάδα -δηλαδή όσο το έβλεπε και πριν.

Παραλειπόμενα: Από τις αρχές του Σεπτέμβρη η κυρία έχει γκόμενο -δηλαδή από τότε που ξεκίνησε τα "γερμανικά". Πήγαινε 4-5 φορές την εβδομάδα, συνήθως μετά την πολύωρη δουλειά της ως σερβιτόρα, και όλοι αναρωτιόμασταν πού βρίσκει τόσα λεφτά για ιδιαίτερα αλλά και την όρεξη για μάθημα, ύστερα από τόσες ώρες κουραστική δουλειά. Ο τύπος είναι ένας μουσουλμάνος Πακιστανός, συνάδελφός της στην καφετέρια...

Κυριακή, 7 Δεκεμβρίου 2014

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στον ΟΑΕΔ και ζητώ να μου κανονίσουν ασφάλεια υγείας. Η υπάλληλος φεύγει, έρχεται στη θέση της μια άλλη, που φαίνεται άσχετη, και μου λέει πως δεν είμαι γραμμένη στα αρχεία τους. Της λέω ότι είμαι εγγεγραμμένη και δυσανασχετώ για την ασχετοσύνη και την τεμπελιά της. *Επαλήθευση: Έρχεται το πρωί ο Νάσος και λέει ότι σκοπεύει να πάει στον ΟΑΕΔ για να γραφτεί και να κανονίσει ασφάλεια υγείας...*

☺ Το απόγευμα είναι εδώ ο Χαρούλης. Παίζουμε επιτραπέζιο ποδόσφαιρο και με ταράζει στις ζαβολιές για να κερδίσει. Του γράφω σ' ένα χαρτί τις λέξεις "Χάρης" και "Ζαβολιάρης". Μυξοκλαίει για λίγο, μετά αρχίζει να μου γράφει ραβασάκια, με αυτή την ορθογραφία: "Ι νονά ίνε χαζί" ... "νονά ζαβολιάρα" ... "ι νονά δεν με κατλαβνι".

"Αφού με λες χαζή, δεν θα παίζω μαζί σου. Και αυτό το ι που μπαίνει μπροστά από τα κορίτσια, είναι ήτα, όχι γιώτα", του λέω.

"Πώς γράφεται το ίνε;" με ρωτάει και του δείχνω.

Αμέσως πιάνει και μου γράφει: "Κούκλα είναι η νονά".

Ύστερα, πηγαίνω στο δωμάτιό μου, στηρίζω την μικρή αφίσα του "Ανρί" στον τοίχο και βλέπω τηλεόραση. Σε λίγο έρχεται ο Χάρης και μου δείχνει τι έχει γράψει: "Ουράνιο τόξο είναι η νονά". Όταν τελειώνει η σειρά "The Haunted Hathaways", που ενίοτε παρακολουθώ, βάζω την αφίσα στη θέση της πίσω από την πόρτα, στο δωμάτιο των γονέων μου. Τότε, ο Χάρης τρέχει αμέσως, φωνάζοντας: "Πάω να δείρω τον Ανρί!"

Πιο αργά, τη νύχτα, αφού ο μικρός έχει πάει σπίτι του, ψάχνω να βρω την αφίσα για να τη βάλω ξανά πλάι στην τηλεόραση. Όμως, δεν είναι στη θέση της, δεν τη βρίσκω πουθενά. Ψάχνω κάτω από το κρεβάτι των γονέων, μέσα στο σαλόνι, τίποτα. Εντέλει, την ανακαλύπτω πεταμένη κάτω από το κρεβάτι μου...

Τρίτη, 16 Δεκεμβρίου 2014

Πηγαίνω να φέρω τον Χάρη από το σχολείο, όταν στο δρόμο μπροστά μου βλέπω μια πέτρα διαμέτρου τριών εκατοστών περίπου να κυλάει για λίγο στην άσφαλτο, έτσι ξαφνικά, χωρίς κανέναν απολύτως λόγο: Δεν την κλώτσησε τίποτα, ενώ υπήρχε απόλυτη άπνοια και ο δρόμος δεν ήταν κατηφορικός. Δεν θα προχωρήσω σε υποθέσεις, απλά σημειώνω ένα ασήμαντο μα ***μυστήριο*** γεγονός...

☺ Μόλις έχω φέρει τον μικρό από το σχολείο, του βάζουμε να φάει αλλά εκείνος τσινάει και ζητάει φρούτα. Του βάζω μπροστά του δυο μανταρίνια και μια μπανάνα, με τέτοιο τρόπο ώστε να θυμίζουν κάτι πολύ συγκεκριμένο.
"Τι είναι αυτό;" τον ρωτάω.
"Τέρμα και τερματοφύλακας", μου απαντάει σοβαρά.

Πάντως, αρχίζω να βλέπω στον Χάρη μία ψύχωση για το ποδόσφαιρο: πηγαίνει σε ποδοσφαιρική ακαδημία δυο φορές την εβδομάδα, μαζεύει χαρτάκια με ποδοσφαιριστές, αντί για κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση προτιμάει να βλέπει ποδοσφαιρικούς αγώνες, δεν θέλει να παίζει κανένα άλλο παιγνίδι εκτός από μπάλα, ακόμη και τα στρατιωτάκια του τα βάζει να παίζουν ποδόσφαιρο με έναν βώλο! Επιπλέον, όταν περπατά στο δρόμο θέλει πάντα να κλωτσάει κάτι: ένα

κουβαριασμένο χαρτί, ένα κουκουνάρι, μια πέτρα, ένα σκουπίδι, οτιδήποτε. Κατά τη γνώμη μου, το ποδόσφαιρο αποτελεί για τον Χάρη μια διέξοδο στην έμφυτη επιθετικότητά του, αλλά κι έναν τρόπο φυγής από την πραγματικότητα...

Τετάρτη, 24 Δεκεμβρίου 2014

☺ Τα σχολεία έχουν κλείσει για τις διακοπές των Χριστουγέννων, οπότε κρατάμε το Χαρούλη από το πρωί. Ξαφνικά, η μητέρα μου θεωρεί σκόπιμο να τον πειράξει: "Όταν λείπεις εσύ, η νονά παίζει ποδόσφαιρο με τον Ανρί!" Χωρίς να πει τίποτα, αμέσως ο μικρός τρέχει φουριόζος στο δωμάτιο των γονέων μου, βουτάει μια παντόφλα και αρχίζει να βαράει την μεγάλη αφίσα του "Ανρί", που έχω στήσει ανάποδα μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη. "Θα τον πατήσω κάτω!" φωνάζει όλο νεύρα. Μετά έρχεται και αρχίζει να κλωτσάει εμένα, όλο τσαντίλα. "Ο Ανρί είναι χαζόβλακας! Να μην ξαναπαίξεις μαζί του ποδόσφαιρο!" ξαναφωνάζει. Ησυχάζει μονάχα όταν τον διαβεβαιώνω ότι ο Ανρί τον αγαπάει και ότι θέλει να παίζει μαζί του ποδόσφαιρο. "Θα του βάλω πεντακόσια γκολ!" δηλώνει ο μικρός, πολύ σίγουρος

Λίγο αργότερα τηλεφωνεί η θεία Πηνελόπη κι εκδηλώνει την επιθυμία να πάει ο Χάρης να της πει τα κάλαντα. Της τον πηγαίνω εγώ, μαζί με λίγα μελομακάρονα και κουραμπιέδες. Ο μικρός λέει τα κάλαντα όπως-όπως και εισπράττει πέντε ευρώ (καταξοδεύτηκε η θεία...).

"Θα το δώσω στο μπαμπά", κάνει ο μικρός, μόλις παίρνει το χαρτονόμισμα.

"Είδες τι καλό παιδί;" λέω στη θεία.

"Εγώ το 'δωσα σε σένα, να το βάλεις στον κουμπαρά σου. Δεν έχεις κουμπαρά;" τον ρωτάει εκείνη, με γλυκιά φωνή.

"Έχω, αλλά ο μπαμπάς μου παίρνει τα λεφτά, επειδή έχει ξεμείνει!"

"Όλοι έχουμε ξεμείνει", του λέει η θεία Πηνελόπη κι εγώ συμφωνώ. Να γιατί ο μικρός δεν ασχολείται πια με την αποταμίευση. Καλά το υποψιαζόμουν...

Πέμπτη, 25 Δεκεμβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γυναίκα, μάλλον μάγισσα, οδηγεί εμένα και μερικούς άλλους έξω από μια φυλακή. Καταλήγουμε πάνω σε περίεργους προμαχώνες, όπου οι τεράστιες πέτρες στενεύουν όλο και περισσότερο γύρω μας, απειλώντας να μας εγκλωβίσουν εκεί για πάντα.

Τελικά, όμως, βρίσκουμε μια διέξοδο για τον έξω κόσμο: μπροστά μας υπάρχουν λιμνούλες ρηχές και γραφικές, όπου κολυμπούν παράξενα ζώα. Ωστόσο, σύντομα καταλήγουμε σε άγνωστη περιοχή, γεμάτη αλλόκοτες διόδους, όπου νέες παγίδες καιροφυλακτούν. Το δάπεδο και οι βράχοι έχουν χρώμα κίτρινο και θυμίζουν γιγάντια ράμφη πουλιών, ανοιγμένα προς τα πάνω. Ήδη αρχίζουν να αναδεύονται, έτοιμα να μας καταβροχθίσουν αν προχωρήσουμε. Με δική μου παρώτρυνση, γυρνάμε αμέσως πίσω και ξεφεύγουμε πάνω στην ώρα. Ξυπνώ με την εικόνα ενός αναμμένου κεριού μπροστά μου...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ και μερικά άλλα άτομα βρισκόμαστε μέσα σε μια σκοτεινή αίθουσα, όπου παρακολουθούμε έναν ιερέα να αποκαλύπτει φοβερά μυστικά σχετικά με τον διάβολο. Σε μια στιγμή, φοράει ο ίδιος μια δαιμονική μάσκα· είναι φανερό ότι ο ιερέας είναι σατανιστής.

Μετά γίνεται διάλειμμα, βγαίνουμε για λίγο έξω, κάνουμε μια κοντινή βόλτα. Μόλις επιστρέφουμε στην αίθουσα, ένα

φρικτό πείραμα λαμβάνει χώρα μπροστά στα μάτια μας: Ο ιερέας μπήγει μια μεταλλική σφήνα στο σηκώτι μιας συμμαθήτριάς μας. Το τραύμα είναι πολύ βαθύ, φαίνονται τα σπλάχνα από μέσα, όμως η κοπέλα δεν πεθαίνει. *Αυτό δείχνει τη δύναμη του διαβόλου...* Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό που γίνεται και σηκώνομαι αμέσως να φύγω.
“Τώρα πια δεν μπορείς να φύγεις, δεν υπάρχει γυρισμός”, μου κάνει ο ιερέας.
“Και όμως, εγώ φεύγω”, του λέω και συνεχίζω να απομακρύνομαι.

Ωστόσο, σύντομα διαπιστώνω πως μου είναι όλο και πιο δύσκολο να προχωρήσω: Οι κινήσεις μου δυσχεραίνουν βήμα με το βήμα, ενώ έχω την αίσθηση ότι βουλιάζω στο χώμα. Εκείνος είναι ακόμη δίπλα μου και με νουθετεί.
“Έχεις δίκιο”, του λέω. “Όμως, εγώ θα συνεχίσω...”

Πιθανή ερμηνεία: Γι' αυτό σε όλη μου τη ζωή έχω αυτή ακριβώς την αίσθηση; Βιώνω φοβερή δυσχέρεια στο κάθε μου βήμα και είναι σα να βουλιάζω με κάθε κίνηση. Φαίνεται ότι γνωρίζω πράγματα που δεν πρέπει, οπότε οι δαίμονες -κυρίαρχοι αυτού του κόσμου- εμποδίζουν την κάθε μου κίνηση και σταματούν οτιδήποτε πάω να κάνω. Εγώ όμως επιμένω... ⇮

☺ Νωρίς το πρωί έρχεται ο Χάρης, πίνουμε μαζί το γάλα μας και μετά παίζουμε ποδόσφαιρο για κανένα μισάωρο, όπου φυσικά κερδίζει. Ύστερα καθόμαστε στο σαλόνι, όπου πιάνουμε κουβέντα για τον Κριστιάνο Ρονάλντο, τον αγαπημένο του ποδοσφαιριστή.
“Ο Ρονάλντο κι εγώ επικοινωνούμε συχνά μέσω Ίντερνετ, μου στέλνει αγάπες και φιλιά, και θα πάω στην Πορτογαλία να τον συναντήσω!” αστειεύομαι.
Παραδόξως, του μικρού του κακοφαίνεται.
“Ψέματα λες!” μου φωνάζει.
“Ο Κριστιάνο με μαθαίνει και ποδόσφαιρο, αμέ!”
“Εσένα; Μα εσύ δεν ξέρεις ούτε τι είναι οφσάιντ!”
“Μου έχει στείλει και μια γυμνή φωτογραφία του, θέλεις να στη δείξω;”
“Πάω να δείρω τον άντρα σου!” φωνάζει τότε ο Χαρούλης

έξαλλος, ενώ τρέχει στην κάμαρα των γονέων μου και αρχίζει να χτυπάει την περίφημη αφίσα του "Ανρί".
Ύστερα έρχεται και κρύβεται πίσω από τον καναπέ, σιωπηλός.

Μετά από λίγα λεπτά σηκώνομαι να δω τι γίνεται και βλέπω τον Χαρούλη ακόμη καθισμένο πίσω από τον καναπέ να μυξοκλαίει σιωπηλά.
“Γιατί κλαις καλέ; Κλαις ή γελάς;” τον ρωτάω αλλά εκείνος κρύβει το πρόσωπό του και συνεχίζει την κλάψα.
“Χρειάζεται μερικές σφαλιαρίτσες για να στρώσει” αποφαίνεται η μαμά, με αυστηρό ύφος...

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 2014

Στο φετινό δείπνο της παραμονής Πρωτοχρονιάς είμαστε μονάχα τέσσερα άτομα: η μητέρα μου, εγώ, ο Νάσος και η Χριστίνα – η οποία ζήτησε να έλθει μόνο και μόνο επειδή έτυχε να είναι μόνη της αυτή την ημέρα. Οι δυο τους κατέφθασαν δυο λεπτά πριν αλλάξει ο χρόνος, προφανώς με το ζόρι.

Όση ώρα τρώμε, ο Θανάσης είναι όλο κατήφεια, έχει κρεμασμένα τα μούτρα μέχρι το πάτωμα, ενώ η Χριστίνα φαίνεται αμήχανη. Μάταια εγώ και η μητέρα μου προσπαθούμε να αναπτύξουμε μια συζήτηση. Πριν καν κόψουμε τη βασιλόπιτα, το ζευγάρι σηκώνεται και φεύγει. Μόλις φθάνουν επάνω, ρίχνουν (ακόμη έναν) τρικούβερτο καυγά και ο Θάνος διώχνει τη Χριστίνα δια παντός (υποτίθεται).

Όσο για τους υπόλοιπους: Ο πατέρας μου βρίσκεται στον Ευαγγελισμό από το Σάββατο, έχει λοίμωξη του αναπνευστικού. Την Κυριακή έπαθε πνευμονικό οίδημα και σώθηκε στο τσακ, αφού έβαλα τις φωνές για να έλθουν εγκαίρως οι νοσοκόμες. Την ημέρα πηγαίνω εγώ στο νοσοκομείο, τη νύχτα η αδελφή μου -γι' αυτό απόψε λείπει από το "ρεβεγιόν" μας. Ο Γιάννης έχει βγει έξω με φίλους του, ενώ η γυναίκα του και ο Χάρης γιορτάζουν αλλού, μάλλον στο σπίτι της Τατιάνας.

Το φετινό δείπνο το θεωρώ ως σημείο διάλυσης της οικογένειας. Το Φεζαρρομαρκέικο αρχίζει να διαλύεται και ίσως να 'ναι καλύτερα έτσι...

... ***Ένας μονάχα πόλεμος υπάρχει*** πάνω στη γη, κι αυτός είναι ο πόλεμος των φύλων. Δεν υπάρχουν πολλές διακρίσεις, υπάρχει μία βασική, αυτή μεταξύ ανδρών και γυναικών. Ναι μεν υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, ωστόσο οι φτωχοί άνδρες σίγουρα βρίσκονται σε πολύ καλύτερη μοίρα από τις φτωχές γυναίκες. Άλλωστε, η μεγάλη πλειοψηφία των φτωχών σε όλο τον κόσμο είναι γυναίκες και παιδιά.

Η γη είναι μία παράδοξη φυλακή, όπου οι γυναίκες είναι οι φυλακισμένοι και οι άνδρες είναι οι δεσμοφύλακες. Επιτρέπεται στις γυναίκες να υπάρχουν μονάχα εφόσον υπηρετούν τους άνδρες και διαιωνίζουν το είδος τους.

Ειδικά η έμμηνη ρήση είναι μια πολύ δυσάρεστη κατάσταση, η οποία αδυνατίζει τον οργανισμό γύρω στις 6 μέρες το μήνα: Προκαλεί διαταραχές στο σώμα (αιμορραγία, πόνοι, πρηξίματα, δυσχέρεια στην κίνηση κλπ), στο θυμικό (ευερεθιστότητα, κατάθλιψη, νεύρα) αλλά και στο ψυχικό πεδίο (εφιάλτες, ψυχωσικά συμπτώματα), ενώ τα εμφυτεύματα λειτουργούν στο έπακρο κατά τη διάρκεια της περιόδου. Ο μόνος τρόπος για να αποφεύγει η γυναίκα τη συχνή εμμηνορυσία είναι να μένει διαρκώς έγγυος, όπως κάνανε οι παλιές. Αυτό, βέβαια, έχει ακόμη χειρότερες παρενέργειες και για τη μητέρα και για τα παιδιά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2014):*** Από αυτό το μήνα αλλάζω τη βραδινή δίαιτά μου: Αντί για δημητριακά με γιαούρτι, τρώω πράσινη σαλάτα με λίγα αλμυρά μπισκοτάκια. Έτσι, δεν φουσκώνω καθόλου και φαντάζομαι ότι θα χάσω και βάρος. Ωστόσο, ακόμη δεν έχω βρει μια σωστή ισορροπία για το Rakel, με αποτέλεσμα οι υπναγωγικές παραισθήσεις (ως επί το πλείστον σχηματοποιημένες) να αυξάνονται. Κατά τ' άλλα, δεν πήγα κι άσχημα:

Όνειρα με φλόγες: 2
Εφιαλτικό μήνυμα: 3
Καθαρές νύχτες: 19

Γύρω στα μέσα του μήνα, συνειδητοποιώ το εξής απίθανο: Η κατάσταση χειροτέρεψε (8 εφιαλτικά μηνύματα

μέσα σε ένα μήνα, συν οι υπόλοιπες ενοχλήσεις) από τότε που άρχισα να φυλάω τα μαγνητικά βραχιόλια ποδιών μέσα στο δωμάτιο, με αποτέλεσμα να είναι πολύ κοντά στο Rakel! Προφανώς, οι μαγνήτες δημιουργούν ένα πολύ ισχυρό πεδίο, το οποίο επηρεάζει αρνητικά το Rakel και τον κρύσταλλο τάχυον. Μόλις βγάζω τους μαγνήτες από το δωμάτιο, η κατάσταση βελτιώνεται αμέσως!

Από τις 27 του μήνα φέρνω την πυραμίδα οργονίτη και την τοποθετώ κάτω από το κρεβάτι μου, στο ύψος του ηλιακού μου πλέγματος. Από το ίδιο βράδι διαπιστώνω ότι η τριπλή προστασία *Rakel-tachyon-οργονίτης* λειτουργεί καλύτερα από κάθε άλλο συνδυασμό.

♠ Όσο για τον κύριο Αργύρη Ξιφαρά, εξακολουθώ να αντιμετωπίζω την εχθρική, παρανοϊκή συμπεριφορά του με τη σιωπή. Άλλωστε, κάθε φορά που είναι να μπω ή να βγω από το αμάξι του, συνεχίζει να κάνει διάφορα περίεργα: Ψάχνει στο πορτ-μπαγκάζ, κοιτάζει στο πίσω κάθισμα, ψαχουλεύει πλάι στην καρέκλα μου για να βρει τα γυαλιά του, τα λεφτά του, το κινητό του ή δεν ξέρω τι άλλο. Και ποτέ δεν τα βρίσκει. Εξαιρετικά ύποπτος τύπος: Ή όντως κάτι σκαρώνει, ή θέλει να δείχνει πως κάτι σκαρώνει, ώστε να με ταράζει ψυχικά. Προς το παρόν δεν με απασχολεί ιδιαίτερα, ωστόσο πρέπει να δω πώς θα κινηθώ μαζί του στο μέλλον.

Ας μην ξεχνώ ότι όλοι οι Ξιφαράδες γουστάρουν τα τραβήγματα με τα δικαστήρια: α) Ο σύζυγος της αδελφής του εξακολουθεί να τρέχει στα δικαστήρια για εκείνο το άτομο που είχε σκοτώσει σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από οκτώ χρόνια, και η χήρα ακόμη να βρει άκρη. Προφανώς, οι Ξιφαράδες διαθέτουν πανίσχυρη προστασία από υψηλότατα κυκλώματα (όλοι τους εργάζονται για την πάμπλουτη Φανή Αυγέρη). β) Όσο για τον Αργύρη, τρέχει και αυτός στα δικαστήρια επειδή ένας επιτήδειος του έφαγε 4000 ευρώ δανεικά και αγύριστα – για την ακρίβεια, τα τέσσερα χιλιάρικα φρόντισε να τα πάρει από την πάμφτωχη μάνα του, ο εξυπνάκιας. γ) Η Θεώνη και τα αδέλφια της θέλουν να κάνουν μήνυση στη λογίστριά τους επειδή θεωρούν ότι δεν τους

έφτιαξε σωστά τη δήλωση της εφορίας, με αποτέλεσμα να πληρώνουν πολλά για ένα εξοχικό που έχουν στην Ευρυτανία. Άρα τι συνέπειες θα έχω εγώ αν πχ η μικρή Θεώνη δεν περάσει μεθαύριο στο Lower; Κι αν μου στήσουν καμιά διπλή αποτυχία; Όπως και να 'χει, δεν εμπιστεύομαι καθόλου τον Αργύρη...

Περί δακτυλίων αθανασίας: Διαπιστώνω ότι δεν πρέπει να φοριούνται κατά τη διάρκεια της ημέρας επειδή προκαλούν χαλάρωση κι επιβραδύνουν όλες τις λειτουργίες του οργανισμού· επιπλέον, μάλλον επιδεινώνουν τους πόνους στη μέση και στις αρθρώσεις. Από τις αρχές του Σεπτέμβρη, που σταμάτησα να φοράω τα δακτυλίδια κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι πόνοι στη μέση σχεδόν εξαφανίστηκαν. Έκτοτε τα φοράω όλη νύχτα αλλά φροντίζω να μην κοιμάμαι ανάσκελα· επίσης, τα φοράω γύρω στη μιάμιση ώρα κάθε μεσημέρι, μαζί με τα βραχιόλια ποδιών.

Γενικότερα, έχω παρατηρήσει ότι τα "μαγνητικά κοσμήματα αθανασίας" βοηθούν σημαντικά την πέψη, ενώ έχουν και ηρεμιστική επίδραση. Πάντως, λειτουργούν καλύτερα όταν κάποιος είναι ξαπλωμένος ανάσκελα· δυστυχώς, όμως, τη νύχτα εγώ δεν μπορώ να κοιμάμαι σε ύπτια θέση επειδή έτσι πολλαπλασιάζονται οι ενοχλήσεις μου. Ακόμη, οι μαγνήτες δεν πρέπει να βρίσκονται καθόλου κοντά στο Rakel, επειδή το επηρεάζουν αρνητικά. Τους φυλάω, λοιπόν, σε άλλο δωμάτιο, μακριά από την κρεβατοκάμαρά μου...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Προς το παρόν δεν έχω πετύχει σπουδαίες πωλήσεις: Μόλις 367 αντίτυπα συνολικά και για τις τέσσερις ιστορίες που έχω στείλει, μονάχα κατά τη διάρκεια της δωρεάν διάθεσης μέσω της Amarok. Συγκεκριμένα:

Theft of a Dream:	178	
Lost Legend:	77	
Underworlds:	63	
The Galley:	49	
Επιπλέον: The Nox Chronicles	112	(μόνιμα δωρεάν e-book)

* * * *

Τετάρτη, 7 Ιανουαρίου 2015

Επιτέλους, βρίσκομαι ξανά πίσω στο σπίτι μετά από δεκαήμερες γιορτινές διακοπές στον Ευαγγελισμό. Στο εξής ο μπαμπάς θα παίρνει οξυγόνο με ειδικό μηχάνημα επί 24ώρου βάσεως, συν όλα τα υπόλοιπα φάρμακα που παίρνει για την καρδιά, τα νεφρά, το ζάχαρο, την πίεση, το αναπνευστικό, κλπ.

... Ορισμένες σκηνές των “διακοπών”, που δεν θα βίωνα αν δεν έτρεχα στα νοσοκομεία όλη μέρα: α) Ενδιαφέρουσες συζητήσεις με τον ανηψιό Γιάννη και τα ξαδέρφια Γιώργο και Φώτη. Ο πρώτος υποστηρίζει ότι τα νοσοκομεία εμποδίζουν τους γέρους να αποχωρίσουν μια ώρα αρχίτερα, διατηρώντας τους σε μια ζωή βασανισμένη για μήνες ή χρόνια. “Όλοι αυτοί φοβούνται να πεθάνουν! Αν εγώ μάθαινα ότι έχω μια κακιά αρρώστια, δεν θα έκανα καμία θεραπεία! Θα λήστευα δυο τράπεζες, θα άφηνα κάτι στους δικούς μου να με θυμούνται όμορφα και θα τελείωνε το θέμα!” έλεγε ο ανηψιός μου και μάλλον το πίστευε. Με τον δεύτερο συζητήσαμε τις δικές του περιπέτειες στον Ευαγγελισμό και σε άλλα νοσοκομεία, καθότι έχει ένα νευρολογικό πρόβλημα: Το συμπαθητικό σύστημα δεν συντονίζεται με το παρασυμπαθητικό, παρουσιάζει διπλωπία αλλά το ελέγχει με φάρμακα. Ο τρίτος, φανατικός με το διαδίκτυο, με διαφώτισε σχετικά με διάφορα sites όπως το Scrutz, όπου μπορεί κανείς να ανακαλύψει ό,τι προϊόντα γουστάρει στις χαμηλότερες τιμές.

β) Ευχάριστες, σχετικά ανέμελες συζητήσεις με άτομα που δεν θα ξαναδώ ποτέ: Εύπορες, βαμμένες ξανθές γυναίκες της ηλικίας μου ή λίγο μεγαλύτερες, που συνόδευαν τους γηρεότερους (κατά 8-10) χρόνια και άρρωστους άνδρες τους μέρα και νύχτα. Καμιά φορά εμφανιζόταν κι ένας 45χρονος γιος, ο οποίος φαίνεται τριαντάρης, έχει περάσει διαταραχή πανικού και το διατυμπανίζει, ενώ κάνει κρα από μακριά πως είναι τοιούτος. Γενικά, το εξάκλινο δωμάτιο είχε καλό κόσμο.

γ) Η χριστουγεννιάτικη διακόσμηση του νοσοκομείου: Στολισμένα δέντρα, γιρλάντες, το φωτισμένο καράβι στην είσοδο, οι κρεμαστές μπάλες στο χωλάκι. Διάβασα και το βιβλίο με τίτλο “Ιστορία ενός έρωτα”, της Νικόλ Κράους. Ενδιαφέρον,

μα αναίτια μπερδεμένο.

δ) Μια εντυπωσιακή, πανέμορφη πλαστική βαλίτσα που είδα στο μετρό: Το καπάκι ήταν χρωματιστό, γυαλιστερό και απεικόνιζε ένα σχέδιο μάνγκα: Γαλανός ουρανός, χιονισμένο τοπίο, ροζ τουλίπες· ένα κορίτσι με μπλε μαλλιά, εφαρμοστή γκρίζα μπλούζα με κοντή φούστα, μαύρες κάλτσες ως τους μηρούς, μαύρα μακριά γάντια στα απλωμένα χέρια.

ε) Βόλτες στους διαδρόμους και σκέψεις σχετικά με τρόπους διαφήμισης του βιβλίου μου "Forbidden Diary I", το οποίο μόλις εξέδωσα ως print-on-demand-book μέσω της Amarok. Θα κάνω τις προσπάθειές μου αλλά δεν έχω ψευδαισθήσεις...

Κυριακή, 18 Ιανουαρίου 2015

Αστρική Προβολή: Είναι νωρίς το πρωί και βρίσκομαι πάνω, στο σπίτι του Θάνου. Κατεβαίνω την εσωτερική σκάλα, μπαίνω στο σπίτι του Γιάννη, πάω στο μπαλκόνι κι από κει αρχίζω να αιωρούμαι ανάσκελα, κοιτώντας προς τα πάνω. Ο ουρανός φαίνεται γαλάζιος πίσω από τα φωτεινά, σχεδόν διάφανα σύννεφα. Κάποτε φαντάζει νυχτερινός και έναστρος, πάντα πίσω από λαμπερά νέφη, πράγμα που με παραξενεύει επειδή ξέρω πως είναι ακόμα πρωί.

Χαλαρώνω, αφήνομαι, αιωρούμαι ανάλαφρα, αισθάνομαι πολύ όμορφα. Τότε συνειδητοποιώ ότι νιώθω μια επαφή πάνω στο σώμα μου και ανάμεσα στα πόδια, που μοιάζει ερωτική. Βιώνω ηδονή που διαρκεί, μα δεν βλέπω κανέναν κοντά μου. Μόλις ξυπνώ, στο κρεβάτι μου, αντιλαμβάνομαι φευγαλέα κάτι αστραφτερό να υψώνεται πλάι μου και να φεύγει μακριά... ⇧

☺ Ο Χαρούλης είναι εδώ σήμερα, παίρνουμε μαζί το πρωινό μας μαζί, και ξαφνικά μου έρχεται η επιθυμία να τον πειράξω λίγο: "Χθες βράδι είδα μια ωραία ταινία στην τηλεόραση, τρεις ώρες κράτησε και την είδα παρέα με τον Ανρί!"

Χωρίς να πει τίποτα, ο μικρός σηκώνεται από την καρέκλα, το βάζει στα πόδια, τρέχει στο δωμάτιό μου και αρχίζει να βαράει γροθιές στην αφίσα μου. Τρέχω κι εγώ

ξωπίσω του για να προλάβω το κακό. "Έλα τώρα, εσύ είσαι πιο ωραίος! Άσε ήσυχο τον Ανρί!" του λέω αλλά ο Χάρης δεν πείθεται. Τότε ακριβώς, χτυπά το κουδούνι. Είναι ο πατέρας του, ο μικρός τρέχει να τον προϋπαντήσει και ο Ανρί τη γλυτώνει στο τσακ.

Κυριακή, 25 Ιανουαρίου 2015

Ημέρα βουλευτικών εκλογών σήμερα και δεν έχω καμία όρεξη να ψηφίσω κανέναν απατεώνα.

"Θα ψηφίσω Χάρη!" δηλώνω όχι τόσο αστεία, ενώ ο μικρός παρακολουθεί με ενδιαφέρον.

"Αλήθεια, νεαρέ, εσύ τι θα πεις στην Ευρώπη, που όλο μας ζητάει λεφτά;" τον ρωτάω τελικά.

Ο Χαρούλης σοβαρεύεται, σηκώνει το δάχτυλο ψηλά και αρχίζει να αγορεύει με στόμφο: "Να τι θα τους πω: Δεν σας δίνουμε άλλα λεφτά, να μας δώσετε εσείς λεφτά, ιδίως η Γερμανία που μας χρωστάει ακόμη από τον πόλεμο, και η Ιταλία που ξεκίνησε τον πόλεμο! Και μετά θα πάω σε όλη την Ευρώπη και θα ζητάω να δώσουν στην Ελλάδα λεφτά!"

Λοιπόν; Ποιός πολιτικός έχει πιο συγκεκριμένο πρόγραμμα από τον Χάρη;

... Εντέλει, την εξουσία θα πάρει το ΣΥΡΙΖΑ -πιο γρήγορα απ' όσο υπολόγιζα. Κάπως έτσι, το σύστημα θα πετύχει τελικά τον σκοπό του στην Ελλάδα, που είναι η στροφή του κόσμου σε ολοκληρωτικά καθεστώτα. Βιάζονται, μάλιστα για την ορκωμοσία: Αντί για ένα μήνα αργότερα, ως είθισται ως τώρα, ο νέος πρωθυπουργός θα ορκιστεί στα γρήγορα, την επόμενη κιόλας μέρα, με συνοπτικές διαδικασίες θα έλεγα, χωρίς καν την ευλογία της εκκλησίας -καθότι ο κύριος δηλώνει άθεος...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης 2015):*** Παρά τα τρεξίματα στα νοσοκομεία και το κρυολόγημα κατά την πρώτη βδομάδα του Γενάρη, αυτός ο μήνας δεν πήγε άσχημα:

Εφιαλτικό Μήνυμα ("κόλαση"): 3 (εξαιτίας της χρήσης κομπιούτερ ή Internet, αργά το απόγευμα)

Όνειρα με φλόγες: 3 (βαρύ φαγητό τη νύχτα)

Καθαρές νύχτες: 23

Παρασκευή, 13 Φεβρουαρίου 2015

☺ "...Είμαι ερωτευμένος! Αυτή η γυναίκα είναι δηλητήριο στο μυαλό μου!" ανακοινώνει ξαφνικά ο Χαρούλης, ενώ παίρνουμε το απογευματινό μας.
"Ναι; Με ποιάν;" ζητώ να μάθω, ενώ η μητέρα μου αναρωτιέται πού άκουσε ο σπόρος αυτές τις εκφράσεις.
"Με την Κουβίρα, που παίζει στην Κόρα!"
"Μα αυτή είναι καρτούν!"
"Ναι, είναι μια ωραία μελαχροινή. Την έχω βαθιά μέσα στην καρδιά μου, σαν το ποδόσφαιρο! Αλλά μου την πήρε ένας άλλος (καρτούν κι αυτός) και θα τον σπάσω στο ξύλο!"
Αυτό θα πει "όλα του γάμου δύσκολα"...
"Εντέλει, τι προτιμάς; Τις γυναίκες ή το ποδόσφαιρο;" ρωτώ.
"Και τα δυο! Αλλά μια σταγόνα πιο πολύ, το ποδόσφαιρο!"

Τρίτη, 17 Φεβρουαρίου 2015

♠ Το απόγευμα έχω μάθημα με τις εγγονές της Θεώνης. Ο πατέρας τους έρχεται και με παίρνει με το αμάξι, όπως πάντα, επιστρέφοντας από τη δουλειά του. Έξω χιονίζει κάργα, το σχολιάζω (αναγκαστικά) μα ο Αργύρης ισχυρίζεται ότι
"Τώρα δεν χιονίζει, πριν χιόνιζε!"
"Σαφώς, είναι φανερό πως τώρα δεν χιονίζει!" του κάνω ειρωνικά (δεν άντεξα).
"Χιονοθύελλα ήταν, χιονοθύελλα!" φωνάζει αυτός, σα να κάνει αναγγελία στην TV.

Προφανώς, μου είναι αδύνατο να συζητήσω το παραμικρό με τον Αργύρη, ακόμη και για τον καιρό! Μπορεί έξω να ρίχνει καρέκλες, μα αν πω ότι βρέχει θα μου απαντήσει με προπέτικο υφάκι "Όχι μωρέ, πριν έβρεχε" κλπ μαλακίες. Γενικότερα, ο κύριος στην παραμικρή μου λέξη έχει έτοιμο ένα "όχι μωρέ..."

Λίγο αργότερα με ρωτάει τι είδους θέρμανση έχουμε κι όταν του απαντώ "θερμοσυσσωρευτές" μοιάζει να εκπλήσσεται.
"Και δεν αγοράζετε πετρέλαιο;" απορεί.
"Όχι", του απαντώ κι εκείνος συνοφρυώνεται.

“Και η μητέρα μου είχε κάποτε τέτοιες βλακείες!” μου κάνει δεικτικά και συνεχίζει όλο καμάρι: “Εγώ έχω στο σπίτι σόμπες γαλαζίου (!), που καίνε μονάχα τρία ευρώ στις δέκα ώρες!”
“Μπράβο” του κάνω, χωρίς να εκφράσω απορία σχετικά με το τι είναι το... "γαλάζιο" και χωρίς να επισημάνω: *Τρία ευρώ επί δυο μήνες, μας κάνουν 180 ευρώ στο δίμηνο, μια ΔΕΗ ακόμη. Μπράβο, εξυπνάκια...*Επιπλέον, μόλις σήμερα συνειδητοποιώ ότι είναι αδύνατο να βρεθεί κάποιος κοντά στο αμάξι του, με αυτοκίνητο ή πεζός, και να μη τον διαολοστείλει. Στη συνέχεια, ο Αργύρης αρχίζει τα μασονικά λογίδρια: “Ο Ελληνάρας δεν μαθαίνει, πάντα ίδιος μένει, τι να πει και ο Γερμανός, έχει πάθει την πλάκα του με τους Έλληνες!”

Όσο για τη μητέρα του, τη Θεώνη, έχει αρχίσει να με προβληματίζει και αυτή: α) Κατ' αρχήν, έχει την τάση να φέρνει αντιρρήσεις και να αμφισβητεί οτιδήποτε της πω, απλά δεν το κάνει με την αρρωστημένη επιμονή του γιου της. β) Ναι μεν μας φέρνει συνεχώς ρούχα και τρόφιμα, ωστόσο δεν δέχεται ποτέ το παραμικρό από εμάς, ούτε κέρασμα, ούτε καφέ, ούτε καν νερό! Καμιά φορά την πιάνει ένας τρομερός βήχας και πάει να πνιγεί, της φέρνουμε ένα ποτήρι νερό και πίνει μονάχα μια τόση δα γουλιά -αν πιεί. Αν της χαρίσουμε κάτι, για παράδειγμα ένα κιλό τυρί φέτα, μετά θα μας πει ότι το έδωσε στο γείτονα ή ότι ήταν χαλασμένο και το πέταξε. γ) Ενίοτε, μου εκφράζει και τη δυσπιστία της σχετικά με την αποτελεσματικότητά μου σαν δασκάλα: “Μαθαίνουν τίποτε τα παιδιά ή προχωράνε στα τυφλά;” με ρώτησε σήμερα, έτσι, στο ξεκούδουνο.
“Μαθαίνουν, δεν προχωράνε στα τυφλά”, αποκρίθηκα ήρεμα.

Η περίπτωση της Θεώνης μου θυμίζει αρκετά την Πέρσα (ανήκουν και στο ίδιο ζώδιο: Υδροχόος) αλλά και τη Λουίζα: Την γνωρίζω δεκαετίες, φροντίζει να διατηρεί συνεχώς ένα πρόσωπο ανιδιοτελούς αλληλεγγύης και προσφοράς, που την καθιστά υπεράνω πάσης υποψίας σε κάθε περίπτωση· προδίδεται μονάχα από ανεπαίσθητες λεπτομέρειες. Προσοχή, λοιπόν...

Τρόπος Δράσης: Σίγουρα, δεν είναι να ανοίγω κουβέντες με τον Αργύρη, καθώς πάσχει από παράνοια βαριάς μορφής. Είναι τρελός για δέσιμο και δεν ξέρω τι άλλο είναι, ούτε τι

εντολές εκτελεί. Το υποσυνείδητό μου με προειδοποιεί γι' αυτόν με διαρκή ταραχή, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να τον σουτάρω το γρηγορότερο, πριν να είναι πολύ αργά. Ακόμη, δεν ξέρω πόσο ακίνδυνο είναι να μπαίνω στο αυτοκίνητό του: Κάθε φορά που μπαίνω ή βγαίνω από το όχημα, πάντα ανοίγει την πίσω πόρτα, κάτι ψάχνει, κάτι ψαχουλεύει, κάτι κάνει. Σήμερα ειδικά, άνοιξε για να πετάξει τα γυαλιά ηλίου πάνω στο πίσω κάθισμα! Μετά, άνοιξε το πορτ-μπαγκάζ αλλά δεν πήρε κάτι από εκεί, ούτε άφησε τίποτα, όπως πάντα...

Από σήμερα, λοιπόν, ήδη ξεκίνησα τη διαδικασία σταδιακής εξόδου: Μόλις τελείωσε το μάθημα, του ανακοίνωσα ότι “Δεν θα χρειαστεί να με πας σπίτι απόψε, επειδή έχω ένα εκτακτο μάθημα εδώ κοντά”. Παραξενεύτηκε, επέμεινε, μα επέμεινα κι εγώ ότι “δεν είναι ούτε πέντε λεπτά απόσταση”. Εντέλει με συνόδεψε κάτω, μέχρι την πυλωτή επειδή “Πρέπει να κουνήσω το αμάξι γιατί θα έλθει μετά η Κορίνα και δεν θα 'χει πού να βάλει το δικό της”, λέει (μπούρδες).

Στο εξής, κάθε Τρίτη θα του λέω το ίδιο· όσο για την Παρασκευή, αν την προηγούμενη φορά ο κύριος μ' έχει νευριάσει, θα κάνω την άρρωστη και θα αναβάλλω το μάθημα για Σάββατο πρωί, που οι μικρές βρίσκονται στης γιαγιάς τους.

Κάποια στιγμή, στο όχι πολύ μακρινό μέλλον, πρέπει να εγκαταλείψω οριστικά αυτή τη δουλειά προτού βρω κανέναν άσχημο μπελά. Επίσης, πρέπει να φύγω και από τη Νηρηίδων. Τα συμβάντα των τελευταίων 15 χρόνων (λυσσαλέος ηχητικός πόλεμος, συγκέντρωση βουνών από παλιατσαρίες στην αυλή μου, τα σκοτεινά σχέδια των κολλητών φιλενάδων μου και της “οικογένειάς” μου και, τελευταία, το απίθανο μπλέξιμο με τους Ξιφαράδες) φανερώνουν μονάχα ένα πράγμα: Οι κλοιοί έχουν παρασφίξει γύρω μου και είναι πλέον επικίνδυνο να διαμένω εδώ. Ωστόσο, δεν μπορώ να φύγω πριν πεθάνουν οι γονείς μου, άλλωστε η παρουσία τους μου εξασφαλίζει μια σχετική προστασία. Όμως, όταν οι γονείς πάψουν να υπάρχουν, αυτή η στοιχειώδης προστασία θα εξανεμιστεί και το κλίμα εδώ δεν θα με σηκώνει καθόλου. Τότε, θα πρέπει να δράσω άμεσα και αποφασιστικά...

Σάββατο, 28 Φεβρουαρίου 2015

☻ Νωρίς το πρωί μας φέρνουν τον Χάρη για να τον κρατήσουμε ως την ώρα που θα έλθει ο παππούς του να τον πάρει για να τον πάει στην προπόνηση ποδοσφαίρου. Μόλις μπαίνει μέσα, ο μικρός είναι όλο προπέτεια και τσαντίλα άνευ λόγου και αιτίας: Δεν απαντά στις ερωτήσεις μας, μας βρίζει, δεν θέλει να τον ακουμπάμε, δεν θέλει ν' αγγίζουμε τα πράγματά του κλπ στραβοξυλιές -ως συνήθως.

Σε μια στιγμή, η μητέρα μου τον ρωτάει τι ώρα έχει προπόνηση, κι εκείνος της απαντά όλο αναίδεια: “Δεν σου λέω, δεν θέλω να σου πω, μη μου μιλάς, όλο βλακείες λέτε εδώ μέσα, σας χέζω και σας κατουράω!”

Η μαμά γίνεται αμέσως έξω φρενών: “Σου το έχω πει εκατό φορές, ότι πρέπει να σέβεσαι τους μεγάλους! Τώρα θα σε μάθω εγώ να φέρεσαι, ζώον!” του φωνάζει και τον αρχίζει στις τσιμπιές. Φωνές, φασαρία, κλάψες, κακό.

“Σημερινό παιδί είναι, τι περιμένεις; Όπως κι αν τους φερθείς, είτε με το καλό είτε με το άγριο, δεν μαθαίνουν ποτέ τρόπους, ούτε τίποτε άλλο!” επισημαίνω εγώ.

☺ Ύστερα, η μαμά κι εγώ καθόμαστε στην κουζίνα για να πάρουμε το πρωινό μας. Εντός ολίγου καταφθάνει και ο Χαρούλης. Έρχεται και κάθεται ανάμεσά μας, όλο γλύκες και χαμόγελα. Χωρίς να του το ζητήσει κανένας, δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει για να μας περιποιηθεί: Φέρνει κοντά και τα δυο μπαστούνια της μητέρας μου, της γεμίζει το ποτήρι νερό, εμένα μου φέρνει τα γυαλιά μου, τα σκουπίζει με το ειδικό πανάκι. Όποτε του δίνουμε κάτι να φάει, δεν παραλείπει να πει ευχαριστώ. Λίγο αργότερα, παίρνει μια πετσέτα και πάει να καθαρίσει τον καθρέφτη που έχω στο δωμάτιό μου. Ο μικρός παραμένει τρυφερό γατσούλι μέχρι τις 11:30, που έρχεται ο παππούς του να τον πάρει.

Πράγματι, λοιπόν, το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο: Οι άνθρωποι μονο έτσι καταλαβαίνουν, έστω για μια μέρα (δίχως αμφιβολία, από αύριο ο μικρός θα το παίζει και πάλι βαρύ

πεπόνι). Όποια άλλη μέθοδο διαπαιδαγώγησης κι αν χρησιμοποιήσεις -καλόπιστες κουβεντούλες, λογικά επιχειρήματα, κόψιμο χατηριών κλπ- απλά δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα...

Αποκατάσταση οικογενειακής ισορροπίας**:** Είναι τρελοκομείο εδώ μέσα, όμως είναι το δικό μου τρελοκομείο. Κακά τα ψέματα: Έχω βρεθεί σε απειράριθμους χώρους, έχω γνωρίσει αμέτρητους ανθρώπους, όμως πουθενά δεν αισθάνομαι πιο άνετα απ' ότι στο σπίτι μου, με την "οικογένειά" μου. Όσο σκάρτοι κι αν είναι απέναντί μου, αυτούς μπορώ να τους αντιμετωπίζω. Μονάχα εδώ μπορώ να αναπνέω. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι, "οι απέξω", τους ξεπερνούν κατά πολύ σε κακία, πονηρία, λαγνεία.

Ουσιαστικά, βέβαια, η δική μου οικογένεια είναι η μητέρα μου, εφόσον είναι η μόνη που εξακολουθεί να με ακούει: Από τις πέντε κουβέντες που θα πω, θα ακούσει τις δυο και θα συμφωνήσει με τη μία. Όλοι οι άλλοι "συνάνθρωποι" δεν με ακούνε καν· προτού καν ανοίξω το στόμα μου, με βρίζουν, αντιλέγουν βλακωδώς ή απλά γυρίζουν αλλού τη μούρη. Ορισμένες φορές, μάλιστα, η μητέρα μου με εκπλήσσει: "Πώς γίνεται εμείς να είμαστε πάντα ταπί, ενώ κάποιοι άλλοι κολυμπάνε διαρκώς στο χρήμα; Μόνο μία εξήγηση υπάρχει: Είναι εξωγήινοι με ανθρώπινη μορφή!" μου είπε στις προάλλες, έτσι ξαφνικά.

Σήμερα το απόγευμα το 'φερε η κουβέντα και της εξήγησα τα επεισόδια με τη Λουίζα (κεράσματα καθυστερημένα κατά μία ώρα, επί χρόνια ολόκληρα) και τον Αργύρη (όποτε μπαίνουμε ή βγαίνουμε από το αμάξι του, ανοιγοκλείνει τις πίσω πόρτες και το πορτ-μπαγκάζ δήθεν ψάχνοντας για διάφορα αντικείμενα), χωρίς όμως να αποκαλύψω τα αληθινά ονόματα των ατόμων αυτών.

"Δεν αποκλείεται η τάδε να ρίχνει κάτι μέσα στο φλυτζάνι, κάτι που απαιτεί μία ώρα για να παρασκευαστεί", λέει η μαμά αυθόρμητα.

“Ίσως, όμως, να μη ρίχνει τίποτα· ίσως θέλει μόνο να δημιουργεί εντυπώσεις”, απαντώ μετριοπαθώς.
“Αυτό το παίζεις, πενήντα-πενήντα...”

Ομοίως για τον Αργύρη και το αμάξι του: “Και η συμπεριφορά αυτουνού περίεργη είναι, υπερβολική: Πιθανότατα κάτι σκαρώνει!”
“Ίσως να έχει κάποιο μηχάνημα και περιλούζει τον άλλο με αόρατες, αρνητικές ακτινοβολίες!” της λέω κι εκείνη γνέφει θετικά. Παραδόξως, φαίνεται να κατανοεί τι της λέω.
Μια σύμπνοια που δεν βρίσκω πουθενά πλέον, και σύντομα θα τη χάσω για πάντα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Φλεβάρης 2015):*** Αυτός ο μήνας κινήθηκε περίπου στα ίδια επίπεδα· θα μπορούσε να πάει και καλύτερα, αν τηρούσα πιο σχολαστικά την ψυχική αυτοάμυνα: Δεν σηκωνόμουν πάντα όποτε ξυπνούσα μέσα στη νύχτα, ενώ κάποιες φορές ξεχάστηκα ανάσκελα για αρκετή ώρα. Το αποτέλεσμα:

Εφιαλτικό μήνυμα ('κόλαση'): 2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
το αντίθετο ('παράδεισος'): 1
Καθαρές νύχτες: 21

Νιώθω, όμως, ότι αρκετά έχω ασχοληθεί
με οράματα φωτιάς και εφιαλτικά μηνύματα.
Ούτε μπορώ πια να κρύβομαι...
Κρίνω ότι έχει έλθει η ώρα
να κάνω κάτι άλλο:
Να αποκαλυφθώ στον κόσμο,
πάντα όμως με προφυλάξεις.
Έχει έλθει η ώρα για δράση...